Juan Jacinto Muñoz Rengel

Hastalık Hastası Kiralık Katil

ROMAN

Çeviren: Selay Sarı

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

HASTALIK HASTASI KİRALIK KATİL

Juan Jacinto Muñoz Rengel [1974, Málaga] Felsefe doktorasını tamamladıktan sonra İspanya ve Birleşik Krallık'ta ders verdi. *Anthropos*, *Ínsula*, *Clarín* gibi edebiyat dergilerinde ve *El País* gazetesinde yazıları yayımlandı. Kısa öykü yazarlığı kariyerinde son yıllarda elliden fazla ulusal ve uluslararası ödül kazandı, eserleri Braille alfabesine aktarılmanın yanı sıra yedi dile çevrildi ve 10'u aşkın ülkede yayımlandı.

Yazarın ilk romanı *El asesino hipocondríaco* (2012) [*Hastalık Hastası Kiralık Katil*, YKY, 2021] aralarında José Saramago, Juan Cruz, Pablo de Santiz ve Rosa Montero'nun yer aldığı birçok ünlü yazarın övgüsünü kazandı, Arjantin'in en prestijli uluslararası edebiyat ödülü Clarín Alfaguara Roman Ödülü'ne aday gösterildi.

Öteki kitapları:

88 Mill Lane (2006), *Ficción Sur* (2008), *Perturbaciones* (2009), *De mecánica y alquimia* (2009), *El sueño del otro* (2013), *El libro de los pequeños milagros* (2013), *El gran imaginador* (2016).

Selay Sarı 1985'te İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi'nin ardından Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü bitirdi. *Milliyet* gazetesi ve *Milliyet Sanat* dergisinde muhabir ve editörlük yaptı. İspanyolca, İngilizce ve Fransızca dillerinden çeviriler yapmaktadır.

JUAN JACINTO MUÑOZ RENGEL

Hastalık Hastası Kiralık Katil

Roman

İspanyolcadan çeviren
Selay Sarı

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5781
Edebiyat - 1658

Hastalık Hastası Kiralık Katil / Juan Jacinto Muñoz Rengel
Özgün adı: **El Asesino hipocondríaco**
İspanyolcadan çeviren: **Selay Sarı**

Kitap editörü: **Ersel Topraktepe**
Düzelti: **Filiz Özkan**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Akgül Yıldız**

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Tel: (0212) 281 64 48
Sertifika No: 44739

Çeviriye temel alınan baskı: Plaza & Janés, Barselona, 2012
1. baskı: İstanbul, Nisan 2021
ISBN 978-975-08-5031-8

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2020
Sertifika No: 44719
© Juan Jacinto Muñoz Rengel, 2012

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: **ykykultur@ykykultur.com.tr**
facebook.com/**yapikrediyayinlari**
twitter.com/**YKYHaber**
instagram.com/**yapikrediyayinlari**

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Ada için, Ada sayesinde

1

Bir günlük ömrüm kaldı, ölümden on beş binini esirgedikten sonra, bana kalan tek bir gün. En fazla iki. Bugünden tezi yok öleceğimden kesinkes eminim. Olsa olsa yarın. Hastalıklardan kırılmış, her türlü illetten mahvolmuş vücudumun bir gün daha hayata tutunması, tüm doğa kanunlarına aykırı bir hadise olur. Ama Eduardo Blaisten'in işini bitirmeden çekip gidemem. Ödememi önden yaptılar ve ben Kantçı ahlak sahibi bir adamım.

Bu sabah saat 7:40'ta işaret ve yüzük parmaklarımla önce bilek içinden nabzımı ölçtüm, dakikada seksen iki atış, sonra da boynumun sol tarafından, seksen altı. O sırada dakikada on sekiz kez nefes alıp veriyordum. Sonra tansiyonumu ölçtüm, büyük yüz yirmi yedi milimetre cıva, küçük yetmiş dört milimetre cıva. Kahvaltıda, içerdiği polifenoller kanser karşıtı özelliklere sahip olduğu için yeşil çay içtim, süt koymadım çünkü kazeinler çayın dolaşım sistemindeki yararlı etkilerini azaltıyor, üzerine zeytinyağı sürdüğüm iki dilim kızarmış tam buğday ekmeği ve sabah öğünü eriklerimi yedim. Akabinde birkaç dakika bekledim ve rektumdan ateşimi ölçtüm, otuz yedi onda iki santigrat derece, ağızdan bir derece yüksek.

Kalktım ve evi, ısısını yirmi altı derecede tutarak havalandırdım. Ve saat 8:20'de tekrar tansiyonumu ölçtüm.

Tek dileğim, gösterdiğim itinanın zavallı bedenimi günün kalan kısmında ayakta tutabilmesi –çok mu şey istiyorum? İmkânsızı mı diliyorum ey Tanrım?– ve Bay Blaisten'i öldürebilmek.

2

Bir yıl iki aydır Eduardo Blaisten'i takip ediyorum. Acele etmiyorum, çünkü işimi iyi yapmayı severim.

Bugün günlerden salı, o yüzden çok geçmeden Virgen de los Peligros Sokağı'nın Alcalá Caddesi'yle kesiştiği noktada görüneceğini biliyorum, çünkü salı günleri Starbucks'ta camın önündeki yüksek bir tabureye oturup kahve içiyor. Ve çok geçmeden görüneceğini biliyorum çünkü saat 10:22 ve Blaisten ne 10:23'ten daha erken ne de 10:24'ten daha geç olacak şekilde, ısmarlama takım elbisesini giymiş, paltosunun önü açık, sağ elinin sıkıca kavradığı deri kaplama evrak çantasıyla tempolu yürüyerek Virgen de los Peligros Sokağı'nda belirecek. Başka şeyini bilmem ama Bay Blaisten'in dakikliği takdire şayan.

Hedefin dakikliği, teoride işi kolaylaştırır. Her türlü rutin, cinayetin ön hazırlığına katkıda bulunur. Ancak bu olayda, çelişkili görünse de bu kadar aşırı dakikliğin gizli amacının benimle alay etmek olduğu hissinden kendimi alamıyorum.

Aslına bakarsanız, Eduardo Blaisten o kadar dakik ki şu an metronun çıkışındaki büfenin yanında mevzilenmiş, büyük boyları sayesinde en çok saklayabilen İngiliz gazetelerinin birinin ardına gizlenmiş halimle, 10:24'ün son saniyeleri geçerken, göğsümde bir baskı olarak doğan ve kendimi soğuktan, mikroplardan ve sağlığımla mesleğimin tüm düşmanlarından korumamı sağlayan atkımı ağzımdan çekmek zorunda bırakan bir endişe nöbeti beni boğmaya başlıyor.

Büfenin yanında, anksiyetenin tuzağındayım ve şu an ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Dört bir yana bakıyorum. Bugünün yaşayanlar arasındaki son günüm olduğundan emin olmasam bunun o kadar da önemi olmazdı. Tam da bugün, öleceğim gün, Eduardo Blaisten, kurbanım, kendi rutinine göre belirmesi gereken sokakta görünmüyor. Havasız kaldığımı hissediyorum. Nefes alamıyorum. Gömleğimin bir düğmesini açıyorum. Ağzımı açıp sokağın esintisini içime ne kadar çekersem çekeyim, ciğerlerimin

dolduğunu hissetmiyorum. Ve göğsümdeki baskı her an daha da artıyor. Yanaklarımdaki, kulaklarımdaki ve tüm kafa derimdeki sıcaklık da. Çok rahat otuz yedi onda dört, altı, sekiz santigrat dereceye ulaşmış olmam lazım.

Eduardo Blaisten en nihayet 10:25'te, parlak eskimişliğinin üzerine yağmur çiselemiş görünümü verdiği paltosuyla Virgen de los Peligros Sokağı'nın köşesini dönüp, küçük bir kasabada yürüyormuş ve herkesi tanıyormuş gibi, sağa sola gülümseyerek belirdiğinde nabzım dakikada yüz on beşe dayanmış, her on saniyede beş kere nefes alıp veriyorum.

Bu hedef benim işimi bitirecek.

Geç kaldığı nadir zamanlarda bunu sadece benim ıstırabımı artırmak için, aklımı oynatmam, kontrolümü kaybetmem için yaptığına inanıyorum. Kalan zamanlarda ise âdetleri ve randevularında bu kadar dakik olmaya çabalamasının sebebinin benden erken davranmak, benden daha titiz olmak ve böylece kaçınılmaz ölümünü savuşturmak olduğunu düşünüyorum. Ama yapabileceği hiçbir şey yok, çünkü ben, tabii ki, her şeyden önce, Kant kadar dakik bir adamım.

3

Immanuel Kant doğduğu şehir Königsberg'den hiç ayrılmamıştır. Bugün Rusya'da olan ve Kaliningrad adıyla anılan bu şehir, o zamanlar Vistül Lagünü'ne dökülen Pregel Nehri'nin son kısmının sardığı küçük bir Prusya şehriydi.

Königsberg şehrinin tüm sakinleri, filozofun alışkanlıklarını bilirdi. Profesör olarak katı kurallara uyardı: Kırk yıl boyunca işini saniyesine kadar dakik bir şekilde yerine getirdi, hem de bir kere bile dersini kaçırmadan. Bay Kant ayrıca her akşamüstü saat beş ile altı arası tam bir saat süreyle yürüyüşe çıkmak gibi değişmeyen bir âdete sahipti. Hep ya tek başına ya da sadık uşağı eşliğinde yürür, en yakın dostları dahil her türlü rastlaşmadan kaçınmayı becerirdi, böylece en azından kibarlık adına konuşmak zorunda kalmıyor ve bu sayede ağzını sürekli kapalı tutup burundan nefes alıp vererek yutak, gırtlak, bronş ve akciğer hastalıklarından korunabiliyordu.

15 Temmuz 1789 günü, saat akşam beş olduğunda, bu alışkanlıklara alışmış Königsberg sakinleri, Bay Kant'ı akşam yürüyüşünü icra ederken görmediler. Halk cep saatlerini, bina ve kulelerdeki saatleri kontrol etti. Hepsi yanlıştı, hepsi geri kalmıştı. Şehrin tüm saatleri aynı anda geri kalmak üzere anlaşmıştı. Ama ne kadar süre, bir dakika mı, on mu, yarım saat mi? Bu süre zarfında birçok vatandaş, profesörün öğrencilerine kendisinin hasta olup olmadığını ya da bir kaza geçirip geçirmediğini sorma fırsatı bulmuştu. Mamafih Bay Kant sabah derslerini vermiş, yemeğini alışılagelmiş saatinde ve iştahının yerinde olduğu izlenimi vererek yemişti. Kilise papazı, kütüphane muavini, ülkenin kuzeydoğusunun en büyük baston sapı imalatçısı ve Königsberg eşrafının diğer üyeleri toplandılar, bir güruh olup düşünürün evine doğru yola koyuldular. Kapıyı onlara filozofun uşağı Bay Lampe açtı. Soru yağmuru altında, sözünün kesilip durmasına rağmen, onlara yanıt vermeye çalıştı:

"Hayır, beyefendinin alacaklısı yok. Beyefendi çalışma odasında, her günkü gibi tefekkür halinde... Biliyorum, bu tavrının tuhaf gelebileceğinin farkındayım... Verdiği rahatsızlık için özürlerini

kabul etmenizi rica ediyorum... Doğrudur. Bir daha olmayacak... Bastille dün Paris halkı tarafından basıldı ve efendim öğrencileri için özel bir ders hazırlıyor... Hayır, dünya yüzünde bugünkü hadisenin tekrarlanmasına yol açacak başka hiçbir vaka aklıma gelmiyor."

4

Her şeyden evvel, makus talihin musallat olduğu bir adamım. Kendimi bildim bileli, güçsüz ve çelimsiz bir çocuk olduğum zamanlardan beri, bahtsızlık şu dünyadaki her hareketimde peşimden geldi.

İki yönden birini seçsem, doğrusu diğeridir. Evden şemsiyeyi alıp çıksam onu tüm gün şehirde hiç kullanmadan yanımda gezdiririm. Öbür yanağımı çevirsem bütün ensemi patlatırlar. Şikâyet için elimi kaldırsam, muhtemelen köprücük kemiğim yerinden çıkar. En bitmek tükenmek bilmeyen kuraklığın sona ermesi için şemsiyemi kaybetmem yeterlidir.

Örneğin daha bugün öğle yemeğinden sonra, Blaisten'i öldürmek için kırk santimetre uzunluğunda bir alüminyum örgü şişi almak üzere bir tuhafiyeye gittim. Tam ben dükkâna girerken müşteri hanım, eşi beyefendinin kronik prostatı nedeniyle kendisinin çektiği cefayı tezgâhtar hanıma en ince ayrıntısına kadar anlatmaya koyuldu: Adamın gecenin köründe idrara çıkarken hissettiği yanma nedeniyle iniltileri, boşalmaya dayalı acı nedeniyle cinsel faaliyetlerde azalma, işaret parmağı ve lateks eldivenle, deneye yanıla öğrenilmiş prostat masajları. Tezgâhtar hanım benim betimin benzimin attığını, el yordamıyla dayanacak bir yer bulmaya çalıştığımı görüp, müşterinin hikâyesinin de uzayacağını anlayınca, bana sordu:

"Buyrun, ne istemiştiniz?"

Ancak talihsizlik beni pek uğramadığım yerlerde bile bulduğu için, müşteri hanımın anlattıklarını daha fazla duymamak için tam da o an kulaklarımı avuçlarımla kapamış, kendimi tüm bunlardan soyutlamak için çömelip büzülmüştüm, o yüzden tuhafiyecinin sorusunu duymadım ve gözümün ucuyla ona zar zor, ne dediğini bilemeyerek baktım. Bayağı bir süre böyle durdum, sonunda –bu pozisyonda havasız kalabileceğimi düşündüğüm ve tüm kanım başıma toplandığı için– toparlandım ve kadınların sohbetini bölüp bölmediğimi önemsemeden, şöyle dedim:

"Kırk santimetre uzunluğunda, alüminyum, silindir bir örgü şişiniz var mı?"

"Onları çift satıyoruz."

"Valla benim kocamın da sağ bacağına kocaman bir iğne soktular, tam uyluk kemiğine" diye lafa karıştı müşteri.

Bundan sonra oradan alüminyum şiş filan almadan sokağa çıktığımı söylememe bile gerek yok. Yine de bahtsızlığım o kadar büyük ve o kadar anlaşılmaz ki, işler bununla kalmadı ve kaçışım esnasında ilaveten, bacağıma şiddetle bir şeyin saplandığını hissettim; şu ana kadar beni terk etmeyen ve daha uzun süre benimle olacağını bildiğim korkunç bir acı, bacağımın içinde, uyluk kemiğim civarına bir şeyin girmiş olduğuna dair delici ve net bir his.

5

Eduardo Blaisten Arjantinli, benim gibi. Salamanca Mahallesi'ndeki Claudio Coello Sokağı'nda her katında iki daire bulunan, yenilenmiş bir binanın beşinci katındaki, güneş alan, geniş bir dairede kalıyor, ama günlerini işinin bulunduğu şehir merkezinde geçiriyor.

Yaz mevsiminde, Eduardo Blaisten renkli polo yaka gömlekler ve hâki spor keten pantolonlar giyiyor. Kışın ise üzerinde hep açık renkli gömlek, ısmarlama bir takım, uzun bir palto –kendisi *pardösü* derdi–, çoğu zaman kravat ve arada bir, boynunun etrafına birkaç kez dolanmış, uçları göğsüne düşen canlı renkli uzun bir atkı oluyor. Asla, hiçbir şart altında, deri kaplı, sade ve sağlam evrak çantasından ayrılmıyor.

Bay Blaisten'in Prusya Kralı Friedrich gibi geriye taradığı gür ve kırlaşmış saçları var, şakaklarını hâlâ taçlandıran birkaç koyu tutamla. Ve sürekli gülümsüyor, saçıyla gurur duyuyormuş gibi.

Genelde günde iki kez kahve içiyor, 14:10'u asla geçmemek üzere. Kahveyi en geç içtiği gün, geçen eylül ayının son cumartesisiydi: 14:04'te içmeye başladı ve öğleden sonra saat ikinin on birinci dakikası daha yeni başlamışken bitirdi. Bazı günler birileriyle buluşuyor. Diğer zamanlarda gazete okuyor ya da not alıyor, ne kimseye ne de kimseyi görmeye ihtiyacı varmış gibi, fırtınalı bir kafenin ortasında şans eseri karaya çıkmış bir kazazede gibi.

Eduardo Blaisten hep hızlı yürüyor.

Eduardo Blaisten İngilizce ve İbranice biliyor. Bazen *The Guardian*, bazen de İsrail gazetesi *Haaretz*'i okuyor. Tabii *El País*, *El Mundo*, *La Nación* ve *Clarín*'in yanı sıra.

Eduardo Blaisten'in bir sevgilisi var. Benim yok.

6

Immanuel Kant, eserlerini yazdığı dönemlerde, bir dalkavuk sabrıyla susan, dinleyen ve onaylayan uşağı Martin Lampe ile uzun sohbetler etme alışkanlığına sahipti.

Bay Kant'ın ikamet ettiği evlerin sonuncusunun çalışma odasında bir araya gelirlerdi. Filozof yıllar içinde birkaç kez taşınmıştı, çünkü Königsberg'i bir şehir olarak çok gürültülü buluyordu: İlk ikametgâhından limandaki gemilerin ve sokaktaki arabaların gürültüsünden rahatsız olduğu için ayrılmıştı, ikincisinden bir komşusunun horozunun ötüşü yüzünden, bir diğerinden ise mahkûmlar kilisede şarkı söylediği ve kendisinin onların sessiz olmasını sağlaması için belediye başkanına verdiği dilekçe görmezden gelindiği için. Bu son meskenin küçük çalışma odasında, Jean-Jacques Rousseau'nun karanlık bir portresinin altında, filozof ve uşak Baltık bölgesinin soğuk yemek sonrası sohbetleri için birkaç saatliğine buluşurlardı.

Bay Kant konuşurdu. Bay Lampe onun badem gözlerine bakardı. Ancak Bay Kant onun bakışına pek karşılık vermezdi çünkü gözünü masanın üzerinde yan yana koyduğu ısıölçer, basınçölçer, nemölçer ve saatten neredeyse hiç ayırmazdı.

"Şunu bilmelisin ki, sevgili Lampe" derdi filozof mesela, "uykusuzluk yaklaşık bir sene öncesine kadar benim bizzat yakalanmış olduğum bir illetti, sarsıcı nöbetler ve gece bunaltılarından çekiyordum sık sık."

"Yatak odanızda huzursuzca kıpırdadığınızı duyabiliyordum, efendim."

"Öyle bir hale geldi ki onu bazen gut atağı sandım, bazen gaz birikmesi, bazen de kabızlık... Sonunda bir doktorun yardımını istedim, ki bilirsin, bana küçümseyerek baktıkları ve söylediğimin hep aksini savundukları için onları sevmem. Ama bu seferlik iyi yaptım, doktor ancak böylece bana göğsüm çökük ve çukur olduğu, kalp ve ciğerlerin hareketlerine pek yer bırakmadığı için bu tür hastalıklı düşüncelere doğal bir meylim olduğunu söyleyebildi.

Şunu da bilmen lazım ki, yine de tefekkür sayesinde, kendimi göğsümdeki baskıya rağmen beynimde huzur ve neşenin hüküm sürdüğüne ikna ederek uykusuzluğumu tedavi edebildim."

Bay Lampe onaylardı. Bay Kant bir buçuk metrelik dar bedenini sade çalışma masasının etrafında dolaştırırdı.

"Tabii her ne kadar, uzun süre uyumak, dostum Lampe, ve defaatle uyumak, uyanıklığın getirdiği çok sayıda rahatsızlıktan kaçınmanın kolay bir yöntemi olsa da" diye devam ederdi filozof, "uykuda heba edilecek uzun bir ömür dilemek size bayağı tuhaf gelmiyor mu?"

"Şüphesiz, efendim" derdi uşak bazen.

"Uyanmak ve tekrar uyumak felç eder, bunaltır ve insanın takatini tüketir. İspanyolların siestalarında yaptıkları gibi, sırf mahmurluğun o basit hazzı için fazladan uyumak, ömrü kısaltır. Yatak sonu gelmez illetlerin yuvasıdır."

Bazen filozof bizzat, onaylarcasına koca kafasını sallar, kendine hak verirdi. Sonra üşütmemek için evin içinde bile giydiği gri paltosuyla, çalışma odasının ortasındaki masanın etrafında birkaç tur daha atardı.

Söylevin sonuna doğru, eğer filozof saatin yakınlarında değilse, uşak hatırlatırdı:

"Efendim, vakit geldi."

Bunun üzerine Bay Kant ile Bay Lampe akşam beş yürüyüşü için çıkarlardı. Biri elinde bastonu, diğeri ise koluna astığı şemsiyeyle.

7

Prusyalı bilge filozofun beden sağlığı üzerine tavsiyeleri bana daima kılavuzluk etmiştir. Hatta başlangıçta, şüphesiz kaderin bir cilvesiyle, hayatımın farklı dönemlerinde benzer bir sırayı takip ettim. İlk olarak, yıllarca inatçı bir uykusuzluktan mustarip oldum ki bu dertten ancak Bay Kant'ın pratik felsefe yazılarına tutunarak kurtulmayı başardım. Bu rahatsızlığı atlattıktan sonra, tembellik uykusunun, uyumuş olmak için uyumanın aşırılığına kendimi kaptırmamaya karar verdim ve her şeyden önce sıcacık yatağın korumasında büyüyüp, birlik olup kumpaslar kuracak mikroorganizmalar, virüsler ve bulaşıcı hastalıklardan korktuğumdan, kendimi günde birkaç saatlik katı bir dinlenme rejimine tabi tuttum.

Ancak uykumun, Bay Kant'ın Königsberg gecelerinden çaldığı istirahate paralel gittiği o mesut yıllar geride kaldı. Çünkü 17 Temmuz 1999 tarihinde illetlerin en fenası, cezaların en gaddarı, Ondine'in Laneti başıma geldi. O günden beri benim için uyumak kesin ölüm demek.

Zannımca zaten bu rahatsızlığım doğuştandı, ancak zaman içinde gittikçe kötüleşmiş olmalıydı, çünkü şurası bariz ki o tarihten itibaren otonom sinir sistemimin mekanizmaları, kandaki oksijenin azalması sinyaline karşılık solunumu artırma komutuyla yanıt vermiyor. Kimyasal reseptörlerim geceleri beni kaderime terk ediyor; seyrek istirahatlerime eşlik eden solunum cihazını bağlamayı ihmal edip uyuyakalacağıma dair şiddetli bir korku içindeyim.

Ondine'in Laneti tüm dünyada sadece 300 kişiyi etkiliyor, bahtsızlığım işte bu kadar büyük. Bana dinlenmek bile yasak. Günün kalan kısmında da peşimde uyku mahmurluğuyla sokaklarda dolanmaya, ani mini uykulara yenik düşmeye, inip çıkması en kolay merdivenlerde, belli belirsiz bir yokuşta yorulmaya, korkunç baş ağrılarına ve alyuvarlarımın tavana vurmasına mahkûmum.

Uykudan mahrum kalmaktan göreceğim tek fayda, bu gece –gittikçe küçülen ayın şimdiden şehrin üzerine ve dairemin köşelerine doğduğu, yaşayanlarla beraber geçireceğim son gecem olacak bu gece– beni harap bedenimden ayırmaya gelecek ölümün yüzüne bakabilmek olacak.

8

Cermen mitolojisine göre Ondine tatlısu ekosistemlerinde, göller, nehirler, göletler, kaynaklar, kuyular, pınarlar, ırmaklar ve derelerde yaşayan, baş döndürücü güzellikte bir su perisiydi.

18. yüzyılın Alman –ve Prusya– masalları onu tedirgin edici olmanın yanı sıra ölümsüz olarak betimliyordu. Ebedi hayatına yönelik sadece bir tehdit vardı: Bir ölümlüye âşık olan ve bu ilişkinin meyvesini dünyaya getiren su perilerinin ölümsüzlükleri, tam da doğum anında ellerinden alınırdı.

Bu çekinceye rağmen, Ondine yakışıklı ve yiğit şövalye Sir Lawrence'a sırılsıklam âşık oldu. Lawrence Bey ile Ondine Hanım evlendiler. Ve evlilik yeminlerini bir kere ettikten sonra Sir Lawrence, bir aşk ve şükran işareti olarak şöyle dedi:

"Bugünden itibaren her uyandığımda, günün ilk nefesini içime çekmeden önce ilk ve tek düşüncem sen olacaksın."

Düğün kutlamaları sona erdikten, afrodizyak etkisi nedeniyle Tötonlardan yadigâr bal şarabının içildiği o ilk ay geçtikten ve evliliğin ilk senesi bittikten sonra, Ondine Sör Lawrence'ın evladını dünyaya getirdi. O andan itibaren güzelliğini, teninin parlaklığını, kıvrımlarının biçimliliğini, bağırsaklarının kayganlığını yitirmeye başladı. Ve endamı rüzgârdan aşınmış gibi ortadan kaybolurken, Sir Lawrence da eşine duyduğu ilgiyi yitirdi.

Bir güzel yaz akşamı, Ondine Hanım ahırların yakınında, ekinler arasında geziniyordu. Ahırın pencerelerine yaklaştığında eşinin tanıdık horlamasını duydu. İçeri girdi ve Sir Lawrence'ın başka bir kadının çıplak göğsünün üzerinde huzurla istirahat ettiğini gördü.

"Bana sadık kalacağına ilk nefesin üzerine yemin ettiydin!" diye gürledi Ondine Hanım, işaret parmağını dimdik onun gözlerine uzatarak.

"Ben..." diyebildi kocası.

"Peki öyle olsun. Uyanıkken nefes almana yine de izin vereceğim. Ama bir uyuyakalırsan... Nefessiz kalacak ve sonsuz bir ölüme yatacaksın!"

Zavallı Sir Lawrence, azap içindeki bu ruh, o günden itibaren kendini daima uyanık tutmaya, azalmış alveolar ventilasyon yetisiyle dünyayı uykulu ve bitkin bir halde dolanmaya mahkûm oldu.

9

Ben şaşı bir kiralık katilim.

Şaşılık teoride işimi hiç kolaylaştırmıyor. Hangi profesyonel için olursa olsun, çift görmek fırlatma silahı veya kısa menzilli ateşli silahla hedefe isabet sayısını yarıya indirir. Bende ise, bitmek tükenmek bilmeyen şanssızlığımla, görsel sapma beni benzer iki hedef arasında seçmeye mecbur bıraktığında, vakalarda isabet oranım yüzde kırklara, otuzlara indi.

Binbir zahmetle eline kadar kaydırdığın ve o kadar titizce, sessiz ve neredeyse güzel bir hareketle fırlattığın o bıçağın, boş bir duvara çarptığını, o sırada zeminde dans eden metalin gümbürtüsü eşliğinde hedefinin bir hayalet gibi ortadan kaybolduğunu izlemek oldukça sinir bozucu. Daha da utanç verici olanı, kanlı canlı hedefinin o sırada sana dönmesi ve çarpık gözlerine hayret ya da korku ya da teslimiyet ve medeni bir öfke dolu bakışlarını dikmesi.

Başka hangi profesyonel olsa artık uzun menzilli silahlarla çalışmayı tercih ederdi, çünkü keskin nişancı dürbünüyle derinlik algısı etkilenmeden bir gözünü kapatabilirsin. Ancak uzun menzilli silahlar bende trapezoid, konoid, alt ve üst akromiyoklaviküler bağlarda yırtılmayla burkulma ve çıkıklara yol açıyor.

O yüzden, eğer bir gün doğumunu daha görürsem ki her şey göreceğime delalet ediyor, zira saat 7:47 ve çatıların siluetlerinde, San Sebastián Mártir Kilisesi'nin kulelerinde eflatuni bir aydınlık seçer gibiyim; kendimi pek iyi hissetmesem, biraz keyifsiz olsam ve göğsüme bir ağırlık çökmüş gibi gelse de, öksürdüğümde ya da tükürdüğümde ağzımdan frenküzümü reçeline benzer, kana boyanmış yoğun balgamlar çıksa da; eğer tanın bir kez daha ağardığını görürsem, diyordum, eğer Eduardo Blaisten'i öldürme sözümü tutmak için bir günüm daha olursa, kazara başkalarını kurban etmemek ve Blaisten'in de işe uyanmaması için ya bir tornavida ya balıkçı misinası ya şemsiye sapı ya da bir tür zehri tercih etmem gerekecek, ama kesinlikle örgü şişi, terzi makası veya tuhafiyeden alınacak başka bir şey olmaz.

10

Adımın baş harfleri M. Y. Arjantin'in R. şehrinde, Paraná Nehri'nin son kıvrımının sardığı bir yerleşim yerinde bir bahar günü, 11 Kasım 1966'da dünyaya geldim. Ancak altı yaşımı bitirdiğimde İspanya'ya gittim.

Nine ve dedelerim Rus ve Polonyalıydılar. Annemle babam ise R'nin limanında tahıl yükleme ve boşaltmasında çalışan mütevazı birer Arjantinli. Ben ise neredeyse emekler emeklemez, şehrin fuhuş geçmişinin küllerinden yükselmiş gibi görünen yoz pavyonlarında ayak işlerini yapmaya başlamıştım.

Arjantin'deki yıllarımdan babamın beni ilk kez dişçiye götürdüğü günü hatırlıyorum. Tarih 4 Nisan 1971'di, bekleme salonu çamaşır suyu ve oksijenli su kokuyordu, hemşire oksijenli su ve ağız gargarası kokuyordu, diş hekiminden etil alkol ve sindirim sistemi bozukluğu kaynaklı ağız kokusu geliyordu ve ben tüm bir öğleden sonrayı o dişçi koltuğunda hareketsiz, ağzımı pazarda bir at gibi açmış halde geçirdim. Sonrasında diş hekimi, babama bakarak bana altdudak gemciğinde gerginlik ve keratinize dişeti alanında aşırı darlık tanısı koydu. O günden beri, cılız gemciğimin yırtılıp lastik bant gibi uçacağı, dişetlerimin çekilip yok olacağı ve alt dişlerimin sökülüp yerlere döküleceği endişesiyle bir daha tebessüm etmedim.

Adımın baş harfleri M. Y., ancak herkes bana Bay Y. der. Madrid'in bir köşesinde, küçük bir dairede kalıyorum, orada ısı-ölçerlerim –tıbbi ve duvar–, basınçölçerim, nemölçerim, saatim ve süreölçerim var. Aynı zamanda tansiyon aletim, solunum destek cihazım ve hava nemlendiricim bulunuyor. Ölümcül hastalığa yakalanmış bir hasta için beyhude, geçici çareler.

11

Doğanın tüm kanunlarına aykırı olarak, mucizevi bir şans eseri, hastalıkların yiyip bitirdiği bedenimi tam şu an şehrin merkezinde, herkesin gözü önünde gezdiriyorum. Günlerden çarşamba ve bugün öleceğimden kesinlikle eminim. Daha şimdi, aklımdan bu fikir geçerken sokağın ortasında durup kaldırımı araç trafiğinden ayıran korkuluğa tutunmak zorunda kaldım, zira kalbimde bir çarpıntı oldu ve yine nefesim daraldı. Bilmiyorum, bu kadar şeyden sonra belki de akşamı çıkaramam. Canımı dişime takmam lazım; bu korkuluğun demirlerine yaslanıp, işe yaramaz, aksak vücudumu sürükleyerek Alcalá Caddesi'ne doğru gitmem ve ekseriyetle çarşamba sabahları saat 9:23'te göründüğü noktada Eduardo Blaisten ile karşılaşmam lazım. Ve her halükârda, birkaç saat içinde kendisini öldürmeye çalışmam lazım.

Buz gibi bir hava yüzümün ve dudaklarımın derisini kesiyor, dört bir yana giden insan seli baş dönmesi yapıyor; ancak her şeye rağmen derin nefes almalı, sol elimi karnıma bastırmalı, incebağırsağımın kötü huylu tümörlerini parmaklarımın basıncıyla yatıştırmalı, dişimi sıkmalı ve cerahat içindeki, adeta tıbbın bir mucizesi olan bedenimi zorlayarak, Bay Blaisten'i yurtdışına mektup göndermek için her çarşamba gittiği Prado Bulvarı'ndaki Büyük Postane binasına kadar takip etmeli ve orada, cebimde bu iş için bulundurduğum mektup açacağıyla onun işini bitirmeliyim.

Bugün Blaisten'in üzerinde kazayağı desenli koyu kahverengi bir palto ve kadifeden örülmüş turuncu bir atkı var. Postane binasına her zamanki gibi atik bir yürüyüşle ve imrenilecek bir sıhhatle girdi. Onu birkaç metre geriden takip ediyorum ve ben de binaya giriyorum. Çok insan var; kapının yanındaki güvenlik görevlisi bana merakla bakıyor, muhtemelen kendine benim nasıl hâlâ hayatta olduğumu soruyor. Kendimi daha güvende hissetmek için mektup açacağını cebimden çıkarmadan kavrıyorum. Evet, böyle çok daha iyi. İnsanlar farklı kuyruklara ayrılıyorlar ve bir

anda, dikkatimi sağ gözümün algıladığından ziyade sol gözümün gördüğüne vermişken, Blaisten'i kaybetmişim.

Turuncu atkılı bir adam görüp görmediğini sormak için bir hanımefendiye yaklaşıyorum ama son anda karar değiştirip daha sağlıklı görünen genç bir öğrenciye yöneliyorum.

"Kusura bakmayın" diyorum genç adama, "Acaba boynuna turuncu bir atkı sarmış bir beyefendinin geçtiğini gördünüz mü?"

Genç adam bana şüpheyle bakıyor, sorduğum sorudan ve belki de görünüşümden rahatsız olmuş gibi. Gülümsemeye çalışıyorum ama olmuyor. Tebessüm edememek çoğu zaman işimin ek kısımlarını zorlaştıran bir durum. O yüzden dudaklarımdan bir tebessüm çıkarmaya gayret ediyorum, yüzümdeki çarpık ifade giderek daha korkunç bir hal alıyor ve genç adamın tepkisi bana sırtını dönüp sırada ilerlemeye çalışmak oluyor.

Şansımı başka biriyle, orta yaşlı ve irikıyım, üzerinde beline inmiş bir işçi tulumu ve "Uyuşturucu hiç kullanmadım, kullanmam da" yazılı bir tişört olan bir adamda deniyorum.

"Affedersiniz, boynuna turuncu bir atkı sarmış bir beyefendinin geçtiğini gördünüz mü?" diye soruyorum ona.

Bu sefer galiba karşımdaki bana cevap veriyor; fakat kaderin yepyeni bir cilvesiyle, tam o anda uyuyakalmışım. Bir saniye, en fazla iki saniyelik bu mini uyku, Ondine'in gecelerimi harap etmesinin ikincil etkilerinden biriydi, ama cevabı kaçırmama yetti. Tekrar sorayım mı, duymuş gibi mi yapayım bilmiyorum. Sonunda, tebessüm edemediğim için, böyle durumlarda son derece faydalı bu yöntemden bile mahrum kaldığım için, risk almaya karar verip ısrar ediyorum:

"Pardon, ne demiştiniz? Duyamadım."

Adamın yüzü ciddileşiyor, bir kaşını indirip diğerini kaldırıyor, bana sanki şüphelenmiş gibi geliyor –benim durumumda birinin makara yapacağını nasıl düşünebilir ki?–, bir şey demek için ağzını açıyor ama ben tekrar uykuya dalıyorum.

Gözlerimi en fazla bir saniye sonra yeniden açtığımda, ona soruyu sordum mu sormadım mı hatırlamıyorum bile. Sormayı düşündüm mü, sorduğumu mu hayal ettim, yoksa hakikaten sordum mu bilmiyorum."Pardon, ne demiştiniz? Duyamadım" diyorum tekrar.

"Defolun gidin" diyor beyefendi bana.

O an Blaisten'i görüyorum. İki kuyruk ötede duruyor. İşçi tulumlu, orta yaşlı beyefendiyi orada bırakıp oraya doğru birkaç adım atıyorum ve kendimi kamufle etmek için bekleme numarası veren makineden fiş almak istiyorum. Fakat fişi makineden almak için düğmeye basmamla –hayatın bir oyunu– uyuyakalıyorum.

Uyandığımda, uyku kaynaklı kas gevşemesi sonucu numaralı fiş elimden kayıp düştü mü, yoksa makineden hiç çıkmadı mı, hatırlayamıyorum. Düğmeye tekrar basıyorum. Yine uyuyakalıyorum. Uyanıyorum ve burada, Büyük Postane binasının ortasındayım ve makine bozuk mu yoksa numaralar yere mi düşüyor, bilmiyorum; insanlar işleri bitince fişleri yere atıyorlar, o yüzden bilmek imkânsız. Düğmeye tekrar basıyorum. Aslında, ona ilk kez mi basıyorum, kaç kere bastım, emin değilim. Bunu düşünmek için bir dakika duruyorum ve sonra, inanılmaz ama gerçek, uyanıyorum; ardından yine uyumuş olmalıyım. Mini uykuların süresini tahmin edemediğim için ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyorum, ama şimdi yanımda güvenlik görevlisi duruyor.

"Tek bir günde en çok numarayı siz aldınız. Tebrikler, rekor sizde. Herkesi geçtiniz, şuradaki çocuk da dahil. Beyefendi ne arzu eder, ödül mü?"

"Hayır, hiç gerek yok..." diye yanıtlıyorum onu, bir yandan sağ gözümle yüz ifadesini inceliyor, diğer yandan sol gözümle Bay Blaisten'in artık onu bıraktığım yerde olmadığını panikle fark ediyorum.

"Acaba boynunda turuncu atkısı olan bir beyefendiyi buradan geçerken gördünüz mü?"

Güvenlik görevlisi postane binasından çıkmama yardım ediyor. Aramızda daha ancak birkaç laf etmiştik ki sokağa çıktığımızda Blaisten'in Alcalá Caddesi yönünde bulvarı geçmekte olduğunu fark ediyorum. O yüzden sohbeti yarıda bırakıp elimden geldiğince, interosseöz bağları gevşemiş düz tabanlı ayaklarımın ve uyluk kemiğimdeki keskin acının müsaade ettiği ölçüde, aceleyle yürüyorum, çünkü şu an, anca birkaç saatlik ömrümün kaldığı şu an, onu kaybetmeye ben müsaade edemem. Onu her ne koşulda olursa olsun kaybetmeyi kabul edemem, o yüzden Alcalá Caddesi'yle Prado Bulvarı'nın kesiştiği köşede Bay Blaisten'in metro girişine daldığını gördüğümde, tüm korku ve tereddütlerimi yenerek, beni gırtlaklayan birinin elleri gibi soluk borumun etrafına dolanan

kaygıyı görmezden gelerek, tüm bunlara rağmen, can çekişen bedenime onu yeraltında da takip etmeyi emrediyorum, birkaç saat içinde tanışacağım yerin bekleme odasında.

Blaisten'i metro koridorlarında, şehrin ağırlığının altındaki o yeraltı labirentinde takip ediyorum. Blaisten'i bir 2. hat treninin derinliklerinde takip ediyorum. Blaisten'i 9. hat aktarmasında, Príncipe de Vergara istasyonunun kükürt kokan yeraltı tünellerinde dahi takip ediyorum. Ancak sonunda vagonun meçhul kalabalığının korumasında onun neredeyse yarım metre yakınına geldiğim, ensesinin sıcaklığını hissedebildiğim, cebimdeki mektup açacağının keskinliğini işaret parmağımın ucuyla kontrol ettiğim o anda, Concha Espina istasyonuna varıyoruz, metronun camlarından Hieronymus Bosch'un ürkütücü triptiki *Dünyevi Zevkler Bahçesi*'nin bir reprodüksiyonu beliriyor ve ben yapamıyorum, artık dayanamıyorum. Bedenim beni yeniyor. Kriz beni alt ediyor. Ve etrafta olan bitenin bilincine tekrar vardığımda, beni paltomun yakasından tutmuş bir kontrolöre bahtsızlığın peşimi nasıl da bırakmadığını feryat figan anlatırken buluyorum kendimi.

O kadar bağırıp çağırıyorum ki gözlerim kararıyor ve kontrolör toplu taşıma şirketine ait alandan çıkmama yardım etmek zorunda kalıyor.

En kötüsü de şu ki, tüm bu olan bitenden sonra sanırım Eduardo Blaisten yüzümü bir süre hatırlayacak.

12

Edgar Allan Poe her şeyden evvel, tıpkı benim gibi, makus talihin musallat olduğu bir adamdı. Kendini bildi bileli, göçebe ebeveyninin hastalıklarını ve alkolikliğini miras aldığını çocuk yaşta anladığından beri, o tiyatro kumpanyasının külüstür ve pis yük arabalarından mürekkep kervanına tünediği andan beri, bahtsızlık şu dünyadaki her hareketinde peşinden eksik olmadı.

Daha okula gidecek yaşa gelmeden ebeveynini kaybetti. Makul bir dünyayla tek bağı olan, deliler gibi sevdiği karısını ise 30 Ocak 1847'de. Onun vefatı sonrasında Bay Poe aylarca süren ve beyin enfarktüsüyle neticelenen bir ıstırap çekti. Enfarktüs hayatını almaya muvaffak olamadığı için, yazar ertesi yıl bir yandan intiharı denedi, diğer yandan, belki de bu konudaki azmini pekiştirmek için, sırayla Bayan Shaw, Bayan Whitman ve Bayan Richmond'a evlenme teklif etti, onlar da sırayla kendisini reddettiler.

Uyarıcı ilaçlarla kendini öldürmek hem tüm birikimlerini yiyor hem de para kazanabilmesi için tek bir satır bile kaleme almasına izin vermiyordu. Bu sebeple, Bay Poe nihayet çok yaşlı ve çok varlıklı Bayan Royster'a da ilan-ı aşk etmeye karar verdi. Nikâh için 17 Ekim 1849'a tarih alındı. Bay Poe içki ve uyuşturucuyu bırakıp hayatına çekidüzen vermeye, hatta şöyle güzel bir tıraş olmaya karar vermişti.

O yılın 29 Eylül gününde Bay Poe nispeten toparlanmış, üzerinde dar ve eski püskü bir palto ve parlak alınlı koca kafasını örtmesi için eğri büğrü bir şapkayla, Baltimore'dan Philadelphia'ya giden bir trene bindi. Ama trene bindiği gibi, takip edildiği hissine kapıldı. Birileri onu gözlüyordu. Camlardan bakıp onu inceliyor, trenin koridorunda, vagonlar boyunca onu takip ediyordu. Bay Poe kendisini kimin takip ettiğini biliyordu: Yorulmak bilmez kör talihiydi peşindeki. Bunu kontrolöre böyle izah etmeye çalıştı. Ancak kontrolör laftan anlamıyordu. Bitkin yazar onun üniformasının yakasına yapışıp derdini tekrar anlatmayı denedi. Ne yazık ki tüm bu gayret yüzünden bayıldı.

Tren kontrolörü kendinden geçmiş yatan Bay Poe'yu –adeta bir Gotik şair paketi gibi– sadece birkaç gün sonra Kongre seçimlerinin yapılacağı Baltimore'a geri yolladı. Kaderi zavallı Bay Poe'yu, doğuştan alkolik, baygın ve nereye gittiğinin bilincinde olmayan bu hasta adamı oraya, partilerin susuz kalmış zavallıları sokaktan toplayıp, sarhoş edip bir seçim sandığından öbürüne oy kullanmaya götürdükleri bir dönemde seçimlerin yapılacağı bir şehre sürükledi.

Edgar Allan Poe o ekim günü en fazla oy kullanan vatandaş oldu. Kendisini esir alanlar ona içki teklif ediyor, hangi partiye oy vereceğine dair onu ikna ediyor, eline bir kâğıt tutuşturup oy kullanma alanına doğru itiyor ve Bay Poe böylece oy hakkını kullanıyordu. Çıktığı zaman ne üçkâğıtçıların yüzünü ve ettikleri muhabbeti ne de bir sandığa kâğıt attığını hatırlıyordu, sonra aniden, bir uykudan uyanmış gibi, parmakları arasında yine küçük bir oy pusulası buluyordu. Seçim masalarında hiçbir gözlemci bu mükerrer oy kullanıcısını hatırlayamıyordu, çünkü her seferinde yüzü biraz daha dengesiz, saçı biraz daha dağınık, göz altları daha koyu görünüyordu ve her seferinde daha az insana benziyordu.

Günün sonunda, artık şehirde ne içilecek bir şişe ne de oy vermek için bir pusula kaldığında, Bay Poe Baltimore Washington College Hastanesi'ne yatırıldı. Orada, son derece bitkin olmasına rağmen Doktor Snodgrass ile birçok kez bağıra çağıra kavga etmesi gerekti, çünkü doktor, Poe'nun tam o sırada polikliniğin duvarlarına yansıyan ve kendisine göz kırpan kör talihini görmekte olduğuna inanmak istemiyordu.

7 Ekim 1849 günü sabaha karşı saat üçte, düğününden 10 gün önce, 40 yaşında, Edgar Allen Poe'nun hassas ve anlaşılamamış ruhu kusmalar arasında hayata veda etti. Doktor Snodgrass sebebin etil alkol zehirlenmesi olduğunu söyledi. Ancak ölümünün frengi, epilepsi, enfarktüs, şeker hastalığı, karbonmonoksit zehirlenmesi, hipoglisemi, beyinde ödem ve bir kara kediden bulaşmış kuduzdan olduğu bilinir.

13

Hiç mesleğim yüzünden hapse girmedim.

Bir defasında hedefimi metro istasyonunun içine kadar takip edip, paltomun sağ cebindeki buz kıracağını sıkı sıkı tutarak stratejik bir şekilde arkasında durmuştum. Tren perona aniden girdi, istifimi bozmadım ve doğru anı bekledim. İnsan kalabalığı yakındaki vagonun kapılarına yanaşırken ben de kurbana biraz daha yaklaştım. O anda kapılar açıldı ve bir grup İnter Milan taraftarı peronu bastı. Fanatik dalgası öyle bir tahliye oldu ki beni ve başka birçok metro yolcusunu da kapıp götürdü, birkaç saniye içinde tünelin duvarlarına yapışıp kaldık. Nefes alacak bir boşluk bile yoktu, kemiklerimin çatırdadığını hissedebiliyordum, onu bırakın, kemiklerimin çatırtısını duyabiliyordum. Orada, o malzemesi insan eti olan türlünün içinde, çaresiz bir halde, sırtımla yaşlı bir hanımefendiyi neredeyse boğulana kadar duvara sıkıştırdım. Ancak onu asıl öldüren midesine giren buz kıracağım oldu.

Hâkim bey beni hanımefendiye doğru sürükleyen "karşı konulamaz bir kuvvet"in varlığı sebebiyle, olayın tasarlayarak kasten adam öldürme olmadığına hükmetti. Yine de bir toplu taşıma hizmet alanında, tehlikesini azaltacak hiçbir önlem almadan, sonuç olarak ölüme sebebiyet vermiş on bir santimetreden uzun bir kesici aleti üzerimde taşımamı taksirle adam öldürme olarak kabul etti.

Mesleğim yüzünden hiç hapse girmediğimi söylemiştim. Özgeçmişimde bununla övünebilirdim. Hâkim beyin beni üç yıl hapse mahkûm etmesinin sebebi Concha Espina durağında, Bay Hieronymus Bosch'un *Dünyevi Zevkler Bahçesi* tablosunun orantısız bir reprodüksiyonu altında, peşinde bile olmadığım yaşlı ve masum bir hanımefendinin canını almış olmamdı.

14

Umutsuz, bitkin ve bezmiş, artık kuvvetimin sonuna gelmiş ve kendimi virüs kirliliğinden koruyup sürekli attığım balgamları tutsun diye ağzımın üstünde bir mendil tutar halde, Libertad Sokağı'nda bir profesyonel makyaj mağazasındayım.

Bu öğlen metroda yaşananlardan sonra daireme döndüm, öğle yemeğinde yulaf ve ıspanak çorbası ve şekersiz elma kompostosu yedim; hiçbiri gergin altdudak gemciğime ve dar keratinize dişetime fazla direnç gösterecek şeyler değildi. Sonrasında büyük tansiyonumun yüz kırk iki milimetre cıvaya fırladığını tespit edebildim. Ve her şeye rağmen, artık akreple yelkovanın kadranda daha fazla dönecek yeri kalmadığına inanmama rağmen, paltomu giydim, atkımı, şapkamı taktım, şemsiyemi aldım ve buraya, profesyonel makyaj mağazasına kadar geldim.

Kapıdaki levhada 17:00'de açılacağı yazıyordu, ancak ben tam saat 17:00'de dükkâna girmiş olabilmek için 16:58'de oraya vardım ve tezgâhtarların nasıl içeri girdiklerini, mağazanın çeşitli malzemelerini düzenlediklerini ve aslında 17:04'e kadar açmadıklarını seyretmek zorunda kaldım. Dükkâna girdiğim gibi bir takma burun rica ettim ve bir genç kadın bana farklı cilt tonlarında ve biçimlerde, hepsi de lateksten imal edilmiş altı burun modeli getirdi.

"Açıkçası kaybedecek vaktim yok" dedim genç kadına, niye acele ettiğimi bilsin diye, "Ancak korkarım latekse alerjim var."

"Nasıl yani? Ama lateks hastanelerde bir sürü şey için kullanılıyor. Merak etmeyin, lateks alerjiniz yoktur" diye cevap verdi.

"İnanın, hanımefendi, lateks alerjim var."

"Olamaz ki. Bakın, bakın şu tam sizin ten renginize uygun."

Sağ gözbebeğimin hizası muhtemelen kafasını karıştırdığından ötürü genç kadın fark etmemişti, ancak bana o sırada göstermekte olduğu buruna bir süredir sol gözümle bakıyordum zaten. Alerjim olduğuna dair inancım onu hiçbir şekilde ırgalamıyor gibi göründüğü için ısrar ettim:

"Lateks tropik kauçuk ağacından elde ediliyor, benim de muz, kivi, avokado ve *latekse* alerjim var. Polistirenden yapılmış burnunuz yok mu?"

"Yani yok diye biliyorum, açıkçası" dedi genç kadın.

Bir dakika durup düşündüm, o zamanı da çamaşır suyu ve dezenfektan kokan mendili ağzıma bastırıp öksürmek için kullandım. Dükkân sıcaktı, klima en yüksek ayarında sıcak üflüyordu, bir an için orada ölmek istemeyeceğimi düşündüm. Mendili ağzımdan ayırmadan kadına şunu söyledim:

"O zaman bana bir kalıp suni deri getirin de burunları ben kendim şekillendireyim."

"Kryolan olur mu?" diye sordu bana.

"Alerjilere karşı klinik olarak test edilmiş midir?"

"Yani, bakayım..." Tezgâhtar içinde killi bir macun bulunan küçük plastik bir silindiri kafasının üstüne çıkarıp, çözülemez imgeler saklayan bir kaleydoskopmuş gibi ona her açıdan baktı. "Burada *hipoalerjenik* diyor."

"Korkarım ama yeterli değil, hanımefendi. Bunu nispeten daha az rahatsızlık veren her ürüne yapıştırıyorlar. Ancak ben atopik dermatit hastasıyım" dedim yüzüme işaret ederek, ilk bakışta belli olan bir şey değilmiş gibi. "Benim durumumda bir anafilaktik şok beni ölüme götürebilir."

Genç kadın gülümsemeyi bıraktı, tezgâhın ta öbür ucundaki arkadaşını gözleriyle aramaya başladı. Ona gözleriyle anlamını çözemediğim bir işaret yaptı. Bir birine, bir öbürüne baktım ancak neler olduğunu çözemedim. Kemikleri dizlerinden fırlayan, çıtkırıldım bir oğlan olduğum zamanlardan beri engellere alışık olduğumdan, yenilgiyi kabul etmedim ve sordum:

"Peki yapay kel kafa? Yapay kel kafalarınız var mı?"

"Evet. Lateksten" diye yanıtladı genç kadın.

Talihsizlik bana bir ateşkes bile sunmadan, her hareketten önce içimde beslenip büyüyordu. Bazen hâlâ nefes almama nasıl izin veriyor, şu saniye, tek kalemde beni küçük bir böcek gibi ezmesine engel olan ne diye kendime sorarım. Ancak o sırada teslim olmayı reddettim ve ekledim:

"O zaman en azından beyaz saç efekti için bana biraz gümüş renkli sıvı verin."

Genç kadın bir şey demeden bana sırtını döndü ve küçük çek-

mecelerde bir şeyler aramaya başladı. Birkaç dakika orada oyalandı, o sırada kimse fark etmeden üstüme bir mini uyku çöktü; sonra genç kadın geri döndü, ne olduğuna bakmadan tezgâha bir kavanoz koydu ve şöyle dedi:

"Buyrun. 100 mililitre. Başka bir şey var mıydı?"

"Evet."

"Hadi ya" dedi.

"Takma sakal ve bıyığınız var mıdır?"

"Tabii var, doğal saçtan. Hangi renk istersiniz?

"Bana hepsini getirebilir misiniz?"

Kız burnundan soludu. Ben de kafa salladım, mağazanın çok sıcak olduğunu onaylarcasına. Sonrasında zayıf sesimi ses tellerimin izin verdiği ölçüde yükselterek sordum:

"Ne tür yapıştırıcı kullanıyorsunuz? Korkarım..."

"Tutkalı siz ayrıca süreceksiniz" dedi sözümü keserek. "Ve evet, antialerjik tutkalımız mevcut."

Kısa süre sonra takma sakalları denemekteydim. Genç tezgâhtarın ısrarı sonucu atkımı çözmek zorunda kalmıştım, şimdi de kendisi aynanın karşısında sakalları yüzümde tutabilmem için bana yardım ediyordu. Kızıl ve kıvırcık bir sakalı yüzümden alırken, yüzük parmağının tırnağı boynumun sol tarafında, çene altı lenf bezlerimin altında bulunan bir yumruyu çizdi. Genç kadın acıyla geri çekildiğimi görünce yumruyu fark etti ve sadece tiksintinin neden olabileceği çarpık bir ifadeyle onu inceledi.

"*Bunu* örtmek için makyaj malzemelerimiz var" dedi bana.

Ben de artık tek bir laf daha etmeden tezgâha yanaştım, eşyalarımı toplamaya başladım. Onları cebimde taşıdığım plastik bir torbaya tek tek yerleştirdim, ayrıca tezgâhta bir sepetin içindeki naneli şekerlerden de birkaç tane attım; sonra tezgâhtara borcumu sordum, atkımı sarıp mağazadan çıktım.

Sokağa çıktığımda ağzımı kapalı tutup burnumdan nefes alıp vererek, gözlerimin birinden düşen bir damla yaşı mendille sildim. Boynumdaki bu çıkıntının tuhaf ve deforme göründüğünü biliyorum. Ondan çıkan tüylerin, o sert ve minik uçlu tüylerin herkesin hoşuna gitmeyeceğini biliyorum, hatta ve hatta ne olduklarının anlaşılmayacağını. Bunu biliyorum ama yine de bazen, bu anlayış kıtlığı beni üzüyor. Ne olduğunu bilmeseler de. O tüylerin, onların sertliğinin –belli belirsiz süt dişleri–, uçlarının –minicik, gelişme-

miş kollar ve bacaklar– derimin bir fazlalığı değil, körelmiş ikiz kardeşimin bana tek yadigârı olduğunu bilmelerine imkân olmasa da. Ailemden kalan tek yadigâr olduğunu.

15

Goncourt Kardeşler'in tek bir sevgilisi vardı. İkisi için bir kadın. Onu paylaşıyorlardı, tıpkı arkadaşlarını, aynı evi ve ne arkadaşlarının ne de o tek âşığın kimin yazdığını ayırt edemeyeceği, bir birinin bir öbürünün yazdığı bir tek şahsi günlüğü paylaştıkları gibi.

Küçük yaşta ana babalarını kaybedip öksüz kaldıklarından beri Goncourt Kardeşler birbirlerine işte bu kadar bağlıydılar. Ancak her şeyden önce bu yazar kardeşlerin en büyük ortak noktası ağrılarıydı: Edmond'unkiler midesinde toplanmıştı, Jules'ünkiler ise karaciğerinde. Yine de Edmond de Goncourt ne zaman bıçak saplanmış gibi bir ağrı hissetse Jules de Goncourt elini karnına atıyor; Jules ne zaman karaciğer yetmezliği çekse Edmond'un beti benzi atıyor, gözleri sararıyordu.

18 Aralık 1860 gününün soğuk, nemli sabahında Goncourt Kardeşler o görkemli bıyıklarıyla, daha sonra üçüncü romanları *Sœur Philomène*'in mekânı olacak yerin ayrıntılı bir tasvirini edinebilme amacıyla Paris Charité Hastanesi'ne doğru yola çıktılar. İki sıska yazar, birbirlerine haber verme gereği duymadan gün doğumunda, sabahın tam yedisinde kalktılar; ikisinin de içine aynı sıkıntı çökmüştü, aynı korku sinirlerini bozuyordu.

Yaprakları dökülmüş cılız ağaçlarla çevrili dev taş binanın kapısında, Doktor Velpeau onları yüzünde bir tebessümle bekliyordu. Doktor onlara hastanenin içinde rehberlik etti ve bir yandan öğrencilerinin eşliğinde ve hayırsever rahibelerin yardımıyla hastaları muayene ederken bir yandan da kardeşlere farklı hasta koğuşlarını gösterdi. Gezintilerine devam eder, gitgide daha çok sayıda ıstırap içinde veya ölüm döşeğinde hastayı tanırken, Goncourt beyler bacaklarında bir halsizlik, adım atarken sendeleten ve her an bir yere tutunma isteği uyandıran bir gevşeklik hissetmeye başladılar. Bir saatten kısa sürede, onlarca eksizyon, ameliyat dikişi, yakı ve hacamattan, bir dizi morarıp şişmiş dil, çürüyen uzuvlar, boşluğa bakan gözler ve kırık kafataslarından sonra bu his artık onların dört diz kapağının ta derininde keskin bir ağrıya dönüşmüştü, ar-

tık onları neredeyse yürümekten bile alıkoyuyordu. Ziyaret henüz sona ermemişken kardeşlerin koyu ve kaytan bıyıkları altındaki suratları ıstıraptan, o sabah gördükleri, zayıf düşmüş kafataslarına gömülmüş diğer yüzlerle aynı mavimsi rengi almış ve aynı gergin ifadeye bürünmüştü.

O soğuk 18 Aralık günü Edmond ve Jules de Goncourt Paris Charité Hastanesi'nden birbirlerine sarılıp destek olarak, topallaya topallaya, hastane sakinlerinin her birinin sıkıntılarını tek tek çekerek çıktılar.

En azından acıları iki kişi paylaşıyordu.

16

Daha ilk andan, henüz aynı annenin rahmindeyken, daha o anda kendin ile başkası arasında, kendi hayatın ile kardeşinin hayatı arasında seçim yaptığından kesinkes emin olmak kadar ağır bir yük, bu kadar dayanılmaz bir ahlaki sorumluluk yoktur. Daha doğmamışsın, daha hâlâ amniyotik sıvının sakin sularına dalmış gidiyorsun ve şimdiden kendi kanının katili olmuşsun.

Her şeyin yaşandığı günü üç aşağı beş yukarı tahmin edebiliyorum: 1966 yılının muhtemelen 12 Mayıs –haydi belki 13 Mayıs– günüydü, hâlâ gündelik işlerde çalışan annemin rahminde, R. limanının nehir iskelelerinde dolanıyordum. Muhtemelen o 12 ya da 13 Mayıs gününün şafağında, rutubetli tahıl kasalarının arasında, vahşi liman faaliyetinin ortasında kararımı verdim. Orada, belki de havadaki vahşetten cesaret bularak bencil fiilimi ifa ettim, benim alanımı çalmasın diye vücudumun gelişimiyle onu sıkıştırarak, onu neredeyse ortadan kayboluncaya, bedenimde bir çıbandan fazlası olmayacağı ana kadar ezip büzerek erkek kardeşimin hayatını sonlandırmaya karar verdim.

Tüm dünyada bilinen parazit ikiz vakası 100'ü aşmıyor. İşte ben bu kadar bahtsız bir adamım. Kaderim daha doğmadan beni bu karara, belki de tüm sıkıntılarımı paylaşacağım, belki de dünya üzerinde benden daha kötü şansa sahip tek kişinin –ikimizden, içeriden sağ kurtulmayı başaramamış bahtsızın– hayatını yarıda kesmeye sürükledi.

Yine de bazen ikiz kardeşimin hâlâ canlı olduğunu, boynumda bir çıban olarak değil de akıllı bir varlık olarak yaşamaya devam ettiğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Canlı, çünkü benim canımdan ve kanımdan; akıllı, çünkü ne de olsa onun küçük insansı yapıları aynı boyutlardaki her türlü haşereden daha kompleks. Kardeşimin bir tür homunkulüs olduğunu düşünüyorum, Doktor Paracelsus ya da Doktor Faust tarafından yaratılanlar gibi değil de, daha ziyade Doktor Hartsoeker'in mikroskobuyla keşfettiğine inandığı küçük adamcıklar, spermatozoidlerin kafalarına hapsol-

muş adamcıklar gibi. Kardeşimin minicik bir adam olduğunu düşünüyorum, her an kendisiyle düşüncelerimi paylaşabileceğim, bana daima eşlik eden biri, üzerinde ağlanacak bir omuz, ıstırap çeken bir hasta olarak ağıtımı dinlemeye hazır bir kulak olduğunu.

Başka zamanlarda ise kardeşimin bedenimi yöneten homunkulüs olduğunu, pilot kabininde duran ve mesleğimin geride bıraktığı kurban ordusundan sorumlu bir homunkulüs olduğunu düşünüyorum.

17

Madrid'in bir köşesinde, dairemdeyim. Blaisten beni tekrar görürse tanıyamasın diye kullanmayı umduğum makyaj malzemelerini antredeki sehpaya bıraktım; hoş, kullanma fırsatım olacak mı bilmiyorum. Kendimi kaloriferin yanında, koltuğumda otururken buluyorum, ağzımda bir termometre var ve çayımı karıştırıyorum. Bacaklarımda rahatsız edici, her an ağrı sızıya varabilecek bir karıncalanma hissediyorum ve tekrar dolaşım sorunları çekmeye başladığımı, kanın kalbe doğru yolculuğunu sürdürmesine yardımcı olan tibioperoneal damar kapakçıklarının faaliyetinde bir bozukluk olduğunu kestirebiliyorum. Bu düşünceyle bir süre oyalanıyorum ancak aynı anda fazla gevşediğimi, büsbütün yorgun düştüğümü fark ediyorum ve şu an bir mini uykuya tutsak düşmek hayatıma mal olabilir. O yüzden başka bir şey düşünmeye başlıyor, yarın hâlâ hayattaysam Blaisten'i öldürmek için yeni bir strateji planlamaya karar veriyorum.

Madrid'in bir köşesindeki küçük dairemi kiraladığımda 36 metrekarelik bir alana sahipti. Şimdi sadece 29 metrekare kaldı çünkü salon ve yatak odasının duvarlarının kalınlıkları, dairenin farklı yerlerine koyduğum evrak dolapları yüzünden neredeyse 40 santimetre arttı. Dosyalarım iki harf ve bir rakam esasıyla düzenlenmiştir. Her evrak dosyasında yer alan ilk harf, dosyadaki bilginin konusunu belirtir: Mesela sıhhi için S, hukuki için H, tarihi için T. Klasörlerdeki ikinci harf mevzubahis doktor, hukukçu, düşünür, yazar ya da tarihi kişiliğin soyadının baş harfidir. İki harfi takip eden rakam ise dosyanın kategori ve yazarı bağlamında sayı ve sırasını gösterir. Mesleğimin tekniği ve sanatıyla alakalı belgeleri valiz benzeri taşınabilir metal dolaplarda, yatak odamdaki gardırobun gizli arka bölmesinde saklarım. Onların teşhis edilmesine yardımcı olacak ne harf ne de numaraları vardır.

Kalem kâğıt alıp Blaisten cinayetine yeni yaklaşımımda ihtiyaç duyacağım adli meseleler konulu dosyaları salondaki masanın üzerine koymaya başlıyorum. Benim meslekten biri için adaletin

işleyişine aşina olmak gayet gerekli ve tavsiye edilir bir durumdur; tabii eskiden bugüne kıyasla çok daha aşinaydım, zira artık son anlarımı yaşadığımdan eminim, hatta bu aysız gecede ölümün gölgesinin amansızca üzerime çökmekte olduğunu açık ve net sezinleyebiliyorum.

Ama insan tedbiri elden bırakmamalı – talihimin beni rezil rüsva etmek için kendi planlarını tersine çevirmekten bile imtina etmeyeceğini düşünmeden duramıyorum. Ve şu halimde, bana lütfedilmiş son iki, üç, en fazla dört günümü rutubetli bir mahpushane hücresinde can çekişerek geçirmekten daha korkunç bir şey aklıma gelmiyor. O yüzden tüm kuvvetimi, yarın Eduardo Blaisten'in canını alması gereken saldırıyı dikkatli ve detaylı bir şekilde, hukuki bir bakış açısıyla planlamaya adayacağım.

Ne okula gidebildim ne de herhangi bir eğitim aldım, ancak bilmem gereken her şey bu küçük dairenin içinde mevcut.

18

SABAH 9:47. SUÇ İŞLEME KASTI OLMAKSIZIN, KARŞI KONULAMAZ BİR KUVVETİN ETKİSİ ALTINDA ADAM ÖLDÜRMEYE TEŞEBBÜS.

İki saattir Sevilla metro istasyonunun peronunda, Ventas yönünde bekliyorum. Şu ana kadar 26 tren, ortalama beş dakika 20 saniyelik aralıklarla geçti. Ancak istatistiklere asla itimat etmemek lazım. Trenlerden biri 10 dakikadan fazla gecikti, bu da diğer tüm trenlerin geçiş sıklığı ortalamasını yerle bir etti. İstatistiklere güven olmaz. Iowa Üniversitesi Risk Yönetimi Bölümü'ne göre Amerika Birleşik Devletleri'nde aktif çalışan 700 bin doktor bulunuyor ve her sene yanlış tıbbi müdahaleler nedeniyle 120 bin kişi ölüyor. Bu da doktor başına ortalama 0,171 ölüye denk düşüyor. Öte yandan ABD'de ateşli silah sahibi 80 milyon vatandaş var ve senede 1.500 kişi mevzubahis ateşli silahlarla alakalı kazalar sebebiyle hayatını kaybediyor. Bu da bu silahlar yüzünden kaza sonucu ölümlerin ortalamasını 0,0000188 olarak veriyor. Neticede istatistiğe bakacak olursak, bir hekimin bir ateşli silahtan 9 bin kat daha ölümcül olduğunu düşünmemiz gerekir ki bu muhtemelen abartılı bir sonuç olur.

Sevilla metro istasyonunun insanın içini daraltan tünelinde mahsur kalarak geçirdiğim, peronun Ventas yönü kısmını gözlediğim, şehrin ağırlığının ve sıcak hava ile mekanik buhar üflemelerinin üzerime bindiği bu iki saat içinde buradan altmış sekiz kişi boyunlarında atkıyla, kırk üç kişi öksürerek veya hapşırarak, on dokuz kişi elinde bastonla ki bu kişilerden birinin yanında bir de köpeği vardı, üç kişi şemsiyeyle ve bir beyefendi de gazlı bezle kapatılmış soluk borusu ameliyatı iziyle geçti. Köpek epiteline alerjim olduğu için acaba onu şehir toplu taşıma alanından atabilir mi diye bir güvenlik görevlisi aradım, ancak görevli bir şey yapmamak için mazeret olarak köpeğin sahibinin görme yetmezliğini ve metro sistemi içinde yardımsız hareket etmesinin zor olacağını söyledi. Ondan en azından köpeğin sahibine, köpeğine alerjik ka-

lıntıları temizleyecek topikal bir losyon, örneğin Vetriderm, sürüp sürmediğini sormasını rica ettim, ancak güvenlik görevlisi bana tuhaf bir ifadeyle, kendisinden imkânsız bir şey istiyormuşum gibi baktı ve sonunda kesinlikle hiçbir şey yapmadan, çıkış koridorunun köşesini dönerken bana hâlâ çatık kaşlarıyla bakarak yürüdü gitti. O andan bu yana sekiz tren geçti. Şimdi solumda benimle dalga geçen iki genç kız var.

Vagonlara binip vagonlardan inen insan kalabalığını 126 dakikadır burada durmuş izliyorum. Yolcuların çoğu kurallara uyuyor ve insan yeterince sabırlıysa hangi vagonun kalabalık olacağını tahmin edecek seviyeye gelebilir. Şu an hesaplamalarım gayet doğru. Eduardo Blaisten'in belireceği ana kadar kalan dakikalarda onları daha da kusursuz hale getirebilirim. Sonrasında sadece yolcu seline kapılmam gerekecek, öyle ki o sel beni karşı konulmaz bir kuvvet gibi Blaisten'e götürecek ve tren istasyona girmeden hemen önce onu raylara itmek zorunda kalacağım. Ancak bu sefer elbette üzerimde ihmal ya da tehlike arz eden, on bir santimetreden uzun kesici bir alet taşımayacağım.

Planı tasarlamak kolay oldu. Aslında tek yapmam gereken dönüp geçmişime bakmak, kör talihimin beni sürüklediği şartların tekrar üzerinden geçmek ve hukukun cezalandırdığı kısımları çıkarmaktı. Kalanı da azim, gözlem ve yöntemle halloldu. Şimdi beni korkutan tek şey bu sabahın yoğun saatleri sona erdiğinde, toplu taşıma kullanıcılarının sayısındaki azalmanın hesaplarımı altüst etmesi ve insan sellerini cılız, uyuz bir hale getirmesi. Onun dışında sadece güldüklerini saklama gereği bile duymadan benimle alay eden şu iki genç kız canımı sıkıyor. Yüzümde kızılımsı, uçları uzatılmış bir bıyık ve biçimli bir keçi sakalı var, kendime belki biraz kartal bir burun modeli yaptım ve saçımı geriye doğru taradım. Ayrıca kendimi tepeye kadar düğmelenen, yünlü klapaları kalkık duran keçi derisi bir paltoya sardım ve sanırım genel toplamda yarı keçi yarı insan tanrı Pan'ı çağrıştıran bir görüntü arz ediyor olabilirim, okul üniformalı kızların gülmesine yol açan da bu olmalı.

İki tren sonra genç kızlar gitmiş, Bay Blaisten belirmişti. Gayet güzel, çünkü ben zevk için öldürmüyorum. Etrafıma bakıyorum: Hesaplarıma göre hâlâ yeterince insan var, o yüzden derin bir nefes alıp kendimi nihayet cinayeti işlemek için hazırlıyorum. Tüm bedenim o kadar zaman ayakta kalmak veya zeminle aynı sertlik-

teki banklara oturmaktan ötürü ağrı içinde; eklemlerim uyuşmuş, böbreklerim sanki sırtımda sıkılı iki yumruk. Blaisten peronun kenarına yaklaşıyor, ben de bir sonraki trenin gelişini gösteren kronometreye bakarak içimden insanları ve saniyeleri hesaplıyorum. Kronometre şu an itibariyle son bir dakikayı gösteriyor.

Uzaktan, tren aksamının çıkardığı ve rayların yaydığı, gitgide yükselen tangırtı duyuluyor. Ses sağdan geldiğine göre bizim tarafın metrosu olmalı. Vızıltı birkaç saniyede gümbürtüye dönüşüyor ve tüm tünel, duvarları ve havayı yırtan bıçakların uğultusunun işgaline uğruyor. Üçe kadar sayıp raylara yaklaşan insan selinin içine, Blaisten istikametinde balıklama atlıyorum. Yaklaşıyorum. Yaklaşıyorum. Yaklaşıyorum. İnsan akını duruyor. Blaisten'in arkası bana dönük, onu trenin paramparça edecek tekerlerinin altına atmak için tek bir hamle yeterli olacak. İnsan akını çekine çekine birkaç santimetre daha ilerliyor, dilerim ki başka zayiat olmasın. Birkaç santimetre daha. Ve o an insan akını beklenmedik şekilde yön değiştiriyor, Blaisten'in yakınından geçip aptal gibi sağ tarafında kalıyorum. Bir an için Blaisten'in kostümüme rağmen beni tanıyabileceğini, karşı konulamaz bir kuvvet tarafından bana doğru çekilip beni raylara itebileceğini düşünüyorum. Senelerdir vertigo ya da Ménière Sendromu'ndan mustarip olduğum için, sadece Blaisten'in beni arkamdan itmek için bana yaklaştığı hissi bile bana dengemi kaybettirecek birtakım kulak çınlamalarına sebep oluyor. Peronun tam ucunda sallanıyor, kollarımı değirmen kanatları gibi havada çırpıyorum, ta ki iki yolcu beni iki yandan dirseklerimden kavrayıncaya kadar. Biri yanlışlıkla yüzüme vuruyor ve takma burnumu çökertiyor, burun artık yüzümde kırık, dev bir nohut gibi duruyor.

Tam o anda, karşı konulamaz bir kuvvet beni vagona sokuyor.

Eduardo Blaisten benden sonra giriyor, böylece bir kez daha metronun aynı vagonunda bulunuyoruz. Her şey mahvoldu. Artık ancak Goya istasyonunda 4 numaralı hatta geçmeye çalışana kadar bekleyip, orada kalabalığın dalgalanmasına dair bir hipotez uydurup insanların beni Blaisten'e doğru durdurulamaz bir şekilde itmesi için dua edebilirim.

Burnumu bir mendille kapatıyorum ve sahiden de dört durak sonra, Blaisten Goya'da hat değiştiriyor. Onu yeraltı tünellerinde ve yürüyen merdivenlerde takip ediyorum, bu arada geçirmekte

olduğum vertigo atağı beni insanların kollarına tutunmaya zorluyor. Ve 4 numaralı hattın Argüelles yönündeki peronunda hırsla, her şeyi aklıma işlemeye çalışarak, bir tek fırsatım olduğu düşüncesinin tedirginliğiyle yolcuların hareketlerini takip ediyorum. Tren yaklaşırken her şey aynen tekrar ediyor. Blaisten'in arkasına yerleşiyorum, takırtılar, gıcırtılar artıyor. Kitle bir silkiniyor, bir şekil alıyor. Bu sefer Blaisten'e daha yakınım ve kitle beni ona doğru götürüyor. Biraz daha yaklaşıyorum. Birazcık daha. Hafif bir ittirme onu ölüme göndermeye kesin yeter. Ama kitle hareket etmiyor. İvmesini kaybetti. Neler olduğunu anlamıyorum. Etrafıma bakınca, hesaba katmadığım bir değişkeni fark ediyorum: Yakınımdaki tüm yolcular 70 yaşın üzerinde. Sağımda kalan biri:

"Otobüse binsek daha iyi olmaz mıydı, emin misiniz?" diyor.

"Bilmem, bilmem ki... Ama yol parasını da ödedik zaten..." diye cevap veriyor başka biri.

Bir an için ilk konuşan bir adım daha atacakmış gibi görünüyor, gerilip kendimi hazırlıyorum, ancak adam tekrar düşünüyor ve diyor ki:

"Bize maliyeti ne kadar ki... Buradan çıkıp otobüse binebiliriz hâlâ."

Blaisten'in sırtı hâlâ dönük, arkaya bakmıyor. Solumdan bir ses sohbete dahil oluyor:

"Yani damlaya damlaya..."

Sağımdaki ilk iki yaşlı başlarını sallayarak ona hak veriyor ve biri soruyor:

"Peki siz bizimle mi geliyordunuz? Don Andrés siz misiniz?"

"Yok hayır, benim adım Cipriano, mahalledenim ama tanışmıyoruz sizinle."

"Ay kardeşim, artık her şeyi unutuyorum ya..."

O sırada, vücudum yere dik değilmiş gibi hissettiğim bir zayıflık anında, sağımdaki beyefendinin koluna tutunuyorum, o da bana soruyor:

"Peki siz? Siz bizimle mi geliyordunuz delikanlı? Yüzünüz tanıdık değil ama yani kim bilir..."

Ona cevap vermiyorum. Metro istasyonunun peronu aniden tamamen bir yana yatmış gibi bir hisse kapılıyorum ve arkamdan bir hanımefendinin sesi geliyor: "Ama yol paranızı da israf etmeyin beyler, zaten azıcık bir emekli maaşımız var."

Tüm beyefendiler aynı anda başlarını sallayarak onaylıyor. Ancak nihayet yaşlıların biraz daha ilerlemeye kararlı, bir adım daha atmaya meyilli göründükleri o anda, trenin tüneli dolduran tangırtısının insanı sağır edecek kadar arttığı ve Eduardo Blaisten'in sırtının yamulmuş takma burnumun ucuna sürtündüğünü hissedebildiğim o anda, akınımızın kimseyi raylara itecek bir devinime sahip olmadığını ve her halükârda ne bu ülkedeki ne de başka bir yerdeki bir hâkimin böyle bir topluluğu karşı konulamaz kuvvet kabul etmeyeceğini çoktan idrak etmiş bulunuyorum.

19

Eserlerini kaleme aldığı dönemlerde, Jonathan Swift'in kulakları sürekli inatçı bir uğultunun saldırısı altındaydı, yazar aynı zamanda baş dönmesi ve mide üşütmesinden de mustaripti ki bu sonuncuyu fazla meyve yemeye bağlıyordu.

Surrey Kontluğu'ndaki Moor Park'ta yaşayan aile doktoru ona yürüyüş, koşu, ata binme, yüzme ve artakalan zamanlarda da merdiven inip çıkmanın yer aldığı bir günlük egzersiz programı yazmıştı. Vertigo hastalığının belirtileri, bu program sayesinde kaybolmak şöyle dursun, daha da artmış, yayılmıştı.

1720 yılı Şubat ayında nemin yüksek olduğu bir akşamüstü, Bay Swift *Güliver'in Gezileri* kitabının onuncu bölümünü yazmaya dalmış, o günlerde kendisini ele geçiren ve her türlü dikkat dağıtıcı öğeden izole eden işitme yetmezliğinden istifade ediyordu. İrlanda topraklarının ücra bir köşesindeki ahşap bir barınağın tavan arasında, boşluğa düşme hissinden kaçınmak için pencereleri tahta kirişlerle kapatan ve kulaklarını korumak için evin içinde bile açık kumral kırçıllı peruğunu başından çıkarmayan Bay Swift, burada Luggnagg Krallığı'nın bazı ailelerinde arada sırada dünyaya gelen, asla ölmeyeceklerinin kesin işareti olarak alınlarında, sol kaşlarının üzerinde yuvarlak kırmızı bir lekeyle damgalanmış ölümsüz varlıkları, Struldbrugları yarattı. Leke zamanla büyüyor ve renk değiştiriyordu: 12 yaşında yeşil oluyor, bu tonu 25 yaşına kadar koruduktan sonra koyu mavi oluyor, 45 yaşında ise kesinlikle kömür gibi kararıyordu.

Bay Swift Struldbruglara nasıl bir yaradılış bahşedeceğine, onları bilge ve seçkin mi yoksa hilekâr ve sefil mi çizeceğine karar vermeye çalıştığı sırada aniden, öyle bir baş dönmesine maruz kaldı ki kafasının ve bir süreliğine tüm vücudunun çarpıldığını zannetti. Baş dönmesi o kadar güçlüydü ki ne kafasına iki eliyle destek olmak ne de sade çalışma masasına iki eliyle tutunmak denge hissini geri getiriyordu ve ona evin tüm yüzeyi yamulmuş gibi geliyordu. Birkaç kez ayağa kalkmaya çalıştı ancak bu kez vertigo atağı daha da kötü

vuruyor, sanki bütün oda yukarıya doğru savruluyor, kendisi de bu yüzden şiddetle odanın merkezinde oluşan uçuruma düşüyordu. Vertigo atağından farklı bir şeye konsantre olma çabasıyla bu sefer el yazmasına tutundu, herhangi bir satırı idrak edebilme amacıyla görüşünü odakladı ancak harfler önce yukarıya, sonra her yöne doğru fırladılar ve Bay Swift harflerin arasından düştü, düştü, ta ki başaklarla kaplı bir tepeciğe çarpana ve etrafını yüz yaşın üstünde dört Struldbrug tarafından sarılmış bulana dek. Sağ tarafından bir Struldbrug ona şöyle dedi:

"Düşerken biraz daha dikkat edebilirdiniz aslında."

"Ben..." diyebildi Bay Swift.

"Yani bizi neredeyse öldürecektiniz demiyorum çünkü biz ölemeyiz" diye ekledi bir başkası, suçlayıcı bir tonla. "Ama ebediyetin kalan kısmını sizinki gibi bir kaide tarafından ezilmiş bir malûl olarak geçirmenin nasıl olacağını tahayyül edebiliyor musunuz?"

"Ben..."

"Ben, ben, ben... Siz kimsiniz peki, bilmenin mahzuru yoksa?"

"Adım Jonathan Swift" dedi Bay Swift ve yerden kalkıp dört yaşlıya elini uzattı.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu aralarından biri.

"Hayır, zannetmiyorum" diye cevap verdi.

"O vakit sizinle neden muhabbet ediyoruz?"

"Çünkü demin aranıza düştüm, neredeyse sizi eziyordum."

"Ah, öyle mi?" dedi ilk konuşan. "Hatırlamıyorum."

"Siz kimsiniz peki, bilmenin mahzuru yoksa?" diye sordu bir diğeri.

Bay Swift etrafına baktı, adamları ve dördünün de sol kaşlarının üzerinde taşıdıkları kömür gibi kara lekeyi inceledi ve neler olduğunu anladı: Vertigo hastalığının korkunç bir krizinin tam ortasındaydı.

"Korkarım size izah etsem de bana inanmazsınız" diye cevapladı yazar.

"Peki nereden geliyorsunuz, bilmemin mahzuru yoksa?" diye sordu bir başkası.

"İnanın ki çok uzaklardan."

"Peki bize bir hatıralık veremez miydiniz?" Aslında Struldbrug *slumskudask* demişti, ama Bay Swift onun ne olduğunu anlamakta hiç zorlanmadı.

"Bize hükümet bakıyor" diye açıkladı diğerlerinden iki ya da üç yüz yıl daha genç gösteren biri, "Ama laf aramızda, çok az bir maaşla."

"Açıkçası üzerimde hiçbir şey yok, daha demin kulübemin tavan arasındaydım."

"Peki üzerinizde hiçbir şey yoksa, o vakit sizinle neden muhabbet ediyoruz? Siz kimsiniz peki, bilmemin mahzuru yoksa?" diye sordu yaşlı adam, dimdik işaret parmağını Swift'in gürbüz yanaklarına doğru tutarak.

Sonrasında daha fazla laf etmeden dört Struldbrug Bay Swift'in üzerine atlayıp başaklarla kaplı tepecikte onu kovalamaya, kaidesine her seferinde daha kuvvetli, korkunç tekmeler atmaya başladılar, öyle ki Bay Swift her seferinde yükseldi de yükseldi, ta ki, tekme üstüne tekme yiyip upuzun bir parabol çizdikten sonra kendini tekrar el yazmasının diğer tarafına yerleşmiş halde bulana dek.

Yazar derin bir nefes aldı, kendini sakinleştirmeye çalıştı, mürekkep hokkasında tüy kalemini ıslattı ve intikamını almaya hazırlandı. Böylelikle zaten Struldbruglarda olduğunu öğrendiği kusurların, onların açgözlülüklerinin, aksiliklerinin ve unutkanlıklarının yanı sıra, onları yılgın ve hüzünlü, inatçı, hırçın, kibirli, şarlatan, dişsiz damaksız, dostluk veya başka herhangi bir doğal şefkat hissetmekten âciz, düşkün ve yüzyıllar boyu hep artan illetlerden mustarip varlıklar olarak betimledi.

Jonathan Swift'in başyapıtı Londra'daki bir matbaada 1726 yılının Kasım ayında basıldı ve binlerce zavallı ölümsüz, onuncu bölümün sayfaları arasında ebediyen mahsur kaldı.

Yine de o tarihten itibaren Bay Swift'in baş dönmeleri iyice arttı, kulak çınlamaları ve işitme yetmezliği aldı başını gitti, hastalık korkusu ve sağlıksız düşüncelere meyli yüzünden çekingenleşti, hırçın, asabi, hüzünlü bir kişiye dönüştü ve bunun sonucunda, insanlardan, hatta en yakın arkadaşlarından bile uzaklaştı. Ve gitgide akli melekelerini yitirerek sonunda tüm hatıralardan, hafıza kabiliyetine dair her şeyden mahrum kaldı.

20

Jonathan Swift babasını, doğmadan önce, kargaşa içindeki bir Dublin'in sokaklarında aklını kaçırmış İngiliz annesinin rahminde dolaşırken kaybetti. Daha emeklemeye yeni başlamışken bakıcısı tarafından kaçırıldı ve emniyetli bir yerde olması için çabalayan bu kadın onu İngiltere'nin Cumberland bölgesindeki Whitehaven şehrine, anneanne ve dedesinin evine götürdü. Bir zaman sonra, ufaklık dört yaşını doldurduğunda annesi doğduğu topraklara döndü, ebeveyni ve oğluyla tekrar bir araya geldi ve konuyu bir an değerlendirdikten sonra oğlunu bir kez daha, bu sefer ilelebet başından savdı, aralarına tekrar bir deniz koyarak onu merhum eşinin ağabeyinin bakması için İrlanda'ya geri gönderdi.

Edgar Allan Poe'nun tüberküloz hastası ve alkolik babası, gotik şair iki yaşındayken ailesini terk etti ve daha sonra meçhul bir yerde hastalığına yenik düştü. Kendisi de verem hastası ve o sırada üçüncü çocuğuna hamile olan annesi, Poe henüz dört yaşını doldurmamış, o koca kafasına rağmen doksan santimetre boyuna bile varmamışken, hayatını kaybetti.

René Descartes bir, Doktor Paracelsus altı, Bay Voltaire yedi, Bay Molière on, Bay Kant on üç yaşında, Jean-Jacques Rousseau ise daha birkaç günlükken annelerini kaybettiler.

Lord Byron daha üç yaşındayken, babası etrafı çok sayıdaki sevgilisi ve alacaklısı tarafından çevrili olarak öldü ve romantik şaire tek miras olarak uzun bir borç listesi ile kendi cenaze masraflarını bıraktı. Arkadaşı yazar Mary Wollstonecraft, kendisi daha on bir günlükken ölen annesinden ancak ismini miras alabildi, her ne kadar bu soyadının mirası yine romantik bir şair olan Percy Shelley ile yaptığı evlilik sonucu gölgede kalsa da.

Lev Tolstoy annesi Prenses Maria Nikolayevna Volkonskaya'yı daha iki yaşını bitirmemişken kaybetti, babası Kont Nikolay İlyiç Tolstoy ise Rus romancı henüz 10 yaşını doldurmuşken ani bir beyin kanaması sonucu öldü.

Guy de Maupassant dört yaşındayken babasıyla annesi ayrıldı ve yazar Gustave Flaubert, Bay Maupassant için baba figürü yerine geçen tek kişi oldu. Nietzsche beş yaşını doldurduğunda Röcken papazı olan babası kilisenin merdivenlerinden düşerek öldü. Coleridge dokuz yaşını bitirecekken, Ottery papazı olan babası aniden hayatını kaybetti ve İngiliz şair hemen, Londra'da baskıcı ortamı ve katı kurallarıyla ünlü Christ's Hospital'a yatılı okumaya gönderildi. Bu isimlerin yanı sıra, öksüz kalan ya da anne babalarından biri tarafından terk edilen çocuklar listesinde Bay Dante, Bay Erasmus ve Bay Pascal, Diderot ve D'Alembert, Francis Bacon, Arthur Schopenhauer, Søren Kierkegaard, Albert Camus, Jean-Paul Sartre ve Bertrand Russell da yer alıyor. Gandi. Charles Dickens ve Charles Baudelaire. John Keats, Victor Hugo ve Dostoyevski. Bay Platon ve Bay Aristoteles.

Annemi San Cristóbal Industrial sanayi bölgesinde bir havalı pres makinesinde ezilmesi sonucu kaybettiğimde yedi yaşındaydım. Kısa süre sonra babam yeni bir ilişkiye başladı ve bu ilişki vasıtasıyla hayatının çıkmaz sokağının çıkışını keşfetmeye çalıştı, ancak alkolle başlattığı bu ilişki sonucu sadece karaciğerinin fiziksel varlığını ve nihayet, ben dokuz yaşımdayken, ölümün çıplak yüzünü keşfedebildi.

21

1987 yılı Nisan ayının bir akşamüstü Retiro Parkı'ndaki Palacio de Cristal'e yakın bir kafenin terasında, sakin bir yapay gölün yanında çay içip elle yazılmış birtakım notları gözden geçiriyordum ki yuvarlak, kenarları hafif içeriye doğru kıvrık, sapsarı ve yaklaşık yirmi beş santimetre çapında bir nesne masama düşüp minik demlikle garsonun getirdiği ve benim elimi bile sürmediğim şekerliğe çarptı. Hemen o anda genç, o sırada benim olduğumdan bile genç bir kız yanımda bitti ve benden *frisbee*yi ona geri vermemi rica etti. Ben *frisbee*nin ne olduğunu bilmediğim için cevap vermem ve sapsarı uçan diski ona uzatmam birkaç saniyeyi buldu; sonunda ağzımı açıp şöyle dedim:

"Sen şşimdi bu şşeyi istiyorr kendin mi için?"

Hem onu hem de beni hayrete düşürerek bu cümleyi mükemmel bir Sovyet aksanıyla, daha Mihail Gorbaçov'un liderliğindeki Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin çözülme sürecinin başlamadığı zamanlardan bir aksanla, hani belki sözcüklerin son hecelerinde Belarus şivesine meyilli bir şekilde söylemiştim.

Daha önce benimle akıcı bir İspanyolcayla konuşan kız, tereddüt etti ve sonra bana şöyle dedi:

"*Thank you.*"

Başıyla hafif bir jest yaptı ve gölün yakınlarından, Palacio de Cristal'in çevresinden ve Retiro Parkı'nın tamamından kayboldu.

Onu takip etme çabasından tükenmiş halde, başımda hasır bir şapka ve yüzümü gözlerime kadar kapatan bir atkıyla, o günün kalanında aksanım Belarus tonlamasından, gece karanlığı çöktüğünde ortaya çıkan belirgin bir Litvanya ağzına kadar değişti. Bir sonraki pazartesi günü cümlelerimin müziği Letonya'ya aitti. Ertesi günlerde, çarşambadan cumartesiye ve pazardan perşembeye sırasıyla Ukraynalı bir göçmen ve Solidarność grevleri sonucu yüzünün kemikleri fırlamış, besinsiz kalmış genç bir Polonyalı olduğum zannedildi.

Yabancı Aksan Sendromu'nun bu ilk krizini yaşadıktan sonra, inatçı atakların olduğu dönemler ile görünüşte normal günlerin

birbirinin ardından geldiği neredeyse 15 yıl boyunca ondan kurtulamadım ve bu zaman zarfında Meksika, Küba, Çin, Macaristan, Orta Afrika ve hatta gezegenin en yakası açılmadık, keşfedilmedik köşelerinin ses ahenklerini öğrendim.

2001 yılında çok sıcak bir ağustos akşamı, Madrid'in bir köşesindeki apartmanımın zemin katında, daha sonra öğreneceğim üzere apartman görevlisine şunu dediğim ana kadar bu böyle devam etti:

"Sakin insan Mateo, kudduz kutup, sıcaak."

Halbuki aslında kendisine klimamın çalışmadığını söylemek istemiştim. Kadın, daha sonra öğreneceğim üzere, beni şöyle yanıtladı:

"Tek bir dediğinizi bile anlamadım Bay Y."

Yine de ben o sırada sadece şunu işittim: "Yürü be herrif, yiğit bakış."

Biraz afallamıştım ama yine de klima sorununun nasıl çözüleceğini bilmem gerekiyordu, zira çok sıcaktı ve dışarı çıkacaktım ve klimayı ben evde yokken hep çalışır halde bırakıyordum ki kendim üşütmekten korkmadan evi soğutabileyim, o yüzden kendisine şöyle demek istedim: "Ne yapmam gerektiğini pek iyi anlayamadım, hanımefendi." Ancak onun yerine, Aşağı Saksonya eyaletinin dağlık Harz bölgesi aksanıyla ona şöyle dedim:

"Onu her yerde önce çiğne, sakin hayın."

Bu ilk ataktan, o kavurucu ağustos akşamı Yabancı Aksan Sendromumun –belki de aşırı sıcağın temporopariyetal bölgeme etkisi sebebiyle– dejenere olarak bir tür komplike konuşma bozukluğuna dönüşmesinden beri, şu ya da bu şekilde ani krizlerle başa çıkmam gerekti, ancak bu krizlerin günlük hayatıma ya da mesleğime asla bir faydaları dokunmadı.

Bugüne dek.

22

SABAH 10:21. MEŞRU MÜDAFAA ŞARTLARI ALTINDA ADAM ÖLDÜRMEYE TEŞEBBÜS.

Bana lütfedilmiş bu cuma sabahında uyandığımda, bu umulmadık gün doğumunun çekingen ışınlarının dokunuşuyla hâlâ hayatta olduğumu keşfettiğimde, hasta vücudumu yataktan çıkarabilmek için onun tüm gücünü harcamam gerekti, solunum destek cihazlarım yatağın ayaklarına takıldı, "Kör talih neden peşimde benim?" demek istedim ama onun yerine şöyle dedim: "Dikkat, beyim, fayton!" Ve o an her şey açık seçik belli oldu: Tek yapmam gereken Virgen de los Peligros Sokağı ile Alcalá Caddesi'nin kesiştiği yerdeki Starbucks'ta her cuma, aynı salı günleri gibi sabah kahvesini içmeye gelen Eduardo Blaisten'i beklemeye gitmek, ona doğru yürümek, ağzından çıkan sözlerin bana bir ölüm tehdidi gibi gelmesini beklemek, o an hayatını kati olarak sonlandırmak ve bunu meşru müdafaa şartları altında yaptığıma inandığım mazeretini kullanmak.

Camın önünde, yüksek bir taburede oturmaktayım. Bugün için özel hazırladığım polistirenden bir maske tüm kafamı kaplıyor, onun üzerine de saman rengi gerçek saçtan bir peruk taktım. Olduğumdan daha iri, daha sağlam ve yüzüme verdiğim sert ve belalı hatlara rağmen, gerçekte olduğumdan daha az tehlikeli görünüyorum.

O sıralarda, camın arkasından Bay Blaisten'in belirdiğini görüyorum, sevgilisinin eşliğinde. Bay Blaisten hiçbir zaman sevgilisi eşliğinde gelmez, değişiklikler de benim hiçbir zaman hoşuma gitmez. Blaisten'in üzerinde uzun, parlak gri bir palto, boydan boya üç renk çizgili, boynuna sarılmış uzun bir atkı ve kendisinden hiç ayrılmayan sade, sağlam, deri kaplama evrak çantası var. Sevgilisinin üzerinde dar kesimli, dizlerine kadar inen, siyah ve sarı pötikare yün ve pamuk karışımı bir manto, siyah yün örgüsü bir bere, kara kehribar süslü küpeler ve koyu renkli çizmeler var. Kısa sürede içeceklerini sipariş ettiler ve şu an yanımdaki iki yüksek taburede oturuyorlar.

Derin bir nefes alıyorum, beni tüketen ağrıyı hafifletmek için elimi karnıma bastırıyorum, vücudumu sıkıyorum, kafeye ait gazeteyi bana uzatmasını rica etmek için Blaisten'e yaklaşıyorum, omzuna dokunuyorum ve diyorum ki:

"Beyaz siyah şey, espikorabik."

Bay Blaisten bana hayretle bakıyor, boğazını temizliyor ve soruyor:

"Kibar yiğit bakış?"

Söylediği bana aşırı saldırgan gelmedi, o yüzden onu öldürmek için bir mazeretim yok. Onu kışkırtmaya da çalışamam çünkü o zaman hukuk benim meşru müdafaa hakkımı göz önüne almayabilir. Bu sebepten ısrar ediyorum ve tekrar ondan gazeteyi istiyorum:

"Sakin haberler, siyah şeyler geçiyor."

Bay Blaisten, yüzündeki tebessüm kaybolmadan tekrar ilgileniyor:

"Ne diyin, psikopırtık?"

Sevgilisi arkadan onun kolunu tutuyor ve kendisine çekerek alçak sesle uyarıyor:

"Ölü kancık, erzak haberler."

Bu ifade belki tehditkâr olarak kabul edilebilirdi ama Eduardo Blaisten'in sevgilisi benim hedefim değil. O yüzden strateji değiştiriyorum ve ona yönelip, saçının buklelerinin sokakta yürürken arkadan bakıldığında nasıl da hafif göründüklerinden, saçının kokusundan, güzel gözlerinden ve pencereden bakarken ağzının nasıl hafif aralık kaldığından söz etmeye karar veriyorum, böylece belki adamın kıskançlığını uyandırmayı başarabilirim.

"Ateş ve yavaş bakış, sakin kişi, Mateo, dişil ayla" diyorum.

Bay Blaisten'in sevgilisi biraz geri çekiliyor, kavalyesinin arkasına sığınıyor. Polistiren maskem sağlam durmaya ve iyi görünmeye devam edecek mi, pek emin değilim. Maskenin altında kolaylıkla 37,5 dereceye varmış olmalıyım ve terin çıkacak bir yeri yok. Yüzümü mendille kurulamaya çalışıyorum ama termoplastik polimer alnımın yüzeyinde kurulanacak bir şey yok.

"Loş tatlı" diyorum hâlâ Bay Blaisten'in diğer yanına sığınmış, benim gözlerime bakan kadına, "Daima."

Bay Blaisten ayağa kalkıyor, henüz çıkarmamış olduğu paltosunun düğmelerini ilikliyor, plastik kapaklı iki karton bardağı ve deri

evrak çantasını alıyor, sevgilisine girmesi için kolunu uzatıyor ve mekândan çıkıyorlar. Gitmeden önce bana veda ediyor:

"Kafa kopmuş, desturun."

Kadın da ekliyor:

"Kedicik."

Alnımdaki ter çıkacak yerini buldu, maskemde gözlerim için açtığım iki delikten süzülüyor. Artık tamam, onu mendille siliyorum ve Starbucks logolu, paslanmaz çelikten keskin ağızlı küçük kahve demliğini, Blaisten'i öldürmek için kullanmayı düşündüğüm aleti pencere önü tezgâhına bırakıyorum.

23

René Descartes Touraine bölgesinde, Creuse Nehri'nin son kıvrımının sardığı küçük La Haye köyünde bir bahar günü, 31 Mart 1596'da dünyaya geldi. Bir yaşındayken kaybettiği annesinden, kuru öksürük ile solgun bir yüzün yanı sıra, hayatının kalan kısmını maddi açıdan belli bir rahatlık içinde yaşamasını sağlayacak bir servet miras kaldı kendisine. Babası çocuğun zayıf ve çelimsizliğini görünce onun çok uzun yaşamayacağına baştan sorgusuz sualsiz inandı.

10 Kasım 1619 tarihinde Bay Descartes Tuna Nehri kıyılarının ücra bir köşesinde, Bavyeralı Maximilian'ın ordusunun kışlık karargâhında bulunuyordu. Günü, pencereleri soğuk girmesin diye tahta kirişlerle kapatılmış bir odada kapalı ve yalnız, bir sobanın yanına oturmuş, çay içerek, kendini tamamen fikirlerine verebilmesi için ihtiyaç duyduğu gerçek bir huzur içinde geçiriyordu.

Bay Descartes günde 10 saatten fazla uyumaya alıştığı için, ki bu kadar uyku ona dumanlı bir bakış ve huysuz bir görünüş kazandırıyordu, sobanın tatlı ve bayıltıcı sıcağı onu alt etti ve tam üç rüya göreceği derin bir uykuya dalmasına yol açtı. Rüyaların ilkinde kendini şiddetli bir fırtınanın süpürdüğü bir sokakta buldu; hem rüzgârın şiddetinden hem de sağ bacağının diz kapağının zayıflığından dolayı dengede duramıyordu, ama ona eşlik edenler ayakta kalmasını sağlıyorlardı. Sonra Bay Descartes yere düştü ve uyandı. Ve tekrar, sıcak yalazların rehavetinde, uykuya yenik düştü. Bu sefer onu tüm odayı aydınlatan bir şimşek çakması uyandırdı, ki bu da elbette yine bir rüyanın parçasıydı. Tekrar uyudu. Ve rüyasında sade çalışma masasının üstünde bir kitap keşfettiğini gördü. Kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı ve gözleri *quod vitae sectabor iter?** kelimelerine takıldı, bu cümleyi kendisinin takip etmesi gereken hayat yoluna dair bir soru olarak aldı ve tabii ki, tekrar uyandı. Fransız filozof günün geri kalanını Alman toprak-

* Latince "Hangi hayat yolunu takip etmeliyim?" (ç. n.)

larında, sobadan zehirlene zehirlene geçirdi. Ancak yine de henüz uyuşukluğunu üzerinden tamamen atamamışken, Bay Descartes ilk rüyanın geçmişin hatalarına ve başkalarından destek almayı beklemenin sakıncalarına dair bir uyarı anlamına geldiğini; ikinci rüyanın anlamının, gerçeğin ruhunun kendi vücudunu ele geçirmek için dünyaya inmesi olduğunu; üçüncü rüyanın ise çok yakında gerçek bilginin tüm hazinelerinin açılacağına işaret ettiğini görür gibi olmaya başlamıştı bile. Bay Descartes sonunda uyandığında öksürdü, frenküzümü reçeline benzer, kanlı birkaç yoğun balgam tükürdü ve başını salladı. Hayatının en önemli kararını almıştı: Bilimin herhangi bir dalında gerçeği keşfetmek için bir yöntem yaratmaya dair hırslı planının temelini atmıştı.

Yine de Bay Descartes geleceğini o kadar açık seçik görüyor olmasına rağmen, onu gerçekleştirememeye ne kadar da yaklaşacağını tam olarak kestirememişti. Bu vahiy gibi rüyalardan birkaç gün sonra, filozof kendini Hamburg şehrinde buldu ve oradan, Elbe Nehri üzerinden gemiyle Doğu Frizya'ya gitmeye karar verdi. Ancak hedefine ulaştığı gibi fikrini değiştirdi ve Batı Frizya'ya geçmek istedi çünkü doğuda romatizma ağrısına mümkün değil katlanamıyordu. Sabırsızlığı öyle bir seviyedeydi ki, daha o gece başka bir tekne kiraladı ve onu batıya götürmeleri için küçük bir denizci mürettebatı tuttu. Bay Descartes sadece, kendisiyle nefis Touraine Fransızcasıyla konuştuğu uşağı eşliğinde seyahat ediyordu ve uşağıyla konuşması sürerken bir başka sohbetin kulağına çalınmasına engel olamadı ve arada var olduğunu zannettikleri dil farkına sığınarak dolaplar çeviren profesyonel katillerin arasına kendi ayaklarıyla düştüklerini anlamak için çok uzun süre dinlemesi gerekmedi.

Panikten kemiklerindeki ilik donan René Descartes, katillerin kendisini zengin bir tüccar sandıklarını ve onun uzak bir memlekette bir yabancı olduğu, ülkede kimseyi tanımadığı ve kaybolması halinde kimsenin onun hakkında soruşturma yapmak zahmetine girmeyeceği, zayıf ve cılız olduğu, bir sıkımlık canı varmış gibi göründüğü ve canını almanın gayet kolay bir iş olacağı üzerine tartıştıklarını duyabildi. Ancak yine de insanları dış görünüşüne göre yargılayanları şaşırtacak şekilde, Bay Descartes korkuya yenik düşmedi. Sağlıklı bacağıyla bir zıplayışta ayağa kalktı, yolcularının farklı diller konuşacağı ihtimalini hesaba katmamış olan o becerik-

siz profesyonel katillere doğru yönelip onlara kendi dillerinde bir nutuk çekti; bol bol argo kelimeler kullanarak eğer onlara, kendisine veya uşağına, en ufak bir hakaret etme cüretini gösterirlerse onları oldukları yerde denize atmakla tehdit etti, bu arada uşak da bir hizmetçinin sabrıyla susuyor, dinliyor ve kafa sallıyordu. Adamlara dimdik işaret parmağını uzatarak, dumanlı bakışı ve huysuz ifadesiyle onları Ockham'ın usturasıyla hacamat edeceğine dair bir şeyler de söyledi, ancak o Anti-Kartezyenciler mevzuyu anlamadılar ve bu kadar laf ebeliği ve dil düzeyindeki mucizevi değişim karşısında kafaları karışmış olarak, neticede onları sağ salim varacakları yere ulaştırdılar.

24

Dünyada Yabancı Aksan Sendromu'ndan mustarip insanlara dair kayıtlı vakaların sayısı 20'yi aşmıyor. Benim kör talihim işte böyle altüst edici. Muhtemelen kortikal veya subkortikal seviyede küçük bir nörolojik lezyondan kaynaklanan bu ender görülen rahatsızlığın beni bulduğu 1987 yılının o nisan akşamından beri, bozulmuş konuşma üretimi motor sistemlerim beni seneler boyu kendi anadilimi herhangi bir yabancının konuştuğu gibi konuşmaya zorladı: Hecelerin uzunluğunu değiştirerek, tınıyı bozarak, bazı sesbirimlerini çıkarmayı beceremeyerek. Telaffuzumu kontrol altına almaya ne kadar çabalasam da, ağzımı her ne kadar ona emrettiğim şekilde konuşmaya zorlasam da, konuşma insan hareket dağarcığının en karmaşık motor davranışlarından biri, farklı kafatası sinirleri tarafından sisteme bağlanan, değişik gruplardan yüz kadar kasın uyum içinde çalışmasını gerektiren, gerçek bir nöromüsküler koordinasyon mucizesi. Ve ben her ne kadar bunu anlamamakta diretsem de, aynı dili dinleyen insanların alışılageldik kabul edilen ezgideki en küçük arızayı acımasızca tespit ettikleri şu dünyada, işbu mucizeden mahrum bırakıldım.

Bu bahtsızlık ezelden beridir bazı insanları mahvetti ve insanlık tarihinde bir devir geçmedi ki birtakım erkekler veya kadınlar, gezegenin yüzeyine dağılmış bir avuç bahtsız, fani bir zihnin idrak edemeyeceği uç seviyelere kadar bu rahatsızlığın kurbanı olmasın. 20 Aralık 1940 tarihinde, üç yaşındaki oğlu Per'e bakan Norveçli bir genç kadın olan Silje Nystrøm'ün kafatasına, Weserübung Operasyonu'nun son safhalarından birinde, küçük Namsos şehrindeki Nazi bombardımanı esnasında bir şarapnel parçası isabet etti. Bayan Nystrøm komaya girdi ve uyandığında Norveççeyi Aşağı Saksonya eyaletinin dağlık Harz bölgesine özgü o koyu aksanla konuşmaya başladı. Sonraki aylarda kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, Bayan Nystrøm konuşmasındaki bu değişimden kaçınmayı başaramadı ve bu durum yavaş yavaş komşularının şüphesini çekti. Kadın şeker alacak yer bulamamaya başladı. Per'in kayıp babası-

nın yerini bir gün dolduracağını umduğu son talibi, ona naylon çoraplar hediye etmeyi bıraktı. Norveçli genç kadın giderek daha çok, hasta bir insandan ziyade savaş zamanı yabancı dil konuşan birinin, topluma sızmış bir Alman'ın, Alman hayranının, Nazi'nin, düşmanın çekeceği sıkıntıları çekmekteydi. O yıl ilkbaharın sonlarına doğru bir gece, yangınların sıkça vuku bulduğu bu soğuk ve küçük şehirde, Silje Nystrøm'ün yaşadığı ahşap ev alev aldı, yanıp kül oldu; kendisi ve oğlu Per içeride mahsur kalmışlardı, evin giriş kapısı dışarıdan kirişlerle kapatılmıştı.

Kör talihin hikmetinden sual olunmaz ve benim için çok teşvik edici planlar hazırlamış gibi de görünmüyor. Temporopariyetal bölgelerimin ufak bir felaketin başrolünü üstlendiği, Yabancı Aksan Sendromumun ortadan kalktığı ve beynimin dil merkezlerinin komutasının Wernicke Afazisi tarafından ele geçirildiği 2001 Ağustos ayının o akşamında, cümlelerimin prozodisinin derdine düşmeyi bıraktım ve bir de üzerine bitmek bilmeyen cümlelerle konuşmaya, araya gereksiz kelimeler sokmaya, bazı sözcükleri başkalarıyla değiştirmeye, absürt, uydurma sözcükler kullanmaya başladım, öyle ki sonunda sadece kendimi ifade etmeye çalıştığımda başkaları için anlaşılmaz bir jargon konuşmakla kalmayıp, aynı zamanda bu nöbetler esnasında bana söylenenlerin de hiçbirini anlamaz hale geldim. Bir hastanın değil de, tek bir sakini olan bir ülkeden gelen, yabancı dil konuşan birinin sıkıntılarını çekmeye mahkûm oldum.

25

AKŞAM 19:37. SUÇ İŞLEME KASTI OLMAKSIZIN, BİLİNÇ KAYBI NETİCESİNDE TAKSİRLE ADAM ÖLDÜRMEYE TEŞEBBÜS.

Yorgunum, takatimin sonuna geldim. Sanırım bu gece öleceğim. Ancak önce Eduardo Blaisten'in işini bitirmeliyim, Kantçı ahlak sahibi bir adamım ve ödememi önceden yaptılar. Hedefimin işini bitirmeden gidemem, o yüzden bu yorgunluktan ve bu akşam bana sürekli musallat olan, hayatımı birkaç dakikada bir tehlikeye atan mini uykulardan istifade etmem gerekiyor. Bilincimin yerinde olmadığı bir anda onu öldürmek için bu istem dışı uyku aralıklarından faydalanmalıyım. Umarsız bir plan ama işlemesi gerekiyor. Sonrasında, onu mevta ettiğim gibi eve gideceğim, mütevazı vasiyetimin son ayrıntılarını tamamlayacağım ve en nihayet, nur içinde yatacağım.

Madrid'in merkezindeki bir İrlanda *pub*ının bar bankosunun köşesindeyim. Duman katman katman yükselip göz hizasına çıktığında dağılıyor ve ben öksürmeden duramıyorum. Uyuyakalıyorum, öksürüyorum ve öksürük beni uyandırıyor. Bitkinim çünkü öğlen iki saat boyunca polistiren maskeyi yüzümden ve kafamdan ayırmakla uğraştım, muhtemelen karışımı hazırlarken bir şeyleri yanlış yapmışım. Bay Blaisten ve sevgilisi şu an bar bankosunun diğer ucundalar, iki ale bira içiyorlar ve durmadan gülüyorlar. Beni tanıyamazlar çünkü bu sabahki maske yüzümde değil ve Goncourt Kardeşler'inki gibi koyu ve kaytan bir bıyığım var. Paltomun iç cebinde vasiyetnamemin müsveddesinin yanı sıra, küçük bir zarfın içinde, bir balon balığının iç organlarından elde ettiğim iki miligram tetrodotoksin bulunuyor, bir adamın hayatını sona erdirmek için gereken miktarın iki katı. Planım Blaisten ile sevgilisine fark ettirmeden yaklaşmak, zehri o bakmıyorken bardağının kenarına yerleştirmek ve tam uyuduğum anda birasının içine düşürmek, böylece muhtemel savunmamda "bilinç kaybı hali"nde olduğumu iddia edebilmek. Ne olursa olsun tedbiri elden bırakmamak gerektiğinden, tetrodotoksini nörotoksik bir madde olduğu ve

uçuculuğu sebebiyle otopside tespit edilecek izler bırakmadığı için tercih ettim.

Zehri Lavapiés'te bir Japon balıkçısından aldığım, tanesi 150 avroya satılan bir balon balığından –ya da *fugu*– elde ettim. Tetrodotoksin balığın özellikle karaciğeri ve üreme organlarında yoğun bir şekilde bulunuyor. Bu madde düşük miktarlarda kaldığında *fugu*nun, Nippon ülkesinde pek çok meraklısı olan bu lezzetli yiyeceğin tüketicileri tarafından onun tadının bir parçası olarak takdir ediliyor, yine aynı ülkede her yıl onlarca kişi bu balığın mutfakta yanlış hazırlanması sonucu zehirlenerek hayatını kaybediyor. Bir tek balon balığı, benim gibi profesyonel bir katilin ellerinde olunca, iç organlarında 30 kişiyi öldürmeye yetecek kadar zehir içerir.

Şu an Bay Blaisten ve sevgilisine iki metre daha yakınım. Bar bankosu üzerinden, içkimi ufak ufak ittirerek çaktırmadan yaklaşıyorum. Ama bu çok zamanımı alıyor, çünkü sürekli bir öksürük krizine tutuluyorum ve kimse fark etmeden bıyığımı düzeltmem gerekiyor, bunu yapmak için durduğumda da uyuyakalıyorum. Ayrıca şu an önümde bar bankosunda kendine ait bir yeri olan, irikıyım bir sarhoş var ve kımıldayacak gibi de görünmüyor. Onu atlatmak zorunda olduğumu görüyorum, eğer gülümseyebilseydim Blaisten gibi davranırdım ve bir yandan adamın etrafından geniş bir yarım daire çizerken bir yandan da bardağımı havaya kaldırır, sağa sola gülümserdim, *pub*ın müdavimiymişim ve çok mutluymuşum ve herkesi tanıyormuşum gibi.

Çok yakınım. O kadar yakınım ki çiftin hararetli sohbetini duyabiliyorum, her ne kadar anlamasam da. Bir an için uyuyakalıyorum ve rüyamda tetrodotoksinin Bay Blaisten'in hücrelerinin sodyum kanallarını tıkadığını, sinir sisteminde duyarsızlığa ve kas felcine yol açtığını, 20 dakika ile sekiz saat arası bir sürede boğulma sonucu ölümüne neden olduğunu görüyorum. Çaktırmadan paltomun iç cebinden zarfı çıkarıyorum, onu parmaklarım arasında gezdirmeye başlıyorum ve elimi bardakların üstüne doğru kaldırıyorum. Eduardo Blaisten kahkahalar atıyor. Kadın, esprisi o kadar da komik değilmiş gibi bir ifade takınıyor ve işveli işveli göz kırpıyor, bardaki tül tül duman bulutları arasında iki kelebek yakalayabilecekmiş gibi. Zarfı Blaisten'in birasının üst kısmına koyuyorum ve açmaya imkân bulamadan uyuyakalıyorum. Uyandığımda zarfın tamamen

Blaisten'in bardağının içine düştüğünü görüyorum, ancak onlar henüz farkına varmış değil. Zarfı geri almak istiyorum ama iyice yaklaşınca, zarfı açmış olsam da olmasam da bir şeyin değişmeyeceğini fark ediyorum, zira yanılmışım, şu an bardağın içinde olan şey benim vasiyetnamem. Kâğıdı kurtarma hedefiyle elimi uzatmıştım ki, hatamı fark edip parmaklarımın neyi tutmak üzere olduğunu gördüm ve güçlü bir öksürük krizine yakalandım, içmekte olduğum maden suyunun burun deliklerimden fışkırarak sırılsıklam ettiği takma bıyığım çarpık çurpuk, pörsümüş hale geldi. Kendimi toparlamayı becerebildiğim anda, bu minvalde öksürmenin sarf ettirdiği efor sonrası, uyuyakalıyorum. Uyandığım gibi, hiç çaktırmadan paltomun iç cebimden zarfı çıkarıyorum, bir köşesini yırtıp parmaklarım arasında gezdirerek Blaisten'in bardağının üstüne yerleştiriyorum ve içine iki miligramlık tetrodotoksinimi, siyanürden üç bin kat daha ölümcül o zehri döküyorum. Ama uyuyakalmayı unutmuşum. Ve Blaisten ile sevgilisi ben zehri dökerken bana bakıyorlarmış.

Ümitsiz bir çabayla maden suyu bardağımı kaldırıyor ve Bay Blaisten ile kadeh tokuşturmaya, böylece onu içirtmeye çalışıyorum. Kurbanım bardağını kavrıyor, kaldırıyor, ona bir kaşı kalkık öbürü inik, bakıyor ama içmiyor, çünkü içinde bir zarf var. Ben kadeh kaldırmaya devam ediyorum ve diyorum ki:

"Canımsı kıvılcımlar, kara kedide!"

O anda Blaisten ve sevgilisinin ağızları şaşkınlıktan açık kalıyor ve beni tanıdıklarını hemen anlıyorum.

Ölümün eşiğinde ölümcül hastalığa yakalanmış bir hastayım, interosseöz bağlarımın gerginliği nedeniyle düz tabanım ve ayaklarımdan biri Proteus Sendromu nedeniyle o kadar büyük ve deforme ki diğerinin neredeyse iki katı boyutunda. Tüm bunlara rağmen Blaisten'in şu an şaşkınlığa gark olmasının avantajını kullanıyorum ve o arkamdan koşmaya başladığında ben zaten mekânı boydan boya aşmış durumdayım, insanlar devasa sağ ayağıma basmasınlar ve takılmasınlar diye ucu sivri şemsiyemle onları iterek çıkıyorum.

İrlanda *pub*ından çıktığımda, sokağın köşesini dönmeden arkama göz atıyorum ve Eduardo Blaisten'in kapıda bir o yana bir bu yana baktığını, cep telefonunda bir numarayı aradığını ve büyük bir yaygarayla konuştuğunu görüyorum.

Yorgunum, takatimin sonuna geldim. Yemin ederim ki şu an evime gidip bir an önce, ebediyen nur içinde yatmak isterdim, varsın ödememi önceden yapmış olsunlar.

Ama yapamam. Vasiyetnamem artık onların elinde.

26

René Descartes 11 Şubat 1650 günü vefat etti. İsveç Kraliçesi Kristina onu kendisinin şahsi filozofu olarak hizmetine girmesi için davet etmişti; kraliçenin amacı, bir metot yardımıyla, üzerinden barbarlık damgasını atmaktı. Bu görev ona başta hoş görünse de bir kez yerleştikten sonra, her gün sabahın beşinde derslere başlanması, günde 10 saat uyuma, yatakta ya da soba sıcağında düşüncelere dalma ve okuma alışkanlıklarından vazgeçmek Bay Descartes'a pek iyi gelmedi. Kuzey Kutup Bölgesi'nin insanların düşünüşünü bile donduran aşırı soğuğu, narin ve hastalıklı Fransız filozofun oraya varışından sadece dört ay sonra ölümüne neden olan şey oldu muhtemelen. René Descartes orada, İskandinavya topraklarında, kusmuklar ve safralar arasında, 53 yaşında vefat etti. Saray tabibi Doktor Van Wullen ölümün zatürreeden olduğunu söyledi.

Bununla beraber 1980 senesinde, kimsenin beklemediği bir anda, Alman tarihçi ve hekim Eike Pies, Bay Descartes'ın can çekişmekte olduğu 10 gün boyunca kendisiyle şahsen ilgilenen Doktor Johann van Wullen'in selefleriyle yaptığı yazışmalar arasında gizli bir mektupla karşılaştı. 17. yy. hekiminin mektupta tasvir ettiği belirtiler, 20. yy. hekimine bir akciğer iltihabına ait gibi görünmüyordu. Metinde anlatıldığına göre birinci ve ikinci gün filozof çok derin bir uykuya dalmış. Sonraki iki günde büyük bir huzursuzluk ve sürekli bir uykusuzluk hali vardı, bu sırada ne bir şey yiyip içmiş ne de ilaç almayı kabul etmişti. Beşinci ve altıncı günlerde ateşi ve baş dönmesi, hıçkırığı ve kara kusmuğu olmuştu; bunları ishal, deride lezyonlar ve bağırsak iltihabı takip etti; solunumu düzensizleşmiş, dumanlı bakışı iyice kaybolmuştu. Dokuzuncu gün Van Wullen ondan umudunu kesip onu odasında tek başına bıraktı, Descartes'ın her neyi varsa kendisine de bulaşacağından korkuyordu. Fransız filozof böylece yalnız başına ve sebatla acısına göğüs gererek –her ne kadar bu konuda elimizde bir kanıt olmasa da– onuncu günde nihayet ölümün çıplak yüzüyle tanıştı. 330 sene sonra, Doktor Pies'in uzman bir patolog ekibi eşliğinde

bu mektubu kaynak alarak ulaştığı inanılmaz neticeye göre René Descartes bu yaban, bu yabancı Protestanlar arasında bir Katolik olarak kısa zamanda kraliçenin gözdesi olmuş bu adam aslında arsenik zehirlenmesi sonucu ölmüştü. Ve İsveç Kraliçesi Kristina, belki de barbar maiyetine iyi bir şöhret kazandırmaya devam etmek adına, doktoruna bu gerçeği gizlemesini emretmişti.

Halbuki Bay Descartes ile beraber tüm zamanların en büyük usçularından bir başkası olan Baruch Spinoza 21 Şubat 1677 tarihinde, 44 yaşında, kendi yatağında öldü. Tam da o gün Amsterdam'dan filozofun evine varmış olan Doktor L. M. –adına dair başka bir kayıt bulunmuyor– bunun doğal bir ölüm olduğunu söyledi.

Yine de Bay Spinoza kadar sade bir hayat yaşayan bir düşünürün –asgari miktarda adamotu ve afyon tüketmek dışında Hollanda pançı bile içmeyen, daha o pazar sabahı, her ne kadar simasından anlaşılacağı gibi narin ve hastalıklı olsa da hayat dolu, hatta iştahı da açılmış görünen birinin– 44 yaşında, bir hekimin beklenmedik ziyareti sonrası doğal sebeplerden vefat etmesi, en hafif tabirle rahatsız edicidir. Buna aynı zamanda bir dizi teyit edilmiş olay da eklenmelidir, örneğin o pazar akşamı Bay Spinoza'nın aslında odasında Doktor L. M. ile baş başa kalması, filozofun saat üçte yanında sadece sahte hekim varken ölmüş olduğunu hizmetçisinin saatler sonra, hayretler içinde öğrenmesi, doktorun acilen, müteveffaya pek fazla alaka göstermeden, gece gemisiyle Amsterdam'a dönmesi ve kendisinin ardından bir altın duka, bilinmeyen miktarda gümüş para ve aynı metalden bir bıçak sapının çarpıcı biçimde yok olması gibi.

Bu vakalar, zehir sanatına mazhar bir katilin, profesyonel olsun ya da olmasın, baş harflerini geride bıraksın ya da bırakmasın, bir adamın hayatını sonlandırmayı amaç edindiğinde, er ya da geç amacına ulaşacağına kanıt teşkil eder.

27

Dünyada Proteus Sendromu'ndan mustarip insanlara dair kayıtlı 200 vakadan biri benimki. Bu orantısız sayıdaki bahtsız azınlık arasında da yine yer alıyorum. Her geçen gün daha açık seçik görüyorum ki, talihin karanlık tasarıları üzerinde durup düşünmemek, hangi akıl almaz tasarı sebebiyle tüm cefakârlar topluluklarının tam merkezinde yer aldığımı, sanki hepsinin imkânsız ve korkunç kesişimi olduğumu çözümlemeye çalışmamak çok daha iyi.

Goya Caddesi'nde bir doğa sporları mağazasına girdim. Saat 20:17 ve uzun geçen gün nedeniyle yorgun, bitkin ve ağrılar içindeyim, takatimin sonundayım, ağzımın üzerinde bir mendil tutuyorum ve durmadan öksürerek koyu bir safra çıkarıyorum, eve dönemeyeceğim fikriyle endişeliyim. Vasiyetnamemin taslağında adresim, adım ve soyadım yazılı. O sebeple, istesem de günlerimi nihayetine erdirmek için Madrid'in bir köşesindeki daireme dönemem, zira tüm olanlardan sonra nur içinde yatmayı bile başaramayacağımı ve devletin güvenlik güçlerinin her an haneme baskın yapabileceğini biliyorum.

Evime dönemeyeceğim ve bu gece zarfında mevcut tüm imkânları kullanarak vasiyetnameyi geri almaya çalışmam gerektiği için takma bıyığı çıkardım ve az önce kimliğimi gizlemek için koyu renkli bir kar maskesi ile Blaisten'i öldürmek için bir bobin olta misinası aldım. Tezgâhtar benimle konuştu ve ben de onu anladım, böylece sanırım afazi nöbetimin geçmeye başladı. Delikanlı demin tezgâhın altından içinde dağcılık botları olan bir kutu çıkardı ve bana olağanüstü nitelik ve özelliklerini sayacak gibiydi, ama onun yerine sağ ayağıma baktı, şüpheye düştü, kutuyu sakladı ve sohbete kaldığı yerden devam etti.

Proteus Sendromu hiçbir belirgin sakatlığı olmadan doğan çocuklarda kademe kademe ortaya çıkan progresif bir hastalıktır ve embriyonda gerçekleşerek üç tip hücrenin oluşmasına neden olan bir hücresel rekombinasyondan kaynaklanır: Bu üç tip hücre normaller, düşük büyüme hücreleri ve aşırı büyüme hücreleridir.

Bu kaza benim bünyemde muhtemelen vücudum kardeşimin bedenini içine aldığında, veya belki de bu olayın cezası olarak, bir anda meydana geldi.

Kesin olan şu ki Proteus Sendromu derinin, kemiklerin, kasların, yağ dokusunun ve kan ile lenf damarlarının anormal biçimde büyümesine yol açar; bu rahatsızlıktan mustarip olan bizler büyürken tümörler ortaya çıkar ve genellikle kafatasında, bir ya da birçok uzuvda ve ayak tabanlarında oluşan şekil bozuklukları apaçık belirir. Şüphesiz, Proteus Sendromu'nun göründüğü en meşhur vaka, kocaman kafası şişlikler ve yumrularla dolu olan, deri ve deri altı anomalileri ise cildinin tüm yüzeyinde gri bir tonun hâkim olduğu merhum Joseph Merrick, yani Fil Adam'dır.

O yüzdendir ki, en azından bu seferlik, dünyanın en zavallı insan topluluğunun en beterleri arasında yer almıyorum, Bay Merrick'in vücudunu ve yüzünü mahveden korkunç felakete karşılık, benim tümörlerimin sadece yarısının sebebinin bu sendromda yattığını hesap ediyorum. Sadece sağ ayağım, şu doğa sporları mağazasındaki tezgâhtarın öylesine dikkatini çeken sağ ayağım jigantizmin belirtilerinden mustarip. Yine de konuyu hafife almak ya da zamanından önce zafer naraları atmak huyum değildir, sonuçta bu hastalık kan ve lenf damarlarındaki deformasyon sebebiyle damarda ya da akciğerde kan pıhtılaşması sonucu erken ölüm riskini beraberinde getiriyor; kemiklerin ve fazla yağ dokusunun ağırlıkları da bizzat ölümcül bir tehlike arz ediyor. Ki aslında Joseph Merrick'in ölümünün de böyle olduğu söylenir; devasa ve ağır kafasının yükünün, boynunun direncine galip gelmesiyle, boynu narin bir kuru dal gibi kırılıncaya kadar geriye bükülmüş.

28

Boynumda taşıdığım ikizim dışında bir erkek kardeşim olabilseydi, bu Joseph Carey Merrick olurdu, yani daha 18 aylıkken görünmeye başlayan korkunç deformasyonları sebebiyle, tartışılır bir şansın şöhret getirdiği Fil Adam.

Bay Merrick 11 yaşındayken annesini bronkopnömoniden kaybetti. Kardeşleri William ve Marion Eliza daha emeklemeyi yeni öğrenmişken kızıl hastalığından öldüler. Onu hiç oğlu gibi sevmemiş olan babası, ona seyyar satıcı belgesi çıkarttırmakla ve oğlunu dehşet verici görünümünün yükü altında Leicester'ın sokaklarını arşınlayarak aile tuhafiyesinin mallarını satmaya zorlamakla yetindi. Kısa süre sonra, Bay Merrick'in babası ikinci evliliğini iki oğlu olan dul bir kadınla yaptı ve o aile ne Bay Merrick'i ne de hastalığını kabul etti. Ona eziyet etmenin, onu aşağılamanın, ailenin sofrasına katkı için çalışmaya zorlamanın, ona hiçbir iş yapmamak için anomalilerinin arkasına sığınan bir tembel yaftası yapıştırmanın yanı sıra, eve az para getirdiği için ceza olarak daha yemeğine dokunduğu gibi tabağını önünden alıyorlardı. O sırada Bay Merrick kalçasında çok ciddi bir deformasyon ve belirgin bir omurga eğriliği çekmeye başlamıştı ki bunlar ayakta durmasını zorlaştırıyordu, çenesi zaten şeklen bozulmuştu ve ağzının tam üstünde büyümeye başlayan büyük bir tümör konuşmasını neredeyse anlaşılmaz kılıyordu. Leicester sokaklarında gezinirken çocuklar ve büyükler etrafına toplanıp onu azarlıyor ya da ona hakaret ediyorlardı, yıllar böyle geçtikten sonra 1879'da seyyar satıcılar loncası Bay Merrick'i yaptığı işle esnafın imajını bozduğu için kınadı ve ruhsatını yenilemesi engellendi.

Joseph Merrick'in devasa ve deforme kafasının çevresi 91,44 santimetreydi, arka kısmında bir fincan büyüklüğünde kocaman, etli bir yumru vardı, ön kısmında ise sıradağlar gibi yükseltiler, cilt çıkıntıları ve et benleri bulunuyordu. Sağ kolu ile iki bacağı çarpıktı, sağ elinin parmaklarındaki aşırı uzama ve irileşme yüzünden bu eli neredeyse bir filin ön ayağının boyutu ve şekline sahipti, bileğinin

çevresi 30 santimetre, bir parmağınınkiyse 12 santimetreydi. Diğer kolu ve eli ise buna mukabil 10 yaşındaki bir kız çocuğununkilerden daha büyük değildi, her ne kadar doğru orantılı olsalar da. Tüm cildine, saçlı derinin altına, yüzünün sağ tarafına, sırtına, poposuna ve uzuvlarına yayılmış, karnabahar biçimli sayısız yumru ve siğili bulunuyordu. Üst çene kemiğinden hortum gibi tuhaf görünümlü bir kemik kitlesi fırlıyordu. Seyyar satıcılar loncası onu çirkinliğinden ötürü kovduktan sonra, Merrick çıkık alnı ve kurşuni gri ten rengiyle beraber kendisinin meşhur lakabına sebebiyet veren, yüzünün ortasında bir fil hortumu gibi doğan fazlalığı aldırmak için ameliyat olmaya karar verdi. Ancak, en az yarım kilo doku fazlası cerrahi müdahaleyle ondan başarıyla ayrılsa ve yeniden bir nebze normal şekilde yemesine ve konuşabilmesine imkân tanınsa da, o andan itibaren Bay Merrick'in hayatını kazanması için önünde kalan tek seçenek, ülkedeki çeşitli gezgin sirklerde kendini bir eğlence numarası olarak sergilemekti; böylece İngiltere'nin köşe bucağına gittiği hüzünlü yolculuğu başladı.

Ürkütücü görünüşünün altında, sirk ucubeliğinin parmaklıkları ardında, şov dünyasının sahnelerinde veya yıkık dökük, leş gibi barakalarında sergilenen Bay Merrick o dönemde kimsenin alt sınıftan bir adamdan beklemeyeceği ölçüde eğitimli bir centilmendi; olağanüstü bir hayal gücüne, üstün bir duyarlılığa ve geniş bir kelime dağarcığına sahipti, kendini kültürlü bir şekilde ifade ediyor, hatta okumayı, şık ve doğru bir biçimde yazmayı biliyordu. Kâbus gibi bir vücuda hapsolmuş duyarlı ve işkence içinde bir ruhtu. Öyle bir ruh ki, bir zamanlar hortumunun olduğu yerde bir yara izi taşıdığı esnada bile, şekil bozukluğunun kaynağına dair masumiyetini kaybetmedi ve daima, her şeyin annesinin neredeyse bir fil tarafından ezildiği gün, Leicester'ın anacaddelerindeki hayvan geçidine katılan kalabalığın karşı konulamaz kuvveti tarafından o ayakların altına itildiği gün başladığına inandı. Kendisi henüz ana rahminde istirahatteyken, kendini kalın derili dev hayvanın yol silindirleri gibi uzuvları altında bulan annesinin yaşadığı dehşet, Joseph Merrick'e göre doğuştan gelen sendromunun sebeplerini açıklıyordu.

29

Yunan mitolojisinde Çok Biçimli Proteus Nil Nehri'nin son kıvrımının yakınlarında, kumsallı Pharos Adası'nda yaşayan, öngörülü bir deniz tanrısı, okyanusların en derin yerlerini görme yetisine sahip yaşlı bir kâhin, Poseidon'un fok sürülerinin çobanıydı.

Proteus doğuştan geleceği görme yetisine sahipti. Ancak her tatlı ihtiyarın olduğu gibi onun da huysuz ve asabi bir kişiliği vardı ve en ufak bir kehanette bulunmaktan kaçınmak için kendininkinden başka her türlü şekli alabiliyordu. Her öğle vakti Proteus Bey sudan çıkıyor, derinliklerin canavarlarıyla çevrelenmiş olarak kıyıdaki kayaların gölgesinde uyukluyordu ve onu geleceğe dair tahminlerde bulunmaya zorlamayı dileyen her kimse, onu bu istirahat anında yakalamalıydı, aksi halde tüm dönüşüm süreci boyunca onun peşinden gitmeliydi.

Bir keresinde, Troya Savaşı'ndan dönüş yolculuğunda Pharos Adası'nda karaya vuran Menelaos, münzevi Proteus Bey'in kızıyla samimi oldu ve kızdan babasının kâhinlik kabiliyetini öğrendi. Genç kız ona, yakın zamanda adaya tüm arılarını kaybetmiş bir arıcının geldiğini ve babasını durup dinlenmeden, gece gündüz takip ettiğini, onun kaç kere dönüştüğünün umrunda olmadığını ve sonunda onu yakalayıp hareketsiz hale getirdiğini anlattı. Görünen oydu ki Proteus Bey sonunda teslim olmak zorunda kalmış ve böylece kendisini yakalayan adama tanrılara 12 hayvan kurban etmesini, kurbanların ölülerini adak yerine bırakmasını ve üç gün sonra dönmesini tavsiye etmişti. Arıcı adak yerine döndüğünde, ceset kalıntıları arasında bir arı sürüsü bulmuş ve kovanlarına götürdüğü bu arılar bir daha asla hastalanmamıştı.

Menelaos Bey bu hikâyeyi duyar duymaz bir plan hazırladı: Farkında olmadan kızdırdığı tanrının adını söylemesi ve onunla barışmanın yolunu göstermesi için Proteus Bey'i zorlayacak, böylece evine dönebilecekti. Yaşlı tanrının üzerine atlamak için, onun öğle vakti fok ve deniz hayvanları heyeti eşliğinde, siestasını yapma niyetiyle denizden çıkmasını bekledi. Ama yaşı itibarıyla artık pek

iyi uyuyamayan Proteus gözünün ucuyla onun geldiğini gördü ve güçlü kuvvetli bir aslana dönüştü. Bu vahşi hayvanın kendisini öldürmeyeceğini bilen Menelaos Bey, büyük kediyi sahili çevreleyen sarmaşıklı kuytu boyunca takip etti ve tekrar dönüşerek bu sefer bir yılan olduğunu gördü. Yılan böğürtlen çalılarının, düşmüş yaprakların ve köklerin altından süründü, sonra kendini leopara, tırtıla, domuza, hatta suya ve ağaca dönüştürdü. Menelaos Bey bir an bile duraksamadı ve tüm bu mutasyon dizisi esnasında onu takip etti, yaşlı varlığın göletin hangi kısmındaki su olduğunu ve tüm ağaçlar arasında hangi ağaç olduğunu tespit etti. Sonunda Çok Biçimli Proteus tüm bu çabadan tükenmiş olarak kendine dönüşme sürecinin ortasında, bir filin yüzü, bir sürüngenin kavisli sırtı, bir ahtapotun sağ kolu ve bir Afrika çekirgesinin bacağından başka bir şeye benzemeyen sol bacağıyla kalakaldı. Menelaos Bey onca dönüşümün meyvesi olan bu fil adamı elleriyle sıkı sıkı tuttu ve sorularına cevap vermesini buyurdu. Ve Proteus, denizlerin hakiki ihtiyarı, onun tüm suallerine tam bir dürüstlükle cevap verdi ve ona ayrıca ağabeyi Agamemnon'un eve dönüş yolculuğu sırasında öldürüldüğü, Büyük Aias Bey'in gemisinin batması sonucu öldüğü ve Odisseus Bey'in Kalipso Adası'nda karaya vurduğu haberlerini de iletti.

30

GECE 23:46. REFLEKS HAREKETİ NETİCESİNDE TAKSİRLE ADAM ÖLDÜRMEYE TEŞEBBÜS.

Eduardo Blaisten'in evindeki çalışma odasının kapısının arkasına saklanmış haldeyim ve şu dakikalarda kendisi kapıyı bana doğru iterek ağrılı ve şiş sağ ayağımı kuvvetle duvara sıkıştırıyor. Blaisten bir yandan kapının kolunu tutup lanet kapıyı benim yönümde iterken bir yandan da yüksek sesle, evin başka bir odasında bulunan sevgilisiyle konuşuyor. Gizlice orada olduğumu fark etmemesi için ne bağırarak acımı hafifletebiliyorum ne de hareket edebiliyorum.

Bay Blaisten ve sevgilisi, Sefarad-İsrail Derneği'nin yeni sezon programının açılışını yaptığı Alcázar Tiyatrosu'ndan yeni döndüler. Ben eve girmek için ilk olarak binanın beşinci katındaki, sırasıyla Blaisten ve ablasına ait iki dairenin tam üzerinde bulunan çatı terasına kadar tırmandım. Sonra kurbanımın evinin avluya bakan bir balkonuna kadar aşağı kayarak, iyi kapanmamış bir pencereden elimi soktum ve kapıyı içeriden açtım. Balkonun korkuluğundan zemine o son atlayışta devasa sağ ayağım çıktı. Sonrasında kapıyı kapatıp bulduğum gibi bırakmaya çalışırken aceleyle ayağımı kanat ile pervaz arasına sıkıştırdım ve her ne kadar eklemlerin böylece yerine oturduğuna inansam da ayağıma boydan boya korkunç, bıçak gibi bir ağrının saplandığını hissettim ve ayağım dev bir patlıcan gibi şiş ve marazlı kaldı. O yüzden şimdi, Bay Blaisten ayağımı duvara bastırarak olgun bir meyve gibi ezerken, daha büyük bir acı çekemezmişim gibi hissediyorum, kar maskesini çıkarıp, zayıf düşmüş ciğerlerimin artık ne kuvveti kaldıysa onunla, buradayım, evet, sizi öldürmeye geldim, ama pes ediyorum, artık pes ediyorum, havlu atıyorum, artık dayanamıyorum, alın bu da olta misinası, onunla ne yapacaksınız yapın, ben Madrid'in bir köşesinde 29 metrekaresi kullanıma açık küçük dairemde ölmeye gidiyorum, diye haykırmanın eşiğindeyim.

Ama kendimi tutmayı başarıyorum, çünkü kısa aralıklarla düşünüyorum ve Bay Blaisten, sevgilisine okuma gözlüğü çalışma

masasında olabilir mi diye sorduğunda, ben sadece beş saniye daha geçecek ve bu süre zarfında kadın cevap verecek diye düşünüyorum. Ve Bay Blaisten ona acaba gözlüğü banyoda bırakmış olabilir miyim diye sorduğunda, ben sadece beş saniye daha geçecek ve bu süre zarfında kadın cevap verecek diye düşünüyorum. Ve Bay Blaisten, hâlâ tokmağı tutup kapıyı ayağıma doğru iterek o geceki gösteri hoşuna gitti mi diye sorduğunda, ben sadece beş saniye, ya da 10, ya da 15 saniye daha geçecek ve bu süre zarfında kadın cevap verecek diye düşünüyorum. En nihayet Bay Blaisten kapıyı bırakıp, lüks yazı masasına yöneldiğinde, ve ben dar aralıktan bakıp onu üzerinde mor kadife bir robdöşambrla, kâğıtları karıştırırken profilden gördüğümde, yüzüm her zamanki gibi tamamen ifadesiz olsa da, ılık gözyaşlarının yanaklarımdan süzüldüğünü fark ediyorum.

Bay Blaisten çalışma odasından çıkıyor, kapıyı kapatıyor ve beni odanın ortasında tamamen yalnız bırakıyor. Profesyonel olmamdan ötürü, hedefimin sade ve sağlam deri kaplama evrak çantasının, çalışma masası sandalyesinin üzerinde olduğunu fark ettim. Blaisten ve sevgilisinin uyuyakalmalarını beklerken çantaya yaklaşıyorum ve eldivenlerimi çıkarmadan onu masanın üzerine koyuyorum. Çalışma odası temiz ve kaliteli ahşap kokuyor. Perdeler lila rengi ipek organzeden ve odayı süsleyen tabloların her birinin ince metalik gri çerçeveleri var. Kitaplar, solumdaki duvara monte edilmiş, cilasız koyu ahşap bir sütunun etrafında yükselen İskandinav tasarımı, alçı levha bir kütüphaneye dizilmiş. Çalışma masasında boş kâğıtların yanında özenle yan yana hizalanmış Montblanc, Cartier, Waterman ve Montegrappa dolmakalem koleksiyonu bulunuyor; evrak çantasını kalan ufacık alana koyarken kalemlerin sırasını bozmamayı becerdim. Çantayı incelediğimde çelik kasalar gibi bir emniyet kilidinin olduğunu fark ediyorum. Ama şifreyi bilmeme gerek yok, zira Bay Blaisten acemi olduğundan onu açık bırakmış. Çantanın iki tarafını ayırıyorum ve bölmelerindeki, neredeyse hepsi İbranice yazılı kâğıtları inceliyorum. Dile hâkim olmadığım için paltomun cebinden küçük bir dijital fotoğraf makinesi çıkarıyorum ve her belgenin fotoğrafını çekiyorum. Bölmelerin içini aramaya devam ederken içinde vasiyetnamemin zarfının olduğu şeffaf bir plastik poşet beliriyor. Bay Blaisten'in onu parmak izi taraması için polise götürmeyi düşündüğü fikrine varıyorum, çünkü onu torbaya

açmadan koymuş. Bu sebeple henüz ne adresimi, ne adımı, ne de soyadımı biliyorlar.

Evrak çantasını karıştırmayı ve fotoğraf çekmeyi tamamladığımda, Eduardo Blaisten ve sevgilisi inlemeye başladılar. Bu, prensipte işimi yavaşlatacak, çünkü onları daha uzun süre uyanık tutacak. Yine de evde ilerlemek için gürültüden istifade ediyorum. İniltiler düzenli aralıklarla duyuluyor, insanın yeterince sabrı varsa bir sonrakinin ne zaman duyulacağını tahmin edebilir. Çalışma odasının kapısını açmak için önce kadının bir inlemesinden istifade ediyorum. Ana koridora çıktığımda ise her adımı dikkatle atıyorum: Bay Blaisten ev sahibi olarak sesleri benden daha iyi tanıma avantajına sahip, ayrıca tek bir yanlış harekette kemiklerimin çatırdaması duyulabilir. Yavaş yavaş ilerliyorum çünkü dev ve yaralı ayağımı dikkatle basmam gerek, bir de bazen, önden haber verilmeden, inlemeler kesiliyor. Örneğin şimdi, bir adımın yarısında biçimsizce durmam gerekti.

Sabırla yaklaşırken bir yandan da Blaisten'in evini inceliyorum. Koridor geniş ve yüksek tavanlı, zemin ise ceviz ağacından sağlam ahşap döşeme, üzerine Doğu tarzı yolluk halılar serpiştirilmiş. Odaların zemini koridordan 15 santimetre daha yüksek, bu da her odanın kapı eşiğinde küçük bir basamak olmasına yol açıyor; salon hariç, orada zemin koridordan 30 santimetre daha alçak ve girmek için iki basamak inmek gerekiyor. Çalışma odasının karşısındaki mutfağı, koridorun sağ tarafında kalan bir banyoyu ve bir misafir odasını geride bırakıyorum. Tüm bu mekânlarda, masaların ya da lambaların abajurlarının altına dinleme cihazları bırakıyorum. Koridorun sol yanında bulunan tek bölme, mutfakla sınırdaş ve benim tüm dairemden çok daha büyük boyutlara sahip olan salon. Dinleme cihazını yerleştirmek için girdiğimde bölmenin yarısının yemek odası işlevi gördüğünü ve üç geniş basamağın evin bu kısmını mutfakla birleştirdiğini fark ediyorum; kare raflı bir dolap, alanı iki ayrı mekâna bölüyor; mobilyanın öbür yanında L şeklinde fildişi rengi dev bir kanepe ve duvara asılmış 65 inç bir plazma televizyon saklanıyor. Salondan sonra koridorun sağ tarafında bir ardiye ve ikinci banyo var, sol tarafta ise, ufak bir koridorun dönüşünde, esas yatak odası gizleniyor. Bu son kapının arkasında durup bekliyorum, nihayet 00:43 itibarıyla kadının uzun iniltileri ve erkeğin homurtuları duyuluyor.

Sonunda karar verip odanın kapısını açıyorum. Şimdi kendimi öncekinden bile daha yavaş bir şekilde ilerlemeye zorunlu hissediyorum. Oda tamamen karanlık, iki düzenli nefes duyuyorum. Üstümde palto, atkı ve eldivenler var; boğucu bir sıcaklık hissediyor ve seks kokusu alıyorum. Bence sağlık açısından, iki insan arasındaki mahrem temasın yol açtığı bu sıvı, tükürük, ter, vajinal salgılar, meni ve kan değiş tokuşundan daha tehlikeli bir şey olamaz, ki bu değiş tokuş aralarında bakterilerin, virüslerin, mantarların ve hatta uyuz akarı veya kasık bitinin bulunduğu yaklaşık 30 kadar enfeksiyona yol açabilir. Edinilmiş Bağışıklık Yetmezliği Sendromu ya da AİDS'i düşünmemek için paltomun cebinden olta misinası bobinini çıkardıktan sonra misinanın bir kısmını yavaş yavaş diğer elime sarmaya başlıyorum. Çok ama çok yavaş yürüyorum. Eğer akıldan hesaplamam beni yanıltmıyorsa, yatağa vardığımda saatler sabahın 1:20'sini gösteriyor olmalı. Nefes alıyorum, acele etmiyorum ve karyolanın bu yanından, diğer tarafa göre daha kuvvetli bir nefes alındığını ayırt ediyorum, bunun Blaisten olması gerektiğine kanaat getiriyorum. Şu saniye nihayet onun hayatını sonlandırabilirim. İşini sonsuza dek bitirebilirim. Bunu yapamamışsam, sebebi saat 1:06'dan beri bir Mesleki Spazm geçiriyor olmam, ki bu benim durumumda işaret parmağımın kaslarının sanki tetiğe basıyormuşum gibi kasılması anlamına geliyor.

Şu anki durumda Bay Blaisten'i, sevgilisini uyandırmayacak bir el çabukluğuyla boğmanın benim için çok zor olacağını anlıyorum. Aynı zamanda eğer üstümde bir tabanca olsaydı onu öldürebileceğimi ve yakalanmam durumunda, refleks hareketi neticesinde taksirle adam öldürme savunması yapabileceğimi fark ediyorum. Bu doğaçlama bir plan elbette, ama sonuçta buraya kadar hiçbir stratejim olmadan, vasiyetnamemi geri alma mecburiyetinin itkisiyle geldim ve kötü bir savunma hiç yoktan iyidir. Vaziyet şu ki üzerimde tabanca yok, o yüzden Blaisten'in komodininin çekmecelerini, belki orada bir tane saklıyordur diye karıştırmaya başlıyorum. Üçüncü çekmecede iki kutu prezervatifin yanında bir tabanca yatıyor. Hafif bir silah, yumuşak bir kabzası var, muhtemelen tasarım bir alet. Onu parmağımı tetiğe yerleştirmeden Eduardo Blaisten'in başına yaklaştırıyorum, zira parmağım sürekli kas spazmlarıyla durmadan havaya ateş ediyor. Namlunun ucunu hedefimin sağ göğsü olduğunu tahmin ettiğim bölgeye doğru tu-

tuyorum, işaret parmağımı tetiğe yerleştiriyorum. Bir kas spazmı geçiriyor ve ateş ediyorum.

Ancak silah ne geri tepti ne ateş aldı, ne de namlusundan kurşun çıktı, zira tetik lastiktenmiş. Tabancayı burnuma götürüp kokluyorum ve lateks koktuğunu keşfediyorum. Silahın namlusunun ucunu, her türlü alerjik reaksiyona karşı eldivenin korumasındaki diğer elimle yokluyorum ve penis başı şeklinde olduğunu kavrıyorum. Silahı içgüdüsel olarak tekrar burnuma götürüyorum, istemeden burnuma değdiriyorum ve ucunda yapışkan bir nemlilik olduğunu fark ediyorum. Ve aleti kendimden olabildiğince uzağa fırlatıyorum. Sahte tabancanın düşerken çıkardığı yumuşak ses Blaisten'i uyandırıyor.

Şimdi Bay Blaisten yatağın kenarında; önce dik oturdu, orada kim var diye sordu ve sessiz kaldı, neredeyse yanı başımda ve sol ayağı benim hasta ve şiş sağ ayağıma basıyor. Ben ondan bile daha hareketsiz duruyor, nefes bile almıyorum, odanın karanlığında birkaç minik yıldızcığın nasıl da çaktığını görüyorum.

"Orada biri mi var?" diye soruyor tekrar Blaisten.

"Ne oluyor canım?" diyerek yatakta dönüyor kadın.

"Odada bir şey duydum. Orada." Blaisten'in karanlığa işaret ettiğini sanıyorum ama ikimiz de nereye doğru olduğunu göremiyoruz.

"E ışığı yak o zaman."

"Seni uyandırmak istemedim."

"Beni uyandırdın zaten. Böyle uyuyabilir miyim sence? Haydi git yak da her şey yolunda mı, ona bak."

Bay Blaisten gölgeler içinde kımıldıyor. Kar maskeme doğru gelen soluğundan başını eğdiğini ayırt edebiliyorum. Işığı yaktığı anda görünmezliğimi kaybedeceğimi anlıyorum. Ve yakıyor.

"Affedersiniz" diyorum.

Bay Blaisten kalın sesle bir çığlık atıyor. Sevgilisi ince sesle bir çığlık atıyor. Ben artık daha fazla acı çekmenin lüzumunu görmediğim için bir cesaret, rica ediyorum:

"Ne olur kusura bakmayın, ama acaba sol ayağınızı kaldırabilir miydiniz?"

Bay Blaisten hayretle aşağı bakıyor ve devasa sağ ayağıma basmakta olduğunu görünce korkuyla yatağın ortasına doğru zıplıyor, iki bacağını kendine çekip kollarıyla onları sarıyor. Kadın tekrar ince sesle bir çığlık atıp ağzını her ne sebepten ise iki eliyle kapa-

tıyor. Çıplak kollarının altında iki çıplak memenin yükseldiğini ayırt edince tek elimle gözlerimi kapatıp diğer tarafa bakıyorum.

"Pardon, pardon, pardon" diye durmadan tekrarlıyorum, kar maskesinin altında utançtan kızararak.

Bakmadığım halde ikisinin de ne yataktan çıktığını ne de birbirlerine tek bir laf ettiklerini fark ediyorum. Böylece benim silahlı olduğuma ve onları orada rehin alacağıma inandıklarını anlıyorum. Bu avantajlı durumdan, yüzüm başka tarafa çevrilmiş ve bir elim hâlâ gözlerimin önünde, kadına bakmaktan kaçınarak, tökezleye tökezleye odadan çıkmak üzere faydalanıyorum.

Akabinde koridora çıktığımda adımlarımı alabildiğine hızlandırıyorum. Evin ana kapısına varıyorum, titreyen ellerle kapıyı açmayı başarıyorum ve dışarıdan çarparak kapattığımda ikisinin de yataktan çıkmadığını tahmin edebiliyorum.

31

Joseph Carey Merrick, Fil Adam, cefa ve bahtsızlıkta kardeşim, şair ve Protestan papazı Isaac Watts ile birlikte bir şiir yazmıştı. Bugün hâlâ Baptistler onu ilahilerinin bir parçası olarak söyler.

Bay Merrick'e ait olan dizeler şöyledir:

Şeklimin bir tuhaf olduğu kesin,
Ama bu yüzden beni suçlamak Tanrı'yı suçlamaktır;
Kendimi yeniden yaratabilseydim,
Senin hoşuna gidecek şekilde yaratırdım.

32

Hassas kalbimin akıl almaz, dalga dalga gelen acıları emebilen bir kas haline geldiği böyle anlarda, beni yalnızlığın hücumlarına karşı güvendeymişim gibi hissettiren çok az şey vardır. Bay Byron'ın bir kış günü, 22 Ocak 1788 tarihinde, aynı benim Paraná Nehri'nin son kıvrımının sardığı şehrim gibi, Thames Nehri'nin son kıvrımının sardığı bir şehirde doğmuş olması, yalnızlık hissimi azaltır. Diğer birçok hassas ruh gibi, zamanın ve kanın ötesinde, aynı kaderle bağlanmış diğer birçok can gibi, Bay Byron'ın babasını üç yaşında kaybetmiş ve borçlardan başka kendisine bir miras kalmamış olması, annesinden de kendisine sadece tutkulu ve çekilmez bir mizacın kalmış olması, bana kendimi daha az öksüz hissettirir. Ama birbirine, insanın hayal edebileceğinden çok daha paralel giden varoluşlar vardır – romantik şair, bir de sağ ayağında bariz bir şekil bozukluğuyla dünyaya gelmişti; ayağı çok geniş ve çok kısaydı, ön kısmı içeri doğru kıvrık ve Aşil tendonu sürekli gergindi.

Lord Byron'ın yumru ayağının sebebi Talipes Ekinovarus olarak bilinen ve yeni doğan her bin bebeği etkileyen, yani oldukça sık rastlanan, doğuştan gelen bir sakatlıktı. Benim devasa ayağıma yol açan illetten çok daha sık görülen bir rahatsızlık söz konusu olsa da, bu gerçek, babasının ölmeden önce, çocuğun topal olduğunu ve aksadığını görünce, onun asla yürüyemeyeceğine dair inancını elâleme duyurmayı vazife bilmesinin önüne geçemedi.

Merhum babasının, kendisinin yapabileceklerine dair inançsızlığına ve tüm çocukluğu boyunca giymek zorunda olduğu orantısız ortopedik ayakkabıya rağmen, küçük Bay Byron yürümeden önce koşmayı öğrendi; başkalarına, onlardan daha hızlı ilerleyebildiğini gösterip bununla övünmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Seneler içinde, genç Bay Byron hal ve tavırlarına yürüyüşündeki tuhaflığı da dahil etmeyi başardı, eksantrik ve karmaşık yürüyüşüne parlak alnı ve kaslı çenesi de eklenince, çarpıcı bir havaya sahip oldu. Yine de aksilikler karşısında her şey başarıyla sonuçlanmadı, has-

talık hayatı boyunca peşini bırakmadı ve daima soğuktan, kemik ağrılarından şikâyet etti.

17 Haziran 1816 tarihinde Bay Byron, Cenevre yakınlarındaki Leman Gölü'nün kıyısında, kendisine ait lüks bir malikâne olan Villa Diodati'de bulunuyordu. Görkemli evde aynı zamanda, bir süredir, özellikle de ağrıları ve depresyon nöbetleri artmaya yüz tuttuğundan beri kendisine burada eşlik etmesini istediği genç Doktor Polidori ve aralarında şair Percy Shelley, karısı Mary Wollstonecraft Shelley ile onun üvey kız kardeşi, Byron'ın birlikte olduğu Jane Clairmont'ın yer aldığı başka konuklar bulunuyordu. O karanlık ve miskin gece, dışarıda gökyüzünü ortadan ikiye yarmak için mücadele eden yağışlı bir fırtına sebebiyle konuklar malikânede kapalı kalmışlardı. Alman hayalet masallarını okumaya dalmış olan Lord Byron, onlara bir oyun teklifinde bulundu: Her biri, bu kasvetli geceye yakışır bir korku hikâyesi yazacaktı.

Tüm misafirler teklifi kabul etti ve bazıları daha orada, büyük şöminenin gölgeleri çarpıtan alevinin sıcağında, daha önce dinledikleri korku hikâyelerini diğerlerine anlatmaya başladılar. Bay Byron ile Bay Shelley kendilerine birer köşe bulup hemen eserlerini yazmaya koyuldular; kim bilir, belki de bunu aralarında şahsi bir düello olarak düşünmüşlerdi.

Şimşeklerin Batı Avrupa'nın en büyük gölünü sonsuz bir ay yüzeyi gibi aydınlattığı o gece, sadece iki konuk ne bir hikâye anlatmış ne de okumuş olarak yatak odalarına çıktılar: Doktor Polidori ve önceden Mary Wollstonecraft adıyla daha iyi tanınan Bayan Shelley. İlki, hekimlerden nefret eden ve o loncanın bir temsilcisini kendine eşlik ettirip canı çektiğinde onunla ödeşmenin ağrılarına güzelce derman olduğunu keşfeden Bay Byron'ın, kendisiyle insanların içinde sürekli dalga geçmesi yüzünden biraz çekinmişti belki. İkincisi hâlâ muhtemel bir hikâye üzerinde düşünüyordu, kendisine temel olacak hiçbir fikir ya da imge bulamamıştı henüz.

Saatler sonra, dışarıda fırtına ormanı ve gölün gri sularını kamçılamaya devam ederken, görkemli evin koruması altında tüm konuklar yataklarında uyuyorlardı. Malikânenin geniş koridorlarında, beyaz mermer zemin üzerinde sağ ayağını sürükleyerek huzursuzca dolanan ve arada bir, pencerelerin önünden geçerken şimşeklerin aydınlattığı Bay Byron hariç herkes. Bayan Shelley'nin üvey kız kardeşi Jane Clairmont'ı, kız daha 15 yaşında olmasına rağmen hamile

bırakmasından bu yana çok vakit geçmemişti ve şimdi huzursuzluğunu yatıştırmanın yolunu bulamıyordu. Çok, çok yavaş ilerleyip kimseyi uyandırmamak için hareketlerini şimşeklerin gazabıyla denk getirerek malikânenin katlarını ve koridorlarını arşınladı, ta ki Shelley'lerin kapısının diğer tarafına varıp duraksayana kadar. Mary o çatı altında uyuyan diğer tek kadındı.

Gökyüzü yeniden gürledi ve Bay Byron yatak odasına girdi. Kendisi ile yatak arasındaki mesafeyi aşmak için acele etmedi. Yatağın kenarında, karanlıklar içinde nefes aldığını hissettiği ilk bedenin önünde diz çöktü. O anda ormanın tepesine düşen bir yıldırım Bayan Shelley'yi uyandırdı ve kadın Bay Byron'ın, avının üzerindeki bir yırtıcı hayvan gibi kocasının üzerine eğilmiş olduğunu gördü. Aydınlık sona erdi, karanlıkta birinin attığı tiz çığlık ile kapanan bir kapının gıcırtısı duyuldu.

Ertesi sabah herkes kahvaltı masasının başındayken, Bayan Shelley şöyle dedi:

"Gece bir rüya gördüm..."

Misafirlerin bazıları ona merakla baktı. Bay Byron, Doktor Polidori'nin yazmaya teşebbüs ettiği son tiyatro oyununa dair bir şaka yaptı ve herkes güldü. Sonra Bay Shelley sordu:

"Nasıl bir rüya, canım?"

"Rüyamda hekim olmak isteyen bir delikanlıyı, solgun benizli bir karanlık sanatlar talebesini, parçalarını birleştirdiği yaratığın yanında diz çökmüş halde gördüm..."

"Peki sonra?"

Artık bütün masa ilgilenmiş görünüyordu.

"Öncesinde, uzanan adam bir kadavraydı, sonra güçlü bir dehanın ve bir fırtınanın yıldırımlarından elde edilmiş enerji sayesinde yaşam belirtileri göstermeye ve sarsakça, yapay bir canlılıkla hareket etmeye başladı."

Sabahın kalan kısmında Bayan Shelley daha fazla bir şey söylemedi, ormanda gezinmeye gitti ve neredeyse kimse gittiğini görmedi.

O 17 Haziran 1816 gecesinin edebi eğlencesinden dört eser ortaya çıktı. Bay Byron *Gömülüş* adlı öyküyü yazdı, ancak tamamlamadı. Percy Shelley *Katiller* adlı öyküyü yazdı, ancak tamamlamadı. Doktor Polidori, ilham kaynağı olarak Bay Byron'ın kişiliğinin birçok meşhur özelliğini alan, ileride Bay Poe ile Bay Dumas'nın

vampirlere dair eserlerine ve Bay Stoker'ın ünlü *Drakula*'sına ilham verecek *Vampir* adlı öyküyü yazdı. Mary Wollstonecraft Shelley ise o fırtınalı şafakta gördüğü tekinsiz imgeden yola çıkarak, bir yıl sonra, kuşkusuz o gece Villa Diodati'de ve Avrupa kıtasının kalanında yaratılan tüm romanların ününü aşacak ve *Frankenstein veya Modern Prometheus* romanına dönüşecek olan *Rüya* adlı öyküyü yazdı.

33

Yakın tarihli epidemiyoloji çalışmaları Mesleki Spazm Sendromu'nun sanıldığı kadar nadir görülmediğine, her on bin kişiden üçünün bu rahatsızlığı çektiğine işaret ediyor. Yine de, bu yeni oran sonrasında bile, şair Lord Byron'ın çektiği sıradan deformasyona nazaran istatistiksel açıdan çok daha anormal bir hastalık söz konusu; bana işkence eden, aynı seviyede muhtemel olmayan düzinelerce diğer illeti ve devasa ayağımın sıkıntılarını hesaba katmasak bile. Bu verilerle, adaletsiz bir kıyas yapmayı istemekten ziyade, sadece, tüm şüphelerden arınmış olarak, şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum ki, –en azından istatistiksel açıdan– kader ezelden beri ender görülen bir gaddarlıkla canıma okumuştur.

Mesleki Spazm Sendromu, nöbetleri birkaç dakikadan birkaç saate kadar sürebilen, tik şeklinde istemsiz ve mükerrer kas kasılmalarıyla karakterize nörolojik bir hastalıktır. Nedeni bugün hâlâ meçhul olmakla birlikte, merkezi sinir sisteminde, hareket kontrolü mekanizmalarıyla en yakından ilintili anatomik yapılar olan beynin bazal ganglionlarında travma sonucu oluşan lezyonlarla gelişebileceği bilinmektedir.

18. yüzyıl tıp literatüründe, o güne kadar tasvir edilmiş ilk distoniye, Grafospazm ya da Yazar Krampı'na dair örnekler görülür ki, bu rahatsızlık da tıpkı benimki ve diğer mesleki distoniler gibi sadece bir kas grubunda yoğunlaşmıştır. Seneler içinde uzman hekimler birçok başka varyasyonu sınıflandırmışlardır, Tenisçi Krampı, Golfçü Krampı, Flütçü Krampı, Piyanist Krampı, Demirci Krampı, Bıçkıcı Krampı, Süt Sağıcı Krampı, Terzi Krampı veya Berber Krampı gibi. Öte yandan, araştırmacılar Berber Krampı'nı incelemeye bu kadar ilgi göstermişken, kimsenin hiçbir zaman, en az bunun kadar, hatta belki bundan daha da tehlikeli bir sektörle alakalı olarak Kiralık Katil Krampı'nı teşhis etmeye, sınıflandırmaya ve tedavi etmeye vaktini harcamamış olması dikkat çekicidir.

Bu sendromun uygulamada en zararlı sonuçları, hastaların mesleki faaliyetlerine müdahalelerine ilişkin olanlardır. Her ne kadar,

Yazar Krampı'ndan şikâyetçi olan kişilerin mesela, sadece yüzde yirmisi yazmayı tamamen bırakmak zorunda kalmış olsalar da. Ve bu eğilim, hastalığa yakalanan diğer meslek gruplarında da aynı şekilde görülmektedir. Yine ve yeniden, Mesleki Spazm Sendromu yüzünden kaç kiralık katilin öldürmeyi bırakmak zorunda kaldığına dair bir yüzde bulunmamaktadır. Bahtsızlığın beni bu konuda da cezalandırmayacağına itimat ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, hep böyle değildi. Bazen, çok nadiren, talihim bana hoş sürprizler yapıyor ve her şey ilk göründüğündeki kadar fena olmayabiliyor. Çok uzaklara gitmeye gerek yok; görünüşte benden daha şanslı olan Bay Byron, babası gibi, dedesi gibi, büyük dedesi gibi ve kendisinden evvelki beş Lord Byron gibi, otuz altı yaşında erkenden vefat etti neticede, başlarında olduğu söylenen lanet de böylece gerçekleşti. Eski bir atasözü der ki, tanrıların sevdikleri erken ölürmüş. O yüzden olmalı ki zamanında ben malum yaşa vardığımda, en azından o lanet yüzünden endişeye kapılmak zorunda kalmadım.

34

Hatırladığım kadarıyla en uzun iş günümün sonunda daireme vardım. Zayıflamış belleğim bugün geçen her olayı bir araya bile getiremiyor. Sanırım yarın uyanabilecek olsam hatırlayabilirdim, ama şu an Blaisten'i bugün kaç kere öldürmeye çalıştığımı bilemiyorum. Aslında, ve hayrettir ki, yarın oldu bile ve kalp atışlarım, göreceğimi hiçbir şekilde hayal edemediğim bir cumartesi sabahının erken saatlerinde tehlikeli işlere girişiyorlar. Evime döner dönmez zarftan vasiyetnamemi çıkardım ve ayarlanabilir yatağımın tepsisine, kâğıt ve tükenmez kalemin yanına koydum. Ölüm döşeğim olmasını beklediğim yatağın diğer tarafına, dar bir sehpanın üzerine, Blaisten'in evine kurduğum dinleme sisteminin alıcısını yerleştirdim. Sonra eldivensiz, atkısız ama hâlâ paltom üzerimde, yatağa yattım, solunum destek cihazlarımı kendime bağladım ve alıcıyı çalıştırdım.

Nabzım dakikada seksen dört kez atıyor. Büyük tansiyonum yüz yirmi dört milimetre cıva, küçüğü yetmiş sekiz milimetre cıva. Vücut ısım otuz altı virgül sekiz santigrat derece. Dakikada 16 kez nefes alıyorum. Yatak odamda sıcaklık yirmi altı derece, bağıl nem ise yüzde kırk sekiz. Bay Blaisten'in evine kurduğum dinleme cihazları radyo frekansında çalışıyorlar, ancak sonra uzaktan sesleri almak için ara katta bir saksıya sakladığım, mobil teknolojisine sahip bir mikrofonla bağlantı kuruyorlar. Şu an, uzaktan alıcım sayesinde odamda Eduardo Blaisten ile sevgilisinin konuşmalarını dinliyorum...

"Hayır yani, Eduardo. Açıkçası kendimi bir daha o yatakta uyurken hayal edemiyorum. Şu saniye bana imkânsız geliyor."

"Ne istiyorsun peki? Evi bu gece satmamızı mı? Nöbetçi emlakçı diye bir şey yok diye biliyorum..."

"Şu an bu olanları bir gün unutmak bana imkânsız görünüyor..."

"O zaman biraz gayret etmemiz gerekecek. Yarın başka bir gün olacak, görürsün."

"Kardeşin bir şey duymuş mu?"

"Hayır, onu uyandırdığımda çok derin uyuduğunu söyledi."

"Ne şans. O hep kendi başının çaresine bakar. Haplarını almıştı herhalde. Birini güzel bir akşam yemeği için davet etsek en ufak gürültüden rahatsız olur."

"Hadi ama bir tanem, ablama yüklenme."

"O gecelerde kesin kulağını duvarlara yapıştırıp sohbetin hiçbir ayrıntısını kaçırmamak için haplarını almıyor. Bir de ertesi gün şikâyet edebilmek için, tabii."

"Peki tamam, sakin olalım. Çok fena bir olay yaşadık ama bu hayatlarımızı değiştiremez."

"Yani değiştirdi bile. Ben en azından kendimi bir daha asla güvende hissedemeyeceğim."

"Saçma sapan konuşma. Eğer şok anından itibaren bunu düşünürsen her şey olduğundan çok daha kötü görünür. Daha fazla düşünme. Biraz uyumaya çalış."

"Uyumaya mı çalışayım? Sen nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun, bilmiyorum. Tam burada, yarım metre ötende bir yabancı vardı Eduardo, daha biraz önce. Kafasında kar maskesi olan bir yabancı."

"Onu gördüm, emin ol."

"Yani öyle gözükmüyor."

"Peki öyle gözükse elime ne geçer? Neden sakinleşmeyi denemiyoruz Melaina?"

"Sen sakinleş."

"Sen sakinleşmeyecek misin?"

"Pubdaki tiple aynı kişiydi, Eduardo. Starbucks'takiyle de aynı. Bütün gün bizi takip etmiş."

"Biliyorum. Tüm pencereleri kapattım, alarmı çalıştırdım, kapının tüm kilitlerini çevirdim, bir de arkasına sandalye sıkıştırdım. Polis ne binada ne de çevrede tuhaf bir şey gördüklerini söyledi."

"Pencereden kafanı bir çıkar da bak yine."

"... Hâlâ oradalar, arabada. Sabah ilk iş ayrıntılı bir ifade vermeye gideceğiz, en ince detayına kadar, aynı anlaştığımız gibi. Daha ne diyebilirim sana? Bu gece geri gelmeyecek, polisleri duydun. Seni sakinleştirmeye çabalıyorum."

"Yani pek başaramıyorsun."

"İyi, peki o zaman! Ben de tüm bunları hissediyorum, benim de sinirlerim bozuk, ama biraz daha yapıcı olmaya çalış."

"Peki."

"Ne sanıyorsun, ben etkilenmiyor muyum? Bak sana bir şey anlatacağım: Aylar var, neredeyse bir yıl olacak, posta kutuma gelen mektupların yarısı boş. Farklı göndericilerden, hatta bazen tanımadıklarımdan. Zarfları açıyorum ve hiçbir şey yok, bomboşlar. Biri uzun süredir mektuplarımı açıp çalıyor. Seni endişelendirmemek için söylemek istemiyordum, onu bil de yani."

"Heh, bana söylemek için en doğru anı seçtin. Şimdi ne de güzel uyurum."

[Bir süre hiçbir şey duyulmuyor. Sonra çarşafların hışırtısı, somya yaylarının sesi. Ardından tekrar sessizlik.]

"Haydi, sana bir şey teklif edeyim. Salona gidelim. Televizyonu açarız. Ben uyumam, sen benim üzerime uzanırsın, başını kucağıma koyup biraz dinlenmeye çalışırsın. Olur mu?" [Sessizlik. Sonra çekingen bir:]

"Olur."

[Yine çarşafların hışırtısı ve yayların sesi. Sonra ayak sesleri. Ardından televizyon. Adam diyor ki:]

"Beni burada bir dakikacık bekle."

[Sonra adamın ayak sesleri. Mutfaktaki dinleme cihazı çeşitli gürültüleri yakalıyor. Buzdolabının kapısı birkaç kez açılıp kapanıyor. Bir uğultu ve mikrodalganın zil sesi. Başka, garip bir uğultu. Kadına yiyecek bir şey hazırlıyor olabilir. Belki ıhlamur, melisa, kediotu, portakal çiçeği ve lavantalı rahatlatıcı bir bitki çayı. Veya bağışıklık sistemini güçlendiren C vitamini, kan dolaşımını ve kalbin çalışmasını iyileştiren flavonoidler ve sinir sistemi üzerinde yatıştırıcı etkiye sahip uçucu yağlar içeren doğal portakal suyu. Biraz zaman harcıyor olduğuna bakılırsa, onu birkaç dakika 70°C'ye çıkararak pastörize ediyor olabilir, zira portakal suyunda *Bacillus cereus*, *Salmonella typhi* ve *Salmonella hartford* bulunma ihtimali var. Sonrasında başka bir şey duyulmuyor.]

35

26 Ocak 2008 tarihinde Madrid şehrinde reşit, bekâr, X Sokak Numara X Daire X Madrid adresinde ikamet eden, İspanyol vatandaşı, X kimlik numaralı, akli melekeleri yerinde olan ve bu vasiyetnameyi yazmayı kesin ve planlı bir şekilde isteyen ben, Bay M. Y., son vasiyetimi aşağıdaki şekilde düzenliyorum:

Apartmanımın kapıcısı Bayan Guillermina Martíne López'e, bahsi geçen adreste bulunan mülkümdeki taşınır malları bırakıyorum.

Adını bilmediğim, ama son yedi yıl ve dört ay boyunca, ilgili postaneden teyit edilebileceği gibi bana faturalar ve reklam amaçlı belgeleri dağıtan ve ulaştıran mahallemin postacısına, bahsi geçen ikametgâhımdaki klasörlerin, tıp, hukuk ve tarih alanlarında toplam 1 milyon 137 bin 57 dosya ihtiva eden içeriğini bırakıyorum.

Bundan başka, kalan mallarımın, haklarımın ve hisselerimin vârisi olarak M. K.'yı tayin ediyor ve kendisini somut olarak solunum destek cihazlarımın, ayarlanabilir yatağımın ve diğer tıbbi cihazlarımın, kesici silahlarımın, ateşli silahlarımın, casusluk malzemelerimin, bitkisel, hayvansal ve suni zehirlerimin –bunların içinde kitle imha silahı olarak kabul edilebilecek olanları kullanırken son derece dikkatli olmasını kendisinden rica ederek–, şahsi icadım olan diğer ölümcül mekanizmaların ve adresimdeki çelik kasanın içinde, ÖDEMELER VE AVANSLAR yazılı kalın zarfta bulunan nakit meblağın mirasçısı ilan ediyorum.

Vadesiz mevduat hesabımın bulunduğu bankanın çalışanı Bay Hilario Gómez Macías'ı, kendisine verdiğim vekâlet yükümlülüğünü layığıyla yerine getirmesi maksadıyla, yasal yetkilerinin yanı sıra her türlü nakdi, krediyi, geliri ve ilgili meblağı bankalar, tasarruf sandıkları ve şahıslardan tahsil ederek ahzu kabz yetkisine sahip olmak, ayrıca vasiyetnameye dair adli ve gayri adli her konuyu idare etmek üzere müşterek vasiyeti tenfiz memuru olarak atıyorum.

Ayrıca vasiyetimdir ki vefat ettiğimde naaşım, bir tıp mucizesi olarak incelenmek üzere, adli analizinin gelecekteki olağanüstü keşiflere katkısının olması umuduyla bilime bağışlansın; böylece

bir şekilde, mümkün olan en katı yalnızlık içinde öldüğüm güne kadar kahrını çektiğim imkânsız felaketler toplamını aleni hale getirerek, nihayet anlaşıldığımı hissedebileceğim. Buna ilaveten, eğer cenaze törenim vesilesiyle çiçek gönderme isteği duyanlar olursa, arzum çiçeklere ödenecek ücretin nakit olarak, en işlerine yarar şekilde kullanabilmeleri için İspanya Nadir Görülen Hastalıklar Federasyonu'na bağışlanmasıdır.

Şu an için daha önce hazırladığım, tarihlerini ve noterlerini hatırlamadığım ve bugünden daha önceki bir tarihle ortaya çıkabilecek tüm vasiyetnameleri iptal ediyor ve hükümsüz kılıyor, bu belgenin son ve planlanmış vasiyetim olarak her kısmıyla yerine getirilmesi ve işleme alınmasını istediğim tek vasiyetname olduğunu belirtiyorum.

Vasiyetnamemi yukarıda belirtilen yer ve tarihte, tamamen kendi el yazımla yazılmış, her birinin altına imza attığım üç yaprak halinde sunuyorum.

M. Y.

36

Bu nihai haftanın cumartesi sabahında, nihayet, ölü olarak uyandım. Acil servisi aradım ancak vardıklarında, güçlü bir mucizenin eseri olarak, cesedim olağanüstü bir iyileşme gösteriyordu. Gözlerimi açtığımda, rüyalardaki gibi, şüpheli sanatlarla uğraşan bir sağlık görevlisinin, hayata dönmüş bir yaratığın yanında diz çökmüş olduğunu gördüm.

Şu an nabzım dakikada yetmiş sekiz kez atıyor. Büyük tansiyonum yüz yirmi milimetre cıva, küçük tansiyonum ise yetmiş bir milimetre. Odamda sıcaklık hâlâ yirmi yedi derece. Sağlık görevlileri salondaki masaya, ikisi de jenerik ilaç bir kutu alprazolam, bir kutu da fluoksetin bıraktılar.

Saatler boyunca dinleme cihazımın alıcısından, kapatılan bir kapının biraz cızırtılı vuruşunun birkaç saniye önce gelen sesine dek hiçbir şey işitmedim. Bir yedi dakika daha geçiyor ve saat 12:11'de Bay Blaisten ve sevgilisinin sesleri, birçok kilometre mesafede olmalarına rağmen yatak odamda hayat buluyor...

"Ne işe yarayacağını da anlamıyorum ki."

"Kılık değiştirmiş bir adamın iki tarifi hiç yoktan iyidir, canım. Onlarla bir şey yaparlar."

"Evet, ne yapacaklarını biliyorum ben. Saklayacaklar."

"İyi, pekâlâ, sen öyle diyorsan öyledir."

"Bu gidişle güzel bir klasöre güzelce arşivlenecekler. Çöpe atmazlarsa tabii."

"Gidip duş alacağım."

"Kahve yapmayacak mısın?"

"Duş almam lazım, aşkım. Rafta Jamaika kahvesi var."

"Blue Mountain mı?"

"Evet, ama dikkat et..."

"Saeco'ya bir şey olmasın, tabii, her şeyden önce Saeco'ya iyi bakmak lazım."

"Değirmenin seramik dişlileri kırılabiliyor, lanet gelesice, sen de onu kafana estiği gibi tutarsın hep..."

"Peki, tamam. Asabileşme. Şu Arjantinli damarın çıktı mı nefret ediyorum senden."

"Ben buyum çünkü, Arjantinliyim."

"Arjantinli idin, daha çok. Seneler önce."

[Yirmi üç saniyelik sessizlik, sonra adam alçak sesle diyor ki:]

"E sen nesin ki? Attırma tepemin tasını..."

[Ve sanki başkasıymış gibi ama hâlâ Blaisten'in sesiyle:]

"Duşa giriyorum, hayatım!"

[İkinci banyonun duş teknesine bol miktarda düşen suyun ve mutfağın ortasındaki tezgâhta kaynayan kahve makinesinin sesi gelirken, ben de bu aralıktan kendime sütsüz bir yeşil çay, üzeri zeytinyağlı iki dilim kızarmış tam buğday ekmeği ve sabah öğünü eriklerimi hazırlamak için istifade ediyorum. Melaina'nın da ekmek kızarttığını sanıyorum, çünkü ekmek kızartma makinesinin zilini ve fırlatma mekanizmasının sesini duydum.

Bay Blaisten'in dairesinin mutfağında, benim evimi doldurmaya yetecek kadar yüksek bir sesle, Edith Piaf'tan *Non, je ne regrette rien* çalıyor. Kızarmış ekmeğimi alıştığımdan farklı bir ritimle çiğniyorum. Kahvaltı etmeyi bitirip banyoya yöneldiğimde, oradan gelen müziği hâlâ duyabiliyorum. Küçük, Blaisten'in evindekilere göre çok daha mütevazı duş küvetime bakıyorum ve yaşayanlar arasındaki şüphesiz sonuncu duşumu oturarak almaya karar veriyorum. Yüzde on oranında, gözenek kapatıcı, antiseptik, antienflamatuar ve kanama durdurucu özelliklere sahip cadı fındığı ve cildin en iyi tolere ettiği, aynı zamanda mükemmel bir temizleyici olarak her türlü cilt kuruluğu hastalığının kalıntılarını yok eden bebek şampuanından oluşan bir banyo jeli kullanıyorum. Duş küvetimin seramik taburesine oturmuş, sıcak su hâlâ kafamın üzerine düşerken, Blaisten ve sevgilisinin tekrar konuşmaya başladığını fark ediyorum ama ne dediklerini anlayamıyorum. Vücudumu parça parça kurutuyor, cildin dış katmanında egzamaya dönüşebilecek hiçbir aşınmaya mahal vermemek için havluyu ovalamak yerine bastırıyorum. Sonra tamamen giyiniyor ve üşütmemek için paltomu kıyafetimin üzerine giymeden banyodan çıkmıyorum. Daha odama varmadan Melaina'nın dediklerini duyabiliyorum:]

"İnsanın başına böyle bir şey gelene kadar elindekinin kıymetini bilmemesi ne tuhaf."

"Öyleyiz."

"Her gün keyfini sürdüğümüz emniyetin değerini onu kaybedene kadar bilmiyoruz."

"Evet, öyleyiz işte. İnsan dünyasının her ayrıntısına hâkim olamıyor, o yüzden önemli hale gelenleri seçiyor."

"Şekeri iyi mi? Yoksa daha şeker ister misin?"

"Gerek yok. Saatin bileğime bastırması gibi, gördün mü bunu? Ondan bahsetmeye başlayana kadar hissetmiyordum."

"Ama hiçbir şey anlamıyorum, Eduardo."

"Biliyorum, ben de."

"Senden ne istiyor olabilir ki?"

"Ya da bizden..."

"Ama burası senin evin. Çaldığı mektuplar da sana ait."

"Evet. Aynı kişi olmalı. Elbette. Tesadüf olamaz. Ama mektuplarımda ne aradığını bilmiyorum. Ne isteyebileceğini tahmin edemiyorum."

"Bizi öldürmek istediğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bilmem? Neden? Ne için?"

"Ben de bilmiyorum herhalde, Eduardo. Onu da sen düşün. Belki bir şey vardır."

"Ne olabilir ki? Benim canımı almanın kime ne faydası olabilir?"

"Eduardo."

"Ne var?"

"Sen aniden kaybolursan ben ölürüm... Ama bunu düşünmeyelim artık. Kim seni niye öldürmek istesin? Alelade bir hırsızdan başkası olamaz. Dönmeyecek elbette."

[Bay Blaisten ve sevgilisi sohbet ederken, ben hedefimin işini bitirmek için yeni planım üzerine düşünüyorum. Son cinayet teşebbüslerim fazla aceleye geldi, kuşkusuz üzerime binen baskı yüzünden pek iyi hesaplayamamıştım. Bugün stratejimi milimetrik biçimde planlamalıyım. İki gündür hiçbir psikiyatrik ilaç almıyorum, sağlık görevlilerinin masanın üstüne bıraktığı ilaç kutuları açılmamış duruyor ve bir sonraki cinayet teşebbüsümün hukuki gerekçesinin ne olacağını şimdiden düşündüm. Geriye, adam öldürme fiilinin en pratik tarafı kalıyor, nasıl kılık değiştireceğim ve Eduardo Blaisten'in canını hangi silahla alacağım.]

"Evet, isterim."

"Peki o zaman, karar verilmiştir. Arabayı alıp şehre dair tüm izleri geride bırakana kadar gidip dağlara çıkacağız."

"Piknik sepeti hazırlamamı ister misin?"

"Hayır. Böyle çıkalım şimdi. Guadarrama'da harika et yapan bir restoran biliyorum."

"Peki, ben de hasır şapkamı görücüye çıkarırım. Soğuk olmayacak mı? Kışın ortasındayız."

"Hayır, güneşin altında soğuk olacağını sanmıyorum. Yani üzerinde şeffaf gibi duran şu beyaz örme elbiseyi giyebilirsin."

"Terbiyesizleşme... Eduardo..."

"Efendim?"

"Seni seviyorum."

[Son cümleyi yirmi sekiz dakikalık bir sessizlik takip ediyor, bu sırada uzak alıcımdan sadece gardırop kapılarının, saç kurutma makinesinin, iki banyoda akan suyun gürültüsü geliyor. Muhtemelen ellerini, yüksek etil alkol içeriği sayesinde bakteri, mantar ve virüs öldürücü özelliği güçlü bir hidroalkolik jelle yıkıyorlar. Sonrasında yine, koridordan daire kapısına yönelen ayak sesleri ve bir gülüş. Ardından evin zili çalıyor. Zil tekrar çalana kadar her şey yaklaşık bir dakika boyunca muallakta. Şimdi bir kilidin gıcırtısı duyuluyor ve tanıdık iki sese yeni bir ses ekleniyor.]

"A, merhaba, sen misin?"

"Evet benim, bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Evet, aslında tam şimdi çıkıyorduk."

"Tamam, beni merak etmeyin. Sadece nasıl olduğunuzu görmeye gelmiştim."

[Yeni ses neredeyse işitilmezken şimdi Blaisten'in evinin o bölümündeki dinleme cihazının çok yakınına yerleşti.]

"İyiyiz, Laura."

"Yani kimin aklına gelirdi ki, Eduardo. Pek iyi görünmüyorsunuz. Nereye gidiyorsunuz? Karakola mı?"

"Hayır, inanmayacaksın ama bir cumartesi günü için daha iyi planlarımız var."

"Sabah ilk iş karakola gittik zaten, Laura. Şimdi biraz kafa dağıtmak ve her şeyi unutmak için şehrin dışına çıkmak istiyoruz."

"Peki şehirden uzaklaşmanın hakikaten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Ya bir şey olursa?"

"Ne olacak? Felaket tellallığı yapma. Hem telefonlar yanımızda."

"Tamam, biliyorum. Ama arazide... belki telefon çekmiyordur."

"İyi. Biz onu hallederiz."

"Peki iyi misiniz? Hırsızı nerede gördünüz? Nereden girdiğini düşünüyorsunuz?"

"Bırak artık şunu, Laura. O konuyu konuşmak istemiyoruz."

"Benim eve de aynı yerden girebilirler diye soruyorum sadece. Bu kadar bencil olma, Eduardo. Kardeşinle hiç ilgilenmiyorsun. Karşı karşıya oturuyoruz ve bazen bana kardeşim yokmuş gibi geliyor."

"Siz konuşun. Benim yapacak işlerim var."

"Hayır, Melaina. Gidiyoruz. Laura, biz geç kalıyoruz."

"Evet, anladım, anladım. Salonun perdelerini taktınız mı nihayet?"

"Evet, ama... Bekle... Niye daha sonra gelip onları görmüyorsun? Şimdi seni misafir edemeyiz."

"Peki, peki, tamam. Gidiyorum. Bir ara iyi misiniz diye ararım sizi. Daha sonra da yine gelirim."

[Kapı kilidinin sesi tekrar duyuluyor. Ve tekrar kısa bir sessizlik.]

"Telefonu kapatmayı düşünüyorum."

"Seni duyacak, Melaina."

"Duysun beni. 'Niye daha sonra gelmiyorsun?' 'Niye daha sonra gelmiyorsun?' Ondan kurtulmak için daha iyi bir yöntem aklına gelmedi."

"O an için gelmedi."

"Yani benim aklıma geldi birkaç tane."

"Haydi, unutalım bunu ve cumartesimiz şu andan itibaren başlıyormuş gibi yapalım. Hazır mısın? Her şeyi aldık mı?"

"Evet. Şu ne?"

"Bilmiyorum."

[İki ses antreden geliyor. Aynı zamanda ne olduğu belirsiz, mırıltı gibi bir gürültü ve hafif bir metalik darbe sesi duyuldu. Kadın soruyor:]

"Açmıyor musun?"

"Hayır. Döndüğümüzde belki."

[Eduardo Blaisten ve sevgilisi daireden çıkıyor. Ona gönderdiğim son mektubu antre sehpasının üzerinde açmadan bırakmış olduğunu sanıyorum. Bu kez bu şehirde ikamet eden bir kadının adıyla bir mektup göndermiştim; gönderenin adı ve alıcının adresini zarfın üzerine mavi mürekkeple, yuvarlak hatlı ve açık bir kaligrafiyle yazmıştım. Bir senedir Bay Blaisten'e sahte mektuplar gönderiyorum; 31 farklı göndericiden ve neredeyse yedi farklı şehirden toplam 53 mektup. Daima kapalı ve içinde hiçbir şey

bulunmayan zarflar. Aynı kat ve soyadı karışıklığa yol açmasın ve mektuplar ablasının hemen bitişikteki posta kutusuna gitmesin diye "5.º B"nin "B" harfini ve "Eduardo Blaisten"in "Eduardo"sunu vurgulamaya çok özen göstererek. Bu rutin elbette ki hiçbir kişisel husumetten kaynaklanmıyor, bundan hiçbir zevk almıyorum; bu, profesyonel bir katilin, hedefinin psikolojisini bozmasını ve buna bağlı olarak dikkatsiz olmasını sağlamak için uygulaması gereken bir yöntem daha sadece.]

37

ÖĞLEDEN SONRA 14:07. YOKSUNLUK SENDROMU YÜZÜNDEN TAKSİRLE ADAM ÖLDÜRMEYE TEŞEBBÜS.

Neredeyse bir saattir bir taksinin içindeyim ve taksici kendisiyle dalga geçtiğime inanıyor. Araca bindiğimde bana nereye gideceğimizi sordu, ben de Guadarrama Dağları'na gidebileceğimizi ama emin olmadığımı söyledim. GPS sistemine verileri girmek için tam adresi bilmesi gerektiğini bana belirtti, ama ben de ona bunun benim GPS sistemimin bana diyeceklerine bağlı olduğu yanıtını verdim. Bana dikiz aynasından bakmaya başladığında iki kez "Şaka gibi" demişti bile. Bir de bir gözümün yukarı baktığı belirgin bir şaşılık bahtsızlığına sahip olduğumdan, adam kendisi aracı sürerken benim durmadan kendisine bakmakta olduğumu düşündü, halbuki aslında sol gözümle, cihazımın küçük ekranından Bay Blaisten'in arabasındaki konum belirleyicinin gidişini takip etmeye odaklanmıştım. 20 dakikadan fazla süredir A-6 otoyolunda gidiyorduk ki işaret parmağımda bir tik oluştu ve adam kendisini tehdit ettiğimi düşünmesin diye elimi paltomun cebine saklamam gerekti. Şans eseri, taksi için yanıma yeterince nakit para almış olduğumu fark ettim, herhangi bir anda taksicinin beni gülümserken görmesi gibi bir risk de yok.

İki gündür sinir sistemimi etkileyecek hiçbir ilaç almıyorum. Sayısız hastalığım ve onların tedavisi yüzünden ilaçlara büyük bir bağımlılık geliştirdim ve şu anlarda yoksunluk sendromum ortaya çıkmaya başlıyor, o yüzden tiklerim daha belli oluyor, sağ gözüm delibozuk bir hareketle, bir şamandıra gibi yukarı çekiyor, kıyafetimin altında tüm bedenime iğneler batıyor ve her seferinde daha bir aceleyle konuşuyorum, kelimelerin son hecelerinde sesim hafifçe titriyor. Ceza hukuku ilkelerine göre, suç halinde sorumluluktan muaf olmak için, fiilin kanunsuzluğunu idrak etmeye mâni olacak bir yoksunluk sendromu, yani failin kişiliğinin kaygı, asabiyet ve kontrolsüz taşkınlık sebebiyle giderek bozulmasıyla cezai ehliyetini azaltacak gerekli rahatsızlığın ortaya çıkması şarttır. Ve yakalanma

halinde, adli makamlar benim ifademle karşılaştırmak için tercihe göre –adli olsun olmasın– bilirkişi görüşlerine, hastane kayıtlarıma, gördüğüm farmakolojik tedavilerin bir listesine, yani işbu yoksunluk sendromunun sahici olup olmadığını kontrol etmek için gerekecek her şeye başvurabilirler. Benim endişelenmemi hiç gerektirmeyen şeyler.

Blaisten'in arabasını temsil eden kırmızı noktacık GPS sistemimin ekranında hareketsiz kaldığında, taksiciye müsait bir yerde durmasını söylerken, arabanın ön camından metalik gri bir jipin yüz metre kadar ötede, bir sıra ağacın altında park ettiğini görebiliyorum. Taksiciye borcumu soruyorum ve bana seksen üç avro diye cevap veriyor, cüzdandan tutarı çıkarıyorum, ona sağ elimle uzatıyorum, bu arada işaret parmağımın kasılmaları banknotları kırıştırıyor, ben şöyle diyorum:

"Alın, alın, alın, alın!"

"İyi ama, artık bu kadarı da fazla!" diye patlıyor taksi şoförü. "Ederi bu kadar. Ödemek istemiyorsanız Madrid'den Guadarrama'ya taksi tutmayın. Otobüse binin yahu."

"Ücretle ilgili hiçbir derdim yok, beyefendi" diye yanıtlıyorum. "Hiç dert değil. Hiç dert değil. Hiçbir derdim yok. Üstü sizde kalsın!"

"Herife bak ya" diye mırıldanıyor taksici, cüssesine rağmen sanırım biraz korkarak.

"Aslında sizden şey rica edecektim, eğer sorun olmazsa, beni geri götürmek için burada beklemenizi" diyorum ona. "Bekleme süresi için taksimetre ne yazarsa ödeyeceğim tabii."

Ama taksici bey bana cevap vermiyor. Arabadan indiğimde aniden, hatta biraz şiddetli bir şekilde arabayı sürüyor, her halükârda yol kenarındaki mıcırlardan kaldırdığı toz beni ağzımı mendille kapatmak zorunda bırakıyor.

Bay Blaisten ve sevgilisi öğle yemeği yemek için, bu dağ zirvesindeki tek restoranmış gibi görünen mekâna girdiler. Ben de gerçekten açım ama o kadar uzaklardan kurbanımı buraya getirten bu harika etleri yemek için içeri giremem, çünkü nihayet kılık değiştirerek gelmedim ve vaktinden önce beni tanımaları riskini göze alamam. Planımda Blaisten'in hayatına son vermek yer alıyor, sevgilisininkine değil. Adama bir akıl hastası gibi yaklaşıp, "Bana ilaç lazım! Bana ilaç lazım!" diye bağıracağım ve o beni engellemek

için daha bir şey yapamadan onu uçurumdan aşağı atıp öteki tarafa göndereceğim. Ancak muhtemel bir davada kadın aleyhime şahitlik edecektir ve suç anında kılık değiştirmiş olmam, yoksunluk sendromuna dayanan savunmamla tutarlı olmayacaktır. O yüzden bu seçenek daha iyiydi. O yüzden bugün maske de takmadan yüzümü de örtmeden geldim, böylece kadın sonunda işimi tamamladığımda beni görebilir, mahkeme salonunun sanık kürsüsünde beni teşhis edebilir ve sonra, zamanı geldiğinde, yani kim bilir, belki birbirimizi tanımaya bile başlayabiliriz.

Hesaba katmamış olduğum bir ihtimal, Bay Blaisten ve sevgilisinin restorandan çıktıklarında tekrar arabaya binmeleriydi. Ve arabaya bindiklerinde, açlıktan bayılacak halde olan, uyluğunda keskin bir acı hisseden, toprak yolun çakıl taşları arasında deforme sağ ayağını sürükleyen, tekerleklerinin kaldırdığı toz perdesinden boğulmamak için ağzıyla burnunu kapatan benim, sadece birkaç metre ilerleyecekleri umuduyla, arkalarından koşmaya başlamaktan başka çarem kalmıyor. Birkaç dakika içinde onları gözden kaybediyorum, ama gırtlağımı, soluk borumu, bronşlarımı ve ciğerlerimi yakan bir kan akışının çıkışını hissetmeme rağmen hızlı adımlarla ve topallayarak ilerlemeye devam ediyorum. Gözlerimin önü bulanıklaştığı ve tüm gerçeklik, sanki film rulosu projektörden çıkmış gibi aşağı yukarı oynadığı için saatime bakıp da hesaplayamadığım bir süre sonra, Bay Blaisten'in bir meşe ağacının altına park edilmiş gri jipini seçiyorum. Acele etmeden kendimi toparlıyorum. Soluklanıyorum. Her ne kadar nabzım dakikada doksan sekiz kez atsa ve 10 saniyede altı kez nefes alsam da, nabzım normale dönüyor. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdemez olduğunda, Eduardo Blaisten ve sevgilisinin seslerini uzaktan ayırt ediyorum.

Yaklaşıyor ve benden 15 metre kadar aşağıda, dağın ağaçsız olmasından ötürü daha güzel manzaralar sunan bir kenarında olduklarını görüyorum. Sıradağların en yüksek noktalarından birinde bulunuyoruz. Üst tarafımızda hâlâ karlarla kaplı kayalık bazı doruklar yükseliyor, aşağıda ise yemyeşil çamlıklar ile muhtemelen bir buzulun kalıntısı olan, gümüş renkli küçük bir lagün görülebiliyor. Bay Blaisten ile sevgilisinin, manzaranın oradan nefes kesici göründüğünü söylediklerini duyuyorum. Ancak aslında işin en iyi tarafı, üzerinde olduğumuz doğal balkonda bodur çalılıklar ve tek bir çam ağacı dışında hiçbir şey yok, yani Blaisten'i iki bin metreyi aşan bir

yükseklikten ittiğim anda tutunacak hiçbir yeri olmayacak. Gürültü yapmamaya, kemiklerimden daha fazla çatırdayabilecek hiçbir şeye basmamaya gayret ederek mümkün olduğunca yaklaşıyorum. Hız kazanıp onlara doğru atılıyorum. Çok yüksek sesle çığlık atıyorum:

"İlaaaaaç! Bana ilaç laazıııııım!"

Ve hiçbir rol yapmama gerek yok, çünkü gerçekten ilaca ihtiyacım var. Ses boğazımdan gerçekten saçma ve ümitsiz bir kuvvetle çıkıyor. Blaisten ve sevgilisi önce, gözleri gecenin köründe bir arabanın farına yakalanmış tavşanınkiler gibi açılmış, korku içinde bana doğru dönüyorlar; ama sonra ben adama doğru koştuğumda, onu tek hedefim olarak belirleyip sonsuza kadar ayrılmak üzere olduğu bedeninin üzerine atıldığım sırada, Blaisten kararlı bir hareketle beni kollarıyla tutup yakalıyor, öyle ki bana kurduğu tuzaktan kurtulmak için elimden hiçbir şey gelmeyeceğini anlayıp pes ediyorum.

"Sakin olun, bayım. Sakin olun" diyor bana.

Ben sadece şunu telaffuz edebiliyorum:

"İlaçlarım..."

"Bu adam hasta" diyor Blaisten, yamaçta belirdiğimi gördüğü andan beri sarsılmış bir ifadeyle duran sevgilisine. Ve ben bir an için biraz daha iyi oluyorum, çünkü anlaşıldığımı hissediyorum. Evet, hastayım.

Eduardo Blaisten ve sevgilisi beni arabalarına kadar götürüyor ve arka koltuğa yatırıyorlar. Jipin toprak yoldan inmeye başladığını fark ettiğimde bunun, kontrolü ele geçirmek, arkadan direksiyona yapışmak ve içindeki herkesle otomobili uçurumdan aşağı yuvarlamak için tek fırsat olduğunu anlıyorum. Ancak bitkinim ve bu arka koltukta, bu çift tarafından, ihtiyacım olan ilgiyi göreceğim bir yere doğru götürülürken gerçekten kendimi rahat hissediyorum, ayrıca koltuk yeni, temiz kokuyor ve aracın ön tarafındaki çiftin, giderek daha uzaktan gelen sohbetini ninni gibi dinleyerek uyuyakalmamak için bayağı bir çaba göstermem gerekiyor.

"Galiba elimi incittim."

"Gerçekten mi?.. Adamı kaldırırken bileğini zorlamışsındır."

"Bileğimi oynatamıyorum. Acıyor... Onu arabaya almak güvenli mi sence, Eduardo?"

"Endişelenme kadın, adam kendini kaybetmiş. Galiba yoksunluk çekiyor."

"Bir an için şey mi diye düşündüm..."

"Yok artık."

"Olamaz mı?"

"Bu çok daha zayıf bir tip, sinek bile öldüremez bu. Sadece hasta, o kadar."

"Yani onu görünce kalbim duracak gibi oldu. Galiba ben biraz paranoyağım."

"Normaldir. Ben de aynısını düşündüm. Ama inan bana, fizyonomi bilgim iyidir. Ben bu adamı hayatımda hiç görmedim."

Blaisten'in beni tanımamış olduğunu bilmenin verdiği rehavetten ötürü mü, bilmiyorum, ama yolun bir noktasında, yine kaderin bir cilvesiyle, uyuyakaldım. Bundan neredeyse eminim çünkü bir süre sonra gözlerimi açtığımda kendimi dağdaki bir yardım istasyonunda buldum ve nereye bakarsam bakayım ne Eduardo Blaisten'den ne de sevgilisinden bir iz vardı. Vicdansızlar, bu benim yaşayanlar arasında son istirahatim olup olmayacağını, o saatlerde kanımdaki oksijenin yetersizliğinden ötürü boğulup boğulmayacağımı, azalmış alveolar ventilasyon yetimin ihanetine uğrayıp ölmüş olup olmayacağımı hiç düşünmeden beni buraya bırakmışlar.

Kesinlikle bu hedef benim işimi bitirecek.

38

Geldiğimiz şu noktada, Samuel Taylor Coleridge'in 21 Ekim 1772 günü, Otter Nehri'nin son kıvrımının sardığı küçük bir İngiliz kasabasında doğmuş olması artık kimseyi şaşırtmayacaktır. Hatta küçük Bay Coleridge'in dokuz yaşını doldurmasından iki hafta önce, Exeter Katedrali'nin minyatür bir kopyası olarak inşa edilmiş ihtişamlı Ottery Kilisesi'nin papazı olan babasını aniden kaybetmesi talihsizliğinin haberini almak hafif bir tebessüme bile yol açabilir; çünkü başta minik ve tuhaf tesadüfler olarak kabul edilmiş olabilecek şeyler bir araya geldiklerinde, her seferinde biraz daha, akıl almaz karakterlerle, sabırla tertiplenen karanlık ve bitmek bilmeyen ilahi bir tasarıya benzemektedirler. O sebepten, narin filozof ve şairin hikâyesi daha büyük bir hikâyenin, biz hassas ve lanetli ruhların hikâyesinin bir parçası olarak okunabilir; o sebepten, çocukluğunun bahtsız geçtiğini de, kardeşlerinin haylazlıkları ve yaramazlıklarının onu sonunda yörenin mütevazı kütüphanesinin dört duvarı arasına sürüklediğini, orada dostları kitapların arasına sığınmayı öğrendiğini söylemenin gereği yoktur, aynı bu okumaların kendisini hastalıktan kurtarmaya gelince işe yaramadıklarını, çocukluğundan beri peşini bırakmayan illetin onu tedavi amaçlı laudanum alımına alışmaya zorladığını –laudanum İngiltere'de Doktor Sydenham'ın kendi adıyla pazarlayıp moda haline getirdiği, iki yüz gram afyon, yüz gram safran, on beş gram tarçın, on beş gram karanfil ve bir buçuk litreden fazla Malaga şarabı içeren bir karışımdı– ve küçük Bay Coleridge'in koca kafasına rağmen boyu daha doksan santimi bulmamışken, ilacından mahrum kaldığı için gecenin bir köründe feryatlarıyla komşuları uyandırdığını anlatmanın lüzumu olmadığı gibi.

Yıllar geçtikçe Bay Coleridge şişmanladı ve hovarda, lafebesi birine dönüştü; kötülük ve suçluluk hissinden, hassas bir ruh olmasının şahsi trajedisinin sıkıntılarından ve afyon bağımlılığını iyice artırmaktan başka işe yaramayan bir romatizma ağrısının ortaya çıkmasından ötürü tükenmişti. Filozof günde yarım litre laudanum

içmeye başladı; bu da onun günbegün otuz beş gram afyon ve onun esas etken maddesi olması sebebiyle üç buçuk gram morfin aldığı anlamına geliyordu. Bu miktar, boyu ve ağırlığı dikkate alındığında bile hiçbir şekilde yabana atılır gibi değildi.

Tahmin edileceği gibi, Bay Coleridge'in imgelerle dolu rüyalarının ve eserlerinin renkli ve halüsinasyonvari olay örgülerinin esas sebebinin morfin olduğuna dair şüphelerin sonu gelmiyordu. Ancak son zamanlarda yapılmış araştırmalar morfinin, hafızaya kazınabilen rüyaların görüldüğü tek uyku tipi olan hızlı göz hareketi ya da REM uykusunu baskıladığını gösteriyor. O halde, Bay Coleridge'in, sevgili laudanumunun etkisi altındayken sadece ROM uykusunu, yani rüyasız uykuyu tecrübe ettiğini varsaymak zorundayız. Biri kendisine bu konuyu sorduğunda, şair meydan okur gibi hep aynı gizemli cümleyle cevap veriyordu:

"Eğer bir insan rüyasında Cennet'e gittiğini görürse" diyordu, "ve orada olduğunun kanıtı olarak ona bir çiçek verirlerse, uyandığında da elinde o çiçeği bulursa, ne olur o zaman?"

Onu dinleyen her kimse o kadar hayrete düşüyordu ki ne cevap vereceğini bilemiyordu, çoğu zaman zaten şairin bu tarz bir mantık yürütmeyle nereye varmak istediğini anlamamış oluyordu.

Narin ve hastalıklı bir çocuk olduğu zamanlardan beri, Samuel Taylor Coleridge depresif dönemlerinin devasını laudanumda bulmuştu. Daha sonraları, uyuşturucu bağımlılığından kurtulmak ve özgürleşmek istediğinde, yoksunluk sendromunu dindirmenin devasını dağlarda buldu; yürümek ve tırmanmak romantik şairin avuntusu ve hobisi olmuştu, ara sıra, uzun süren ayılma dönemlerinde en keşfedilmemiş yerlerde inzivaya çekiliyordu. 1797 yılının bir yaz gecesinde, –herkesin bildiği gibi Bay Swift ile aynı gürbüz yanaklı yüze sahip olan, ondan sadece açık kumral kırçıllı bir peruk takmamasıyla ayırt edilen– Bay Coleridge, Exmoor bölgesinin ücra bir köşesindeki, pencereleri rutubetin girmesini ve meraklıların yersiz ilgisini önlemek için kirişlerle kapatılmış ahşap bir barınakta bir şiir yazmaya dalmıştı. O sabah, âdeti olduğu üzere, sinir sisteminde uyuşturucudan yoksunluğun etkisini hafifletmek için çevredeki en yüksek tepeye çıkmış, onun seyrine sunulmuş şaşırtıcı manzarayı, buzlu ve kayalık dorukları, yemyeşil meşe ve dişbudak öbeklerini, gümüş renkli Atlantik Okyanusu'nun üzerinde kırılmış falezleri seyretmiş ve inme vakti geldiğinde muhtemel tüm yolların

en zorunu seçmişti: Kendini yerçekimine bırakarak yokuş aşağı koştuğu, iki yanı uçurum bir dağ geçidi. Kendi kendine bir deli gibi gülerek kulübeye vardı. Kapı ve pencereleri kapattı, acil durumlar için sakladığı yarım litre laudanumu içti, bir Moğol imparatoru için Doğu'da bir sarayın inşa edilmesine dair bazı metinler okumaya başladı, uyuyakaldı ve rüyasında şiirini gördü.

Uyandığında Bay Coleridge üç yüz dizelik metnini eşsiz bir netlikle hatırlıyordu. Sade masasına oturdu, mürekkep hokkasında tüy kalemini ıslattı ve şiirine kâğıtta şekil vermeye koyuldu. Rüyanın neticesi "Kubla Khan" adlı, eski çağların Doğu'sunda geçen, düşsel imgelerle dolu ve gökkuşağının müziğiyle yazılmış lirik bir parça oldu. Bay Coleridge'in bilemeyeceği, zira Avrupa'da, tam yerini söylemek gerekirse Paris'te yirmi yıldan fazla süre geçtikten sonra yayımlanacak bir bilgiye göre, hakkında eserler okuduğu Moğol imparatoru, sarayının, rüyalarında ortaya çıkan bir imgelem doğrultusunda inşa edilmesini emretmişti.

39

Moncloa Meydanı'nın arkasındaki Isaac Peral Sokağı'ndaki McDonalds'ta, umutsuz, bitkin ve bezmiş, artık kuvvetimin sonuna gelmiş haldeyim, ellerimin arasında yüzde yüz dana etli, doğal domates, marul ve Cheddar türü eritme peynirli bir McRoyal Deluxe tutuyorum. Dağdan dönmek için otobüse binmem gerekti, zira taksi tutmanın hiçbir oluru yoktu; o otobüsün de gelmesi otuz dakika, güzergâhını tamamlaması elli beş dakika sürdü. Otobüse bindiğim anda takip edildiğime kesinlikle emin oldum. Koltukların aralarından beni inceliyorlardı, dönüp baktığımda boş bulunan kafalar koltuk arkalarına saklanarak beni tetkik etmeye çalışıyorlardı. Beni takip edeni tanıyorum, nereye gidersem gideyim bana yetişme kabiliyeti var: Yorulmak bilmez kör talihim. Otobüs şoförüne bunu böyle anlatmaya çalıştım, ancak büyükşehir toplu taşıma şirketi çalışanı bir türlü laf dinlemedi. Sonrasında, Moncloa terminalinde inme imkânı bulduğum anda, oradaki çok sayıda hattın peronlarında, yürüyen merdivenlerde, çıkışların da sonrasında takip edildiğim hissini açık ve net bir şekilde yaşadım. Bu McDonalds'ın civarına vardığımda açlığım öyle bir seviyedeydi ki, sağlığıma dair aklıma gelen tüm tehlike ve riskleri alt ederek, süt ürünleri ve yumurta içeren katı vejetaryen diyetimi bozarak, ilk defa böyle bir müesseseye girdim, yazarkasaya yaklaştım, tüm müzakere yeteneklerimi kullanarak, genç çalışanı bana eti çok az pişmiş, mayonezsiz hardalsız bu hamburgeri servis etmeye ikna ettim.

Şimdi, ben yemeğimi yerken, yandaki masada bir anne oğluna iyi olup olmadığını soruyor, oğul da evet diye cevap veriyor. Sonrasında anne, babaya çocuğun ortaokulunda çok sayıda öğrenciyi etkileyen bir salgın olduğunu anlatıyor, ancak hangi enfeksiyonun bahis konusu olduğunu duyamıyorum. Etrafımda ergen grupları ne yaptıklarını pek de bilmeden hareket ediyor, bazıları masa seçiyor, bir süre sonra da başka bir masaya geçiyorlar. Yemeği sipariş edip getirmekten sorumlu ergenler var; diğerleri ise sandalyeleri denemekle yükümlü görünüyorlar. Her ısırığı yirmi beş kez çiğnemek

suretiyle hamburgerimin yarısının hesabını görmüş olduğum sırada, o ana kadar tanımamış olduğum bir krizin hücumuna uğruyorum. Eti ısırdım ve ağzıma karamel soslu vanilyalı dondurma tadı geldi. Sandviçi burnuma götürdüm, kokladım ve bana leş gibi kas antienflamatuarı koktu. Bir an için neler olduğunu anlamıyorum, sonra dank ediyor. Ardından yeni bir hastalığın saldırısı altında olduğumu anlıyorum. Uzun illetler listeme eklenecek bir madde daha. Derin nefes alıyor, sakinleşmeye çalışıyorum. Birkaç metre uzağımda, ergenlerden anca birkaç yaş büyük olan restoran müdürü, müşterilerden sadaka isteyen bir dilenciyi restoran zincirine ait mekândan atmaya çalışıyor. Yandaki masada baba oğluna iyi olup olmadığını soruyor, oğul da, eh işte diye cevap veriyor. Anne ateşinin olup olmadığını soruyor, o da, biraz diye cevap veriyor. Ben hamburgerimin etine dikkatle bakıyorum, onu ısırıyorum ve kurutulmuş patates nişantası ve modifiye nişasta tadı alıyorum. Sandviçi tekrar burnumun bir santimetre uzağından kokluyorum ve burnuma bir kadın parfümü aroması geliyor, muhtemelen Agua de Loewe. Bahtsızlığım işte bu kadar inanılmaz. Yemek yiyebilmek ve yediğimin tadını alabilmek bile bana haram oldu. Bir denemeye daha ihtiyacım var. Elimin tersine bakıyorum, ağzıma yaklaştırıp kendi derimi yalıyorum, renklendiriciler, asitlik düzenleyiciler ve çilek aromalarının tadını alıyorum. Etrafıma baktığımda ise çilek tadına sahip olan şeyin sol tarafımda, üç metre mesafede oturan ergen kızın lolipopu olduğunu fark ediyorum. Şüpheye mahal yok, yeni bir hastalığın pençesindeyim. Tat ve Kokuların Duyusal İşlenmesi Nörolojik Bozukluğu'ndan mustaribim. SINIFLANDIRILMAMIŞ.

Yemeğin kalanını karton kutusunun içine, plastik tepsinin üstünde bırakıyorum. Kalkıp oradan bir an önce çıkmak için kapıya doğru ilerliyorum. Ama öncesinde yandaki masada duraklıyor ve çocuğun annesine, oğlunun ortaokulunda yayılan şu salgının yetişkin erkekleri etkileyeceğini düşünüp düşünmediğini soruyorum.

40

Bu gece, Madrid'in bir köşesindeki daireme gelir gelmez tırnaklarımı kestim çünkü çok fazla şey biliyorlardı. Avuçlarımı, cildi ölü hücrelerden arındıran doğal lifli bir süngerle ovaladım. Kâğıt parçalayıcıyı çalıştırıp bazı kâğıtları yok ettim. Kendi parmak izlerimi evdeki bazı eşyalardan ve köşelerden sildim. Sonra tüm mendillerimi yıkamaya koyuldum, çünkü bu akşam üstü çok hapşırmaya başladım ve hayattan bana kalan saatlerde geniş bir stoka ihtiyaç duyacağımı sezinlemeye başlıyorum. Çamaşır makinesine anyonik bir deterjanın yanı sıra bir kapak biyosit ve bir kapak da hassas giysiler için çamaşır suyu koydum. Kısa bir istirahat anında tansiyonumu ölçüyorum ve büyük tansiyonumun yüz kırk bir milimetre cıva olduğunu görüyorum, et yemiş olmamdan ötürü, kesin. Devamında uzaktan alıcımı bağlıyorum. İlk otuz altı dakika boyunca hiçbir şey duyulmuyor, bu süre geçtikten sonra muhtemelen yatak odasında konuşuyorlar, sesleri gittikçe daha iyi duyuluyor...

"Makalelerin yüzünden."

"Ama bir tanem, ben Ortodoks bir Yahudi değilim ki. Ne dinin gereklerini yerine getiriyorum ne bir şey."

"Ama onlar hakkında yazıyorsun."

"O sadece bir hobi."

"Soyadın da var."

"Evet, Arjantin'den ve sonsuz göçlerden geçmiş bir soyadı. Ve yine karışmış. Gerçek şu ki, Melaina, kafayı benim işimi bitirmeye takmış hiçbir Nazi topluluğunu hayal edemiyorum."

"Yani benim aklıma artık başka bir şey gelmiyor. Hem sen bana makalelerinden hiç bahsetmiyorsun. Belki makalelerinde yazdığın bir şey birini rahatsız etmiştir."

"Ama bu ihtisas dergilerini kimse okumuyor ki. Hem ayrıca gelenek ve kültür üzerine makaleler bunlar, kimi ilgilendirecek ki? İnan bana, radikal bir Neo-Nazi'den ziyade fazla hassas bir Yahudi'yi rahatsız etmiş olabilirim."

"O zaman Yahudiler olmalı."

"Tamam, kapatalım bu konuyu. Saçma sapan konuşuyoruz bence."

"Çoğul kullanıyorsun ama saçma sapan konuşanın ben olduğumu düşünüyorsun."

"Bebek marul ve roka salatası yapacağım... Cevizli, hurmalı ve üç peynirli, sana uyar mı?"

"Şimdi de konuyu değiştiriyorsun."

"Camembert, parmesan ve karamelize keçi peyniri."

"Cehenneme kadar yolun var!"

"Ha, bir de birkaç dilim tatlı armut. Canın istiyorsa söyle. Bir şişe şarap açabilirsin istersen, bir de masayı hazırlayabilirsin. Büfede 96 yılından rezerv bir Campillo var."

[Sonra konuşma duruyor ve mutfakta ayak sesleri ve gürültüler duyuluyor. Salonda piyano ve akustik gitarın eşlik ettiği bir kadının sıcak, sarıp sarmalayan sesi duyulmaya başlıyor, benim dairemi doldurmaya yetecek bir yükseklikte. Müzik hüzünlü ama yine de iyimser. Ne yapacağımı pek de bilmeden, kendime bir bitki çayı mı hazırlasam yoksa bir seferlik olsun alışkanlıklarımı bir kenara mı bıraksam diye düşünüp karar veremeden kendi salonumda yürüyorum. Kendi mutfağında Bay Blaisten sanki kendi kendine konuşuyor, yapmakta olduğu şeyin her safhasını mekanik bir şekilde tekrar ediyor. Geçen dakikaların hesabını kaybetmişken, hedefimin sevgilisi o sıralarda çalan şarkıyı mırıldanmaya başlıyor ve salonun lambasındaki dinleme cihazının yakınından geçerken *I'm just sitting here waiting for you / to come on home and turn me on* diyor, ağzı cihaza o kadar yakın ve sesi öyle fısıldıyor ki yanaklarımı utançtan kızartmayı başarıyor. Kendimi o kadar rahatsız hissediyorum ki odadan çıkmaya, çamaşırhaneye girmeye, mendilleri kurutucuya koyup tüm dikkatimi kurutma işlemine vermeye ve sonra onları mutfakta kurutmaya karar veriyorum. Birkaç dakika sonra konuşma yeniden başlıyor ama ben onları zar zor duyuyorum.]

"Şarap seçtin mi?"

"Evet, senin dediğini."

"Açtın mı?"

"Tek elle açamıyorum. Çıkığımı ne kadar çabuk unuttun..."

"Pardon aşkım, doğru. Ama şişeyi kolunun altına bastırıp diğer elinle açamaz mıydın?"

"Hayır, çünkü sağ elim çıkık."

"Tamam, önemli değil. Şimdi biraz havalanmasını beklemek gerekecek tabii."

"Önemli değil dememiş miydin?"

"Önemli değil. Karafa koyalım mı?"

"Peki."

"Melaina, senin yaşadığın şey, ruh halinde biraz gelgitlere neden oldu. Gayet normal, gayet doğal bir olay. Bir yabancı yatak odamızın içine kadar girdi."

"Haydi bakalım, şimdi de her şeye çözümün o manyak olacak."

"Görüyor musun? Gelgitlisin işte."

"Uğraşma benimle... Ya senin işinle ilgiliyse? İşinle alakalı biri olabilir."

"Ne demek istiyorsun, hastalarımdan biri mi olabilir yani? Benim tehlikeli hastalarım yok."

"Psikologsun. Herkes psikologlardan nefret eder."

[Dinleme cihazının alıcısının yanına döndüğümde, konuşma yine sona ermişti. Şimdi bir süre çatal bıçak ve tabakların gürültüsü duyuluyor, tek bir söz bile o gürültüyü kesmiyor. Onlar sessizliklerini nasıl yorumlayacaklarını biliyorlardır sanırım, ama benim bunu yorumlamama imkân yok. Sonra biri televizyonu açıyor. Bir polisiye programının sesi duyuluyor, pedofilin biri bir kızı öldürmüş. Sonra Bay Blaisten diyor ki:]

"Yarın bana gelip duran boş zarfları polise götüreceğim, belki parmak izi, DNA, vesaire bir şey bulurlar.

[Sonra, televizyon haricinde hiçbir şey duyulmuyor.]

41

Meslekte geçen yıllarım boyunca, her kiralık katilin benimsemesi gereken bazı prensipleri öğrendim:

Asla eldivensiz çalışma, özellikle de eğer parmak izlerin yaşlı bir hanımefendinin bir metro istasyonunda buz kıracağıyla taksirle ölümüne sebebiyet vermekten mahkûm olduğun için polis kayıtlarında bulunuyorsa. Üstelik, dış dünyanın yüzeyi dinlenip üreyebilmek için sıcak, nemli ve korunaklı bir yuva bulmak arzusuyla dolanan virüs ve bakterilerle dolu.

Asla kendi tükürüğünü bir pulun arkasına ya da duygusal dengesini bozmak için hedefine yolladığın boş zarfların kapağındaki yapışkanlı kısma sürme. Basit bir DNA analizi senin olaylarla doğrudan ilintili olduğunu ortaya koyabilir. Üstelik, pulların ve zarfların yapışkanında lateks bulunuyor ve benim latekse alerjim var, hem her ne olursa olsun tadı iğrenç. İnanılmaz gibi gelse de, birazcık musluk suyu bu nahoş ve yaygın âdeti ortadan kaldırmak için yeterlidir.

Asla zarfların adreslerini ya da ölüm tehdidi notlarını kendi el yazınla yazma. Benim gibi, her türlü çizgiyi ayırt etmeye imkân tanımanın yanı sıra, el yazısını tamamen deforme etmeyi, hatta normalde kullanılan el yerine diğeriyle yazmayı sağlayan geniş bir yazıbilim bilgisine hâkim değilsen, uzmanlar onları hiç zorlanmadan tanıyabilir.

Asla suikast tekniği ve sanatına dair belgelerini alelade evrak dolaplarında tutma; tedbiri elden bırakma, onları valiz benzeri taşınabilir metal dolaplarda, mahrem bir yerde, örneğin yatak odandaki gardırobun gizli arka bölmesinde sakla. Devletin güvenlik güçlerinin evine ne zaman baskın yapacağı hiç belli olmaz.

Asla zevk için öldürme, insanlar metroda, tuhafiyecide, devlet dairelerinde asabını bozsalar da, seni garip görünüşün, hareket ediş ve giyiniş şeklin, ketum mizacın, hassas ve hüzünlü ruh halin, hatta bazen kötü nişancılığın nedeniyle aşağı görseler de. Eğer zevk için adam öldürülürse mesleği teknik açıdan doğru şekilde icra etmek için vazgeçilmez olan sakinlik ve denge kaybedilebilir.

Asla hedefini boğarken, bıçaklarken, iterken, zehirlerken; hedefinin boğazını keserken, boynunu kırarken; hedefine sert bir cisimle vururken veya ateş ederken parazit ikiz erkek kardeşine kulak asma. Omzunun üzerinde yuvalanmış homunkulüs kafanı karıştırmaktan başka işe yaramaz.

Asla kandan etkilenme. Ne kadar çok olursa olsun, ne kadar yayılırsa yayılsın, kanın kendisi ne iyi ne de kötüdür; nemli, kırmızı ve sıcaktır, seninki olmadığı sürece ne iyi ne de kötüdür. Kan gördüğünde başının dönmesi için bir sebep yok, iki seksen uzanman ve suçuna tanık olan birinin ambulans çağırması ve sirenlerin duyulması, beyaz ambulansların ve mavi polis arabalarının akın akın gelmesi için bir sebep yok. Eğer hiçbir yerinden yaralanmadıysan, eğer onun başka bir bedenden aktığını görüyorsan, senin kanın olduğunu düşünmek için de hiçbir sebep yok. Şüphesiz, başkasının yarasından akanın senin kanın olduğu sonucuna varmak için ortada hiçbir sebep yok.

Asla kurbanının kalbini ya da başka bir organını, piyasa değeri ne kadar yüksek olursa olsun, çıkarma, tabii bariz bir iz bırakıp anında göz altına alınmayı istersen o başka. Senin kendi evinde kurbanının bir organının bulunması, en kepazesinden bir suçlayıcı delil olacaktır.

Asla kimseye mesleğine dair bir tek kelime etme. Kendisine açılabileceğin yakın bir dostun olduğunu düşünsen de, onun da bu kadar tatlı bir dedikoduyu anlatmadan edemeyeceği bir ya da iki güvenilir yakın dostu bulunacaktır, bu dostlar da kendi dostlarıyla paylaşacaklardır ve bu böyle sonsuza kadar gidecektir. Madrid boyutlarındaki bir yerde, şehrin tüm sakinlerinin senin iş üzerinde bir kiralık katil olduğunu öğrenmeleri için 1769,87 gün yetecektir; haberin yayılma sürecine bir güvenlik gücü mensubunun veya ortalamadan biraz daha geveze birinin ve hatta bir kitle iletişim aracına erişimi olan birinin dahil olduğunu hesaba katmıyorum bile. Uyulması gereken kural yakın dostlara hiçbir sır vermemektir. Ya da, işi daha da emniyete almak için, yakın dostlara sahip olmamaktır.

42

SABAH 12:16. GEÇİCİ PSİŞİK-ALGISAL BOZUKLUK YÜZÜNDEN CEZA MUAFİYETİYLE ADAM ÖLDÜRMEYE TEŞEBBÜS.

Eduardo Blaisten'in apartmanının servis merdiveninde oturuyorum ve artık hikâyemin döngüsel olduğunu biliyorum. Demin farkına vardım ve apaçık bir şekilde gördüm. Başka türlü olması mümkün değil, çünkü hikâyem çok daha büyük, her anlamda daha geniş ve yüce bir başka hikâyenin, bahtsızlığın damgasıyla lanetlenmiş bizlerin hayatlarımızla tekrar tekrar yazdığımız hikâyenin bir parçasını oluşturuyor. O yüzden, sanki bir kayayı bir dağın zirvesine çıkarmaya mahkûm olmuşum da, işi başarmaya en yaklaştığım anda taş vadinin derinliklerine doğru yuvarlanmaya başlamış gibi, Blaisten'i öldürmek için sarf ettiğim çabaların hiçbir sonuca ulaşmadığının farkına vardım az önce. Başka bir yerden düşüp bir farsın ortasına kafa üstü çarpmışım gibi. Gözlerim kapalı, ellerimi yüzüme bastırmışım, başım bacaklarımın arasında ve geldiğimiz şu noktada yorgun, bitkin, dehşete kapılmış, takatimin sonuna gelmiş olduğumu söylemek bana utanç veriyor. Ama öyle. Ve Bay Blaisten'in apartmanının ikinci merdiveninde saklanmak için el yordamıyla bu köşeyi bulmamın sebebi, ben burada gizlenmiş ve savunmasız, gözlerimi tekrar açmaya bile cesaret edemeden, hayret ettiren yeni hastalığım ve onun birkaç saattir beni vuran şiddetli nöbetlerinden dehşete kapılmış halde dururken, apartman sakinlerinin asansörü, o da olmazsa birinci merdiveni kullanmakla yetineceklerini ve kimsenin beni burada rahatsız etmeyeceğini ummam.

Bu sabah uyandığımda, on sekiz dakika boyunca, en sonunda kati olarak ölmüş olduğuma inandım. Ayarlanabilir yatağımın üzerinde sırtüstü yatıyordum, gözlerimi ilk açtığımda nereye baksam sadece beyazla gri karışımı bir sis gördüm. Nihayet ölmüş olduğum gerçeği bende hiçbir hayrete yol açmadı, daha ziyade, sonsuza dek bu pamuk gibi ve kirli arafta ne yapmamın beklendiğini sordum kendime. Ancak bir süre geçtikten sonra, gözlerimin gördüğü ne yatak odama ne de herhangi bir faninin tanıyabileceği şeylere ben-

zese de, kulaklarımın evimin alışıldık gürültülerini algıladığını fark ettim. Biyolojik saatim bu uykuyla uyanıklık arası halin on sekizinci dakikasını gösterirken, sessiz bir uçağın kuyruğunun sis bulutunu deldiğini görür gibi oldum ve aniden küçük bir kuş yoktan var olup yüzüme doğru uçtu ve beni şoke ederek hayata döndürdü. Bir refleks hareketiyle başımı sertçe sola çevirince o an tüm gerçeklik, hareketin kendi şiddetinden bulanıklaşmış halde yukarıya doğru savruldu ve bir de baktım ki fanilayla televizyon izleyen ve evine düştüğüm için hiç de rahatsız olmuş gibi görünmeyen bir beyefendinin salonunun ortasındayım. Kafam sol tarafa dönük olsa da yatay bir pozisyonda uzanmaya devam ettiğim için, yanağımda hâlâ yastığımın dokunuşunu hissedebildiğimi fark edince dik oturmak istedim ve yeniden tüm gerçeklik bana soluk aldırmadan, bu kez geriye, aşağıya ve sola savruldu, adeta bir lunapark treninin vagonunda gidiyormuşum gibi. Duvarları, zeminleri, tavanları, boruları ve hatta ana sütunlarıyla onlarca salondan ve odadan geçtim, havada asılı halde bir sokağı, bir binanın ön cephesini ve bir çift odayı daha geçtim, sonunda dağınık bir yatağın olduğu, pencereleri açık, boş bir odada sakinleşip durdum. Yatak odasının duvarındaki aynada, pencereden kendi apartmanımın ön cephesinin yansıdığını görebiliyordum. Kalçamın altında hâlâ ve sürekli olarak sıcak yatağımı hissettiğimden, içgüdüsel bir başka tepkiyle gözlerimin aynada gördüklerinin doğru olup olmadığını teyit etmek için döndüm, ancak hata ettim, çünkü her şey yine harekete geçti ve baş döndürücü bir darbeyle bu kez yaşadığım bloğun öbür tarafındaki bir apartman olduğunu düşündüğüm bir yerde buldum kendimi. Bu diğer dairenin odasında tartışan birçok insan vardı; hiçbirinin beni görmediğini fark ettim ve aklıma gözlerimi kapatmak geldi, aslında onları kesinlikle duymadığımı teyit etmiş oldum. Baş dönmem ve sersemliğim öyle bir seviyedeydi ki yatak odamın huzurunu tekrar hissetmek, titrememin geçmesi ve kendimi biraz toplayabilmek için uzun bir süre gözlerim kapalı durmam gerekti. Soluk aldım, farklı nefes egzersizleri yaptım. Gözlerimi yeniden açtım, o evdeydim, o yabancılar etrafımdaydı. Gözlerimi kapattım, yatak odamdaydım. Gözlerim kapalı, yavaşça sağa doğru döndüm, tamamen hareketsiz kaldığım anda gözlerimi açtım ve orada, Madrid'in bir köşesindeki mahallede, taştan fıskiye havuzu ve gelip geçenleriyle o tenha meydanın üstünde, havada

asılı duruyordum. Aşırı vertigoma rağmen bunun başka bir açıklamasının olmayacağını anladım: Tuhaf bir sebepten, muhtemelen artkafa lobumun birincil görme korteksinin bir kısmındaki travmatik bir lezyondan ötürü, görüşüm bana, en azından, yüz metre mesafede bir yerden geliyordu. Bu sabahın ilk saatinden, Eduardo Blaisten'in apartmanının servis merdiveninde oturmakta olduğum şu ana kadar, Nörolojik Görme Algısı İşleme Bozukluğu'nun hücumu altındaydım. Ağır, açıklanamaz, keskin ve dehşet verici bir bozukluk. SINIFLANDIRILMAMIŞ.

Eğer bugünün yeryüzündeki son günüm olduğundan katiyen emin olmasaydım, eğer bu pazar gününün Blaisten'in hayatını sonlandırmak için son fırsatım olduğuna ikna olmasaydım –eğer gerçekten de bir şansım varsa ve bu, yıldızların başka bir acımasız şakasından başka bir şey değilse–, bu sabah kuşkusuz bitkin halde yatağımda kalır, bu yeni bozukluğun semptomlarının hafiflemesini bekler ya da aksi takdirde sıcak ve karanlık ölümün bu ve başıma bela olan diğer tüm işkencelerden beni kurtarmasını beklerdim. Her ne kadar karanlık ölümün dakiklik kurallarından hiç haberi yokmuş gibi görünse de.

Her hâlükârda, iyi bir profesyonel olduğumdan, sabah o ilk korkuyu atlattıktan sonra kendime sorduğum ilk soru, hayırlısıyla cinayeti işleyebilmem durumunda bu bozukluğun bana çeşitli hukuki mazeretler sunup sunamayacağına dair oldu. Ve her ne kadar bu ülkenin ceza kanunu, bu muafiyet savunmasına geçici psişik bozukluk üzerinden atıfta bulunsa da ve açıkça görüldüğü gibi benim rahatsızlığım ne psişik, ne hayali, ne de normalde akli dengesizlik olarak anlaşılan herhangi bir şeyle alakalı olsa da, sinirsel bir seviyede geliştiği bariz, bu yüzden de herhangi bir mahkemenin, beni her türlü cezai ehliyetten muaf tutmak için bu rahatsızlığı kâfi görmesi adaletli olur. Bu konular üzerinde düşünürken, bir yandan da gözlerimi açmadan, duvarları, mobilyaları ve tabak çanağı ellerimle yoklayarak kendime kahvaltı hazırlamak için güçlükle mutfağa girmeyi beceriyor; elimde ekmek bıçağını tutarken, Claudio Coello Sokağı'ndaki bir restoranda biftek kesmekte olduğumu düşünüp Blaisten'i öldürmenin ne kadar kolay olacağı sonucuna varıyordum.

Ancak bazen, planlar teoride çok daha kolay görünür ama pratikte öyle olmadıkları ortaya çıkar. Ben de, bu sabah evimden buraya

gelmenin kahramanlık dolu olduğu kadar acılı da bir maceraya dönüşeceğini düşünememiştim: Saflığımdan, yanlış görüntülerin dikkatimi dağıtmasını önlemek için gözlerim kapalı dolaşabileceğimi sandım, ancak insanların telaşının, arabaların gürültüsünün beni tekrar tekrar gözümü açmaya zorlayacağını ve kaosun üzerime çökeceğini hesaba katmamışım. İçimden geçen ilk kişi, bitişik bir sokakta bana doğru ilerleyen şişman bir hanımefendi oldu ya da belki ben onun içinden geçtim ve korkuyla, tiksintiyle içinden yağ dokusunun katmanlarını, organlarının atışlarını, sıvılarının dolaşımını ve hatta sağ ciğerinde büyümekte olan ve mukozada ülser oluşturan bir habis uru gördüm. Akabinde, durmanın eşiğinde olan kalbimi elimle zapt etmeye çalışırken, her çeşitten motorları, şasileri, döşemeleri ve bagajlarında türlü türlü alet edevatla onlarca hayalet araç bana doğru hücum etti. Tedbir almadığım anda kafamı görünmez güçlere çarpa çarpa yere düşüyordum; sonrasında başka görünmez güçler kalkmama yardım ediyor ve beni aynı seviyede kavranamaz yerlere yaslıyorlardı. Dikkatsizce bakışlarımı yere yönelttiğim anda, metro tünellerine düşüyor ve anında metronun bitmeyen trenleri tarafından eziliyordum. Uzun lafın kısası, seyahatim bana kendimi memleketi İthaka'ya dönüş yolculuğundaki Bay Odisseus gibi, cehennemlerin ta kendisine inen Doktor Faust gibi hissettirdi, sanal olarak ezildim, güçlü darbeler aldım, yüzlerce canlı organizmanın içini, karanlık yerleri, unutulmuş mezbelelikleri ve itiraf edilemez sırları, müstehcen faaliyetleri, iğrenç manzaraları, adeta çürümüş bir Alef'in bağırsaklarına benzer boruları, lağımları gördüm, Madrid'in güneybatısındaki bir noktadan merkezdeki Salamanca Mahallesi'ne kadar insanın karşısına çıkabilecek ne varsa hepsinin içini gördüm.

Şimdi burada oturmuş, basamakların böbreklerime ve aşınmış kemiklerime verdiği zararı hissederken, başım bacaklarımın arasında, ellerimi yüzüme bastırmış ve gözlerimi kapatmış halde, hâlâ onları açmak, yukarıya bakmak, Blaisten'in dairesinin içini ve şu saniye hedefimle sevgilisinin ne yaptıklarını açık, net bir şekilde görebilmek için, yaşadığım dehşetin sonrasında yeterince toparlanabilmiş değilim. Ama başka vazgeçilmez aletlerle birlikte dinleme cihazımı da bir torbayla yanımda getirdim, o yüzden sağ kulağıma bir kulaklık taktım, cihazı bağladım ve şimdi, bana dayatılan karanlığıma kadar sesleri geliyor...

"O zaman bir şeylerden şikâyet etmeyi bırak."

"Sen etmiyor musun ki?"

"Sanmıyorum."

"Eh, ben ettiğini sanıyorum, sürekli. Ama sen çok daha incelikli yapıyorsun bunu. Hem, çok daha küçümseyerek."

"Bense, Melaina, bugünlerde olanlardan ötürü ruh halinin değiştiğine inanıyorum."

"Görüyor musun?"

"Neyi görüyor muyum?"

"Şimdi yaptın. Yine yaptın şimdi."

"Sadece ruh halinin değiştiğini söyledim."

"Tabii, çünkü benim haklı olduğum bir kez bile aklından geçemez. O yüzden gerçeği olduğu gibi algılamama engel olan bir şeyden etkilenmiş olmam lazım. Bu yüzden de bunu durmadan tekrarlıyorsun."

"Peki, iyi madem, bir daha söylemeyeceğim."

"Evet. Bir kez olsun çalışmayı bırakmayı dene."

"Nasıl yani?"

"Yani bana psikanaliz yapman hoşuma gitmiyor."

[Ayak sesleri duyuluyor. Bir kapı açılıyor, sonra koridorda başka ayak sesleri. Eğer o sırada Blaisten'in sevgilisinin, kendisini gerçeği olduğu gibi algılamasına engel olan bir bozukluğun hücumuna uğradığı kesin olsaydı, daha fazla uzatmadan ona saldırabilir, tüm sorunlarımızı böylece çözebilir ve rahatsızlığını savunmasında muafiyet gerekçesi ya da hafifletici sebep olarak kullanabilirdi. Ama muhtemelen kadın bu bilgiden haberdar değil. Tekrar ayak sesleri duyuluyor. Bir şeyler hareket ediyor. Blaisten konuşmaya başlıyor, ama o anda bir kapının çarpma sesi yankılanıyor.]

"Kapıları çarpmaktan vazgeç! Kapılarımı kıracaksın!"

[Sessizlik. Yine bir şeyler hareket ediyor. Ve yine Blaisten:]

"Beni kapının arkasından mı konuşturacaksın? Bunun böyle sürdürülecek bir konuşma olduğunu sanmıyorum."

[Sessizlik. Sonra bir kapı açılıyor.]

"Artık neredeyse hiçbir şey böyle sürdürülemez."

"Haklısın belki de."

"Evet."

"Yani, bir şey yapmak gerekecek."

"Bir şey yapmak gerekecek."

"Biliyor musun? Hakikaten bıkmaya başlıyorum."

"Ben çok yoruldum, Eduardo."

"Yani, ikimiz de öyleyiz o zaman."

"Evet."

[Daha fazla sessizlik. Bir an için burada, karanlık ve sessizliğin ortasında ölüp kim bilir kaç saat veya kaç gün sonra, dertop olmuş, üzerimde paltomla bir servis merdiveninde birilerinin beni bulmasının hoşuma gitmeyeceğini düşünüyorum. Neredeyse bilinçsiz bir hareketin devamında kafamı kaldırıp gözlerimi açıyorum. Gözlerimi açar açmaz Blaisten'in dairesindeyim. Ama aşağıdan baktığım için hedefim ve sevgilisinin bedenlerini kısalmış görüyorum. Daha doğru yerleşmeye çalışıyor, bir saniyeliğine mekânın boyutları içinde görüşümün normal bir şekilde işlediğini sanıyorum, kafamı biraz kaldırıyorum ve bir bakıyorum ki Blaisten'in içindeyim. Pantolonunu, kalınbağırsağını geçmiş, incebağırsağını katetmişim ve mide asitlerinin tam ortasına yerleşmişim. Vazgeçip gözlerimi yine kapatıyorum ve karanlıkla sessizliğe geri dönüyorum. Yedi dakika sonra bir ses duyuluyor:]

"Bu kadar mı?"

"Belki de bu kadar olmalı."

[Erkeklerle kadınlar arasındaki ilişkilerin sessizlik temeline dayanmasının normal olduğunu farz ediyorum. O kadar zamandan ve paylaşılmış o kadar tecrübeden sonra, her biri diğerinin sessizliğini isabetli bir şekilde yorumlamayı bilecektir. İkisinden biri burnunu çekiyor. Sonra koridorda telaşlı ayak sesleri duyuluyor. Biri yatak odasına giriyor ve yatağa yığılıyor. Orada tekrar tekrar kâğıt mendil olduğunu tahmin ettiğim şeye silinen burnun sesi geliyor. Diğer odanın tavan arasında eşyaların uğultusu yeniden başlıyor. Blaisten'in ardiyeyi dezenfekte ettiğini, hastalık mikroplarının, virüslerin, bakterilerin, protozoalar ve küflerin büyüyüp, birlik olup usanmadan kumpaslar kurdukları en erişilmez köşeleri temizlediğini sanıyorum. Sonra tekrar ayak sesleri. Yine eşyaların hışırtısı. Yatak odasında yine burun mukozalarının iniltisi. Koridorda yine ayak sesleri. Şimdi ikisi de odada. Nesneler takırdamaya ve hışırdamaya devam ediyor, ama hiçbir söz duyulmuyor. Koridorda, mutfağa doğru giden birinin ayak seslerinin duyulacağı ana kadar on altı dakika geçiyor. Blaisten'in çatal bıçağı, bardak ve tabakları kuru ısı ve sıvı fenolle sterilize ettiğini farz ediyorum. Sonra ayak sesleri, yerde sürüklenen bir şey, vücut olmadığını sanıyorum. Son-

ra bir kapının çarpma sesi. Bu, sokak kapısı olduğundan, uzaktan alıcının yayınına kulak vermeyi bırakıyorum.]

Yukarıya doğru bakıyorum, derin bir nefes alıp gözlerimi açıyorum, çünkü Bay Blaisten'i takip etmek ve hayatını ebediyen sona erdirmek için Bay Blaisten'in nereye yöneldiğini bilmem lazım. Dairenin koridorunun son kısmında, yere yapışık haldeyim ve zorlama bir açıdan çift kişilik yatağın bir köşesini görebiliyorum. Çok dikkat ederek, zira Melaina Hanım'ı uygunsuz bir durumda bulabilirim, azıcık hareket ediyorum ve bu, yatağın üzerini görmeme yetiyor. O sırada, dinleme cihazından bir erkeğe ait bir burun sesi duyuluyor ve hayretler içinde, bir kâğıt mendil topu ordusu tarafından etrafı sarılmış ve bir o kadar yakışıksız minik hıçkırıklara yenik düşmüş Eduardo Blaisten'i öylece yere serilmiş halde keşfediyorum.

Kaybedecek vaktim yok. Canımı dişime takıyorum, incebağırsağımın kötü huylu tümörlerinin ağrısını yatıştırmak için elimi karnıma bastırıyorum, dişimi sıkıyorum ve Blaisten'in işini bir an önce bitirmek için gözlerim kapalı, doğrulup merdivenleri çıkmaya başlıyorum. Torbamda çelik ağzı on dokuz santimetre uzunluğunda, sapı gülağacından, perçinli bir et bıçağı taşıyorum. Çok yavaş çıkıyorum, çünkü görmeden ilerliyorum ve katlarla arakatları sayarak gitmem lazım; sağ ayağım bastığımda ağrıyor, uyluk kemiğim de, üstelik sabahtan beri öksürük krizi geçirip duruyorum çünkü dikkatim dağılır da gözlerimi açar ve kendimi havada asılı ya da birinin içinde bulurum diye korkuyorum. Çıkışım esnasında birçok sefer merdiven boşluğundan, üst katlardan gelen kadın sesleri duydum. İki kadın tartışıyor. Birbirlerini karşılıklı olarak bir şeylerle suçluyorlar. Terk etmekten bahsediyorlar. Korkaklıktan ve cesaretten. Biri diğerine onu bir daha görmemenin kendisini çok sevindireceğini söylüyor. İkincisi de aynı şekilde cevap veriyor. Tekrar birbirlerini suçluyorlar. Biri diğerinden son bir iyilik yapmasını rica ediyor. Hiçbir şey anlamadığım için kafamı merdiven boşluğu yönüne çeviriyorum ve hızlıca bir bakışla, aşağıdan ve dikey perspektifle Melaina Hanım ile Blaisten'in ablası, Laura Blaisten'i seçiyorum. Hedefimin ablası irice ama kilo fazlası çok dikkat çekmeyen bir kadın, üzerinde bordo bir tayyör, dantel fırfırlı bir gömlek ve boynundaki gıdı ve kırışıklıklarını sıkıştıran bir inci kolye var. Ben pozisyon almaya başlarken konuşma sona eriyor ve yine kapı çarpmaları duyuluyor. Gözlerimi yeniden kapa-

tıyor ve çıkmaya devam ediyorum. Sonunda etrafta kimse yokken duvarları yoklaya yoklaya binanın beşinci katına sızıyorum. Eduardo Blaisten'in ablasının dairesine ait ilk kapıyı ayırt ediyorum, birkaç metre ötede, tam karşısında da ikincisini, hedefimin kapısını. Merdivenleri çıkmaya başlamamdan yaklaşık yirmi sekiz dakika sonra, kapının önüne geldiğimde, dengemi kaybetmemek için kapı koluna tutunurken, bir hata yapıyorum: Adeta bir imtihanın son kısmını geçtiğimi teyit etmek için gözlerimi açıyorum. O anda, gerçekten de katı, opak, ahşap zemin üzerine pirinçten "5" sayısı ve "B" harfiyle Bay Blaisten'in kapısını görüyorum ve daha planım deneme aşamasına bile ulaşamadan Nörolojik Görme Algısı İşleme Bozukluğu semptomlarının kaybolduğunu idrak ediyorum.

43

Gürültü yapmamaya çalışarak, Eduardo Blaisten'in kapı kilidinin disk ve cıvatalarını gevşetmek için torbamda taşıdığım grafit bazlı bir yağ kullandım. Sentil çakısıyla cıvataların uzunluklarını ve aralarındaki mesafeyi ölçtüm, topuzlu maymuncuk yerine sapsız bir maymuncuk kullanmayı tercih ettim. Maymuncuğu anahtar deliğine yerleştirdim, onu bir kastırmanın yardımıyla usul usul bağlayıcı cıvatalardan bir iki kere, kilidin silindirini çevirmeyi başarana kadar geçirdim ve kapı açıldı.

Gözümü dört açarak içeri girdim, çünkü Blaisten yatak odasından çıkmış olabilirdi. Antredeki sehpanın üzerinde elle yazılmış bir not buldum:

> Eduardo,
>
> Artık dayanamıyorum. Sitemlerin ve sinsi imaların sende kalsın, senin olsun o keskin zekân ve cümlelerinin altında yatan o neredeyse görünmez ithamların. Analiz ve psikanaliz edilebilir her şeye dair bıktırıcı analizlerin sende kalsın. Bazı şeyleri özleyeceğim, ama senin düşündüğünden kesinlikle daha azını. Bana hep bir karar almak için öfkenin geçmesini beklemek gerektiğini söylerdin. Gördüğün gibi bu mektubu yazarken öyle yapmıyorum. Çünkü canım istemiyor. Tavsiyelerin de sende kalsın. İyileri de dahil. Bazen insan hata yapmak ister. Saeco Talea Touch'ın, onun o lanet olası seramik değirmeni ve sabahları o son derece özenli kullanımı da sende kalsın. Sadece bakmayla bile lekelenen saten masa örtülerin ve süper rahat, fildişi rengi kanepen sende kalsın. Ceviz yer döşemen ve evin içinde sokak ayakkabısıyla yürüyememe kuralın sende kalsın. Hatta dev Panasonic'in, şarap seçkin, Maldon tuzuyla *mi-cuit* ördek ciğerin, İran menşeli Beluga havyarın, el yapımı taze makarnan ve ithal Arjantin etlerin de sende kalsın. Mutluluk getirmediklerini öğrendim. BMW X5'in hariç her şeyin sende kalsın. Samsonite bavul setini de yerinde bulamayacaksın, onu eşyalarımı arabana koymak için kullandım. Bu arada, Goya'da-

ki El Corte Inglés'ten bir oyun daha almaya gidip sonra da aşağı kattaki süpermarkete uğrarsan diye, ihtiyacın olabilecek başka şeylerin bir listesini ekliyorum:

Hıyar
Kelek
Leblebi
Kefal
Tavuk
Öküz
Koyun
Kâğıt mendil
~~Prezervatif~~
Daha fazla mendil
Valium
Daha fazla mendil

Artık senin olmayan,
MELAINA KOLH

Hedefimin sevgilisinin ayrılmadan önce antredeki sehpaya bıraktığı notun tamamında, tek bir şey hakikaten benim huzurumu kaçırdı: Köşeli, sert çizgili ve (b, l ve t harflerinde) metnin ortalama yüksekliğine kıyasla çok belirgin üst çıkıntılara sahip el yazısı.

44

Daha çocukluğundan, uzun ve orman gibi gür sakalı uzamadan çok daha öncesinden beri, Lev Nikolayeviç Tolstoy, benim gibi, daha birçokları gibi, makus talihin musallat olduğu bir adamdı. Aristokrat kanlarını Çar I. Büyük Petro zamanında elde etmiş Kont Tolstoylar'ın soyundan gelen Nikolay İlyiç Tolstoy'un ve geçmişi köklü Volkonski prenslerinin soyundan gelen Prenses Maria Nikolayevna Volkonskaya'nın oğlu, tahmin edileceği gibi çok erken yaşta anne babasını kaybedip yetim kaldı ve başlangıç aşamasındaki nörolojik bozuklukları ile dört erkek kardeşinin haylazlıkları ve yaramazlıklarının insafına terk edildi. Ağabeyleri onun zayıflığından istifade ederek, yemek sonrası her oynamaya çıktıklarında, ona beyaz bir ayıyı düşünmeyi bırakacağı ana kadar evin bir köşesinde oturmasını söylüyorlardı. Ve Bay Tolstoy saatlerce orada kalıyor, Tatar diyarının dondurucu soğuk akşamüstleri boyunca zorunlu olarak beyaz ayıları düşünüyor ve onları düşünmeyi nasıl bırakacağını bilemiyordu.

Hastalığı ve hayaletleri bütün hayatı boyunca Rus romancının peşini bırakmadı, o kadar dikkat etmesine, sabahları bir buçuk saatlik yürüyüşlerine, süt ürünleri ve yumurta içeren katı vejetaryen diyetine rağmen. Vücudunun zaafları ve hastalıklı düşüncelere olan doğal eğilimi onu sayısız krizin başrolünde oynattı ve tüm bunlara rağmen –ya da belki tam da bunlar sayesinde– eserlerini yazmayı becerdi. Romatizma ağrıları, kangrenleşen yaralar, anksiyete, bitkinlik ve panik dönemleri ve hatta çok sayıdaki aşk kaçamağının bir meyvesi olarak, kendisinin yıkıcı bir frengi zannettiği gonoreden çekti. Eşi Sofia Behrs hanımefendinin hali tavrı da ona pek bir avuntu getirmedi; o da karla kaplı ormanda yarı çıplak koşmaya çıkıyor, Tolstoy onun taleplerini karşılamadığında ya da ona şikâyet edecek bir konu verdiğinde kendini bir kuyuya atmakla, veya kalbini çekiç darbeleriyle kırmakla ya da afyon ve amonyak karışımıyla kendini zehirlemekle tehdit ediyordu. *Anna Karenina*'nın yayımlanmasından sonraki senelerde, romanın başkarakterinin intiharının

akabinde, Bay Tolstoy derin bir depresyona girdi ve sık sık intihar eğilimleri gösterdi. Daha sonra yayımlanan *İvan İlyiç'in Ölümü* adlı eserinde Bay Tolstoy, ölümcül hastalığa yakalanmış bir hastanın tipik bocalamalarının, geleneksel tıbba, alternatif tıbba ve başka sihirli yöntemlere ümitsizce başvurmasının ve hastalığın kendisinin sebep olduğu ağrının ötesinde, çevresindeki insanların kayıtsızlığı ve umursamazlığının, ölümün pençesindeki kişiye verdiği acıyı vurgulamaya çalıştı.

10 Kasım 1910 sabahı, seksen iki yaşındaki Lev Nikolayeviç Tolstoy, eski püskü bir kürk palto ve içinde iç çamaşırı, mendil ve birkaç kitap olan küçük bir bavulla Yasnaya Polyana'daki kır evinden firar etti. Bir süredir, özellikle de ağrılarının ve depresyon nöbetlerinin artmaya başlamasından itibaren ona eşlik eden Doktor Makovitski de bu kaçışa ortak oldu. Gitmeden önce, Bay Tolstoy evin antresindeki sehpanın üzerine, eşi hanımefendiye hitaben el yazısı bir not bırakmıştı:

> Sevgili Sofia,
>
> Gidişim seni gücendirecek, özür dilerim. Ama anla beni, başka türlü yapamam. Daha fazla böyle yaşamayı kaldıramam, bir seninle kavga edip sinirlerini bozarak, bir alıştığım ve etrafımı saran zevklere, baştan çıkarmalara bizzat yenik düşerek yaşayamam. O sebeple benim yaşımdaki her normal insanın yapacağı şeyi yapıyorum: Son günlerini barış ve huzur içinde yaşamak için dünyevi hayattan çekiliyorum. Bırak gideyim. Beni arama, üzülme, beni suçlama.
>
> LEV TOLSTOY

Rus romancı son günlerinden bahsettiği bu veda mektubunu on yıl önce yazmıştı. O zamandan beri mektubu başka kâğıtlarla beraber üzerinde, paltosunun iç cebinde taşımış, –karısından daha önce iki defa, tam olarak mülkleriyle eserlerinin telif haklarını aile üyelerine değil de yoksullara miras bırakma kararını verdiğinden beri kaçmış olsa da– onu kullanmaya hiç cesaret edememişti.

Bu firardan sonra, birkaç gün boyunca iki kaçağın nerede olduklarına dair hiçbir bilgi alınamadı. Ta ki 14 Kasım günü, harcadığı çaba yüzünden Bay Tolstoy'un göğsünün bir yanına keskin bir ağrı girene kadar. Yazar elini, gür sakalının altına götürüp göğsünü yok-

ladı ve hayatını sona erdirecek asıl hastalığın bu olduğunu anladı. Ateş ve zapt edilemez bir öksürük onu bir anda ele geçirdi, ta ki zatürree atağı onu yere serene kadar. Oldukları yerin yakınında Astapovo tren istasyonu bulunuyordu. Bir kontrolör ve Doktor Makovitski şuuru kapanmış Bay Tolstoy'u –adeta bir tür Rus romancı paketi gibi– istasyon şefinin evine kadar taşıdılar. Yazar karanlık ve sefil bir odada, zemin kadar sert, sade bir şiltede bir altı gün daha can çekişti. Ölmesinden kısa süre önce, karısı istasyona geldi ama Bay Tolstoy yanına gelmesine izin vermedi. Son sözleri şunlar oldu:

"Doktor Makovitski, paltomun iç cebinde bir zarf bulacaksınız. İçinde vasiyetnamem var. Onu size emanet ediyorum. Sofia'nın onu ortadan kaldırmamasını sadece siz sağlayabilirsiniz."

45

ÖĞLEDEN SONRA 13:32. MAĞDURUN RIZASI OLMASI HAFİFLETİCİ SEBEBİYLE ADAM ÖLDÜRMEYE TEŞEBBÜS.

Hedefimin dairesine girdiğimden beri hiçbir gürültü duymadım, ne yatak odasında bir mendil sesi ne de evin odalarına biraz hayat üfleyecek en ufak bir yankı. Daha önce de yaptığım gibi sessizce ana koridorda ilerliyorum, şartların benzerliğinin sebebiyet vereceği bir *déjà vu* yaşamamaya özellikle özen göstererek. Leeds Universitesi'nden bir araştırma ekibine göre, toplumun yüzde yetmişi daha önce yaşamış oldukları bir şeyi tekrar yaşadıkları izlenimine hayatlarında en az bir kez kapılmıştır. Ama *déjà vu* kısa süreli hafızadan sorumlu devrelerde anlık yaşanan ve bilinçli zihnin algısal verileri almakta kısa bir gecikme yaşamasına, böylece bilinçaltının ortamı ondan önce algılamasına yol açan bir sinirsel anomaliden kaynaklanır. Serebral korteksimin zayıflığı artık bilinen bir gerçek, benim de sadece bir istatistiksel vaka olmadığım da bariz olduğundan, sonunda temporal lob epilepsisi ya da bizzat şizofreni gibi başka hastalıklara yol açıp açmayacağı bilinmez bu tür nörolojik bozukluklardan mustarip olmamak için ne kadar tedbir alsak az gelir.

Mutfağı ve Bay Blaisten'in çalışma odasını ardımda bırakıyorum; sonrasında da dev plazma televizyonlu salonu, birinci banyoyu, misafir odasını ve Melaina'nın eşyalarını götürmek için valizleri tavan arasından indirdiği ardiyeyi. Sol elimle içinde eşyalarımın olduğu torbayı tutuyorum çünkü plastik olduğundan hışırdayıp duruyor, sağ elimle ise çelik ağzı on dokuz santimetre olan bıçağı içinden çıkarıyorum. Artık yatak odası sol tarafımda. Kapı açık, ben de yavaş yavaş, bıçağı tersten tutup kaldırmış, tam bir suikastçı gibi içeri uzanıyorum, beni cezai ehliyetten muaf tutacak hiçbir mazeretim de yok. Mamafih, odada kimse yok.

İkinci banyo sağ tarafta kalıyor, orası Blaisten'in bulunabileceği tek yer, zira öbür taraftan gidip daireden çıkmış olamaz. Bıçak sağ elimde, kapının tokmağını sol elimle kavrayıp torbayı dişlerimin

arasında tutuyor, gürültü yapmamaya ve torbanın saplarında sinsice dolaşmış olabilecek mikropları ve terli, pis elleri düşünmemeye çalışıyorum. Tokmağı profesyonel olmayan bir insan gözünün algılayamayacağı kadar yavaş çeviriyorum. Ve içeriyi görmeyi başardığımda, Blaisten'in banyo küvetine dalmış olduğunu seçiyorum. Yerde birkaç jilet var, suda kan olmadığına göre bunları kullanmaya cesaret edememiş olmalı, onların yanında da açılmış bir kutu Largactil ® 100 mg ve bir kutu da Sinogan ® 0,25 mg. Normal insanlar sıradan uyku ilaçlarıyla intihar eder, ancak görünüşe göre Bay Blaisten psikolog olduğundan, nöroleptik ilaçlara ulaşmasını sağlayan arkadaşlara sahip.

Kendimden çok emin olmadan küvete yaklaşıyor ve yerdeki jiletlere takılıyorum, onlar da bambu görünümü verilmiş mermer fayansların üzerinde yankılanıyor. Bıçağımı kaldırıyorum, ortaya çıkabilecek beklenmedik her türlü duruma karşı bir kedi gibi tetikteyim. Blaisten gözlerini açıyor, bana bakıyor ve çok yavaşça, pelteleşmiş ağzıyla bana şöyle diyor:

"Öldürün beni artık, Tanrı aşkına. Bitirin işimi."

Eduardo Blaisten'in hayatını şu an sonlandırırsam, savunmamda onun rızasını olası bir hükme karşı hafifletici sebep olarak kullanabileceğimi anlıyorum; ama onu bıçağımla öldürmek yerine bekleyip sadece ölümüne seyirci kalırsam, beni en fazla yardım yükümlülüğünü yerine getirmemekle suçlayabilirler.

"Bana işimi nasıl yapacağımı söyleme."

"Yani yapın şunu ama artık."

Blaisten bana cevap verdi, ama aslında, beni yaptığım şeye dair şüpheye düşürme ve bana türlü türlü oyunlar oynama fırsatını hiç kaçırmayan parazit ikiz erkek kardeşimle konuştuğumu bilmiyor. Asla hedefimle senli benli konuşmaya cesaret edemeyeceğimi bilmediği gibi. Benim mesleğimde fazla samimiyetin hiçbir zaman hayrı dokunmamıştır.

Bu son cümleyi söyledikten sonra Blaisten'in başı suya gömülmeye başlamıştı, şimdi tamamen suyun altında. Hedefimin işini sonsuza kadar bitirmek o kadar kolay ki, sadece boğularak ölmesi için birkaç saniye beklemek yeterli. Ama bunu ne kadar düşünürsem düşüneyim, üzerine ne kadar kafa patlatırsam patlatayım, bu takdirde, bana bir yıl iki ayı aşkın bir süre önce, üzeri köşeli, sert çizgili ve belirgin üst çıkıntılara sahip bir el yazısıyla yazılmış par-

şömen kâğıttan bir zarfın içinde ödenen ücretin tahsilatını haklı çıkaracak bir neden görmüyorum. Şurası açık ki, bu fikir beni ne kadar baştan çıkarsa da, eğer kurbanımı aktif bir şekilde katletmediysem, Madrid'in bir köşesindeki evimde bulunan çelik kasada bir süredir sakladığım ödemeyi hiçbir şekilde hak etmiş olamam. Çünkü ben Kantçı ahlak sahibi bir adamım.

46

Gregorio Marañón Hastanesi'nde, acil servisin bekleme salonundayız. Omzuma dayanıp zorlukla yürüyebilen Bay Blaisten'i taksiyle getirdim. Evinden çıkmadan önce, işaret ve orta parmaklarımla gırtlağında mekanik bir rahatsızlık yaratarak onu kusmaya zorladım. Sonra uyumasına engel olmak için ona bir termos dolusu koyu kahve hazırladım. Mutfağın raflarında Blue Mountain Jamaika kahvesinin paketini bulmak zor olmadı, buna karşılık Saeco kahve makinesinin kullanma kılavuzuna başvurmam ve makineyi çalıştırmak için on yedi dakikamı harcamam gerekti. Takside yirmi iki kez Blaisten'i tokatlamak zorunda kaldım. Taksici bizi tüm yolculuk boyunca dikiz aynasından, gözleri faltaşı gibi açık izledi ama bu sefer hiçbir şey sormadı.

Bizden bilgi alacakları acil servis bankosunun yanında oturmaktayız. Önümüzde başı dönüyormuş gibi görünen yaşlı bir adamı dirseğinden tutan bir kadın bulunuyor.

"Başından geçeni anlatın" diyor hemşire, bir tükenmez kalemin ucunu kâğıdın üzerine koyup tam olarak kâğıtla tükenmez kalemin birbirine değdiği noktaya bakarak.

"Şimdi şöyle, bu beyefendi kaldırımda yürüyormuş, bir inşaata da çok yakın geçiyormuş, vinçten bir kiriş kopmuş ve neredeyse üstüne iniverecekmiş" diye açıklıyor hanımefendi.

"E nesi var o zaman?"

"Kiriş hemen yanı başına düşmüş, azıcık daha gitse tam kafasına çarpacakmış."

"Peki hanımefendi. Peki şimdi bu adamın nesi var? Semptomları yani."

"Nesi mi var? Yani *ölmek üzereydi neredeyse*."

"Peki" diyor hemşire ve forma bir şey yazıyor. "Merak etmeyin, biz şimdi ilgileniriz."

"Yani korkunçtu" diye ısrar ediyor hanımefendi. "Ölmüş olabilirdi, dedim ya size. Neredeyse ölecekti, ölmek üzereydi."

Hanımefendiyle yaşlı adam bankodan ayrıldıklarında Blaisten'i kollarının altından kavrıyor ve azıcık kuvvetimi toplayıp onu sandalyeden kaldırmayı beceriyorum.

"Sağ olun" diye geveliyor. "Boğa gibisiniz vallahi."

"Beni daha fazla kışkırtmanıza lüzum yok" diyorum gayet ciddi. "Size bu şartlar altında sizi öldürmeyeceğimi söyledim."

"Sadece halinizin iyi olduğunu söylemek istedim. Keşke ben de sizin kadar iyi olabilseydim, şu an kendimi ne kadar kötü hissettiğimi düşünürsek..."

Bay Blaisten intihar denemesini nihayete erdireyim diye umutsuzca çabalıyor. Ama ben profesyonelim, her türlü baskıya alışığım, kendisi dış görünüşümle alay ederek ya da sağlık durumumu ve saymakla bitmez hastalıklarımı hor görerek beni kışkırtmaya çalışırken bir Wernicke Afazisi nöbeti geçiriyormuşum ve bana söylenenlerden hiçbir şey anlamıyormuşum gibi ona hiç kulak asmıyorum. Bu şekilde, bir an önce kendini toparlamasını ve kendi başına ölmediği, benim de onun terbiyesiz kışkırtmalarını unutmuş olacağım, böylece kimseyi zevk için öldürmeme prensibini ihlal etmeyeceğim bir an, işini bitirmeyi umut ederek onu bankoya birkaç adım yaklaştırmakla yetiniyorum.

Hemşire bana Bay Blaisten'e ne olduğunu soruyor, ben de ona aşırı dozda uyku hapı almış olduğunu söylüyorum. Acilen bize iç binaya geçme izni veriliyor ve bir doktorla tekerlekli sandalye getiren bir hemşire doğrudan bizi almaya geliyorlar. Eduardo Blaisten o tiplerden biri işte. Acil servisin bekleme salonuna gelir böyle tipler, sen o sırada üç saatten fazla süredir bekliyorsundur, bir sandalyenin üzerinde sıra beklerken ölüyorsundur, bunlar gelir, bir ilaca alerjileri olduğunu söyler ve sabahın köründen beri sıra beklemekte olan bizlerin önüne geçerler.

Çamaşır suyu, etil alkol ve dezenfektan kokan uzun bir koridorda yürüyoruz, aniden doktor içinde eşyalarım olan torbaya izin istemeden yapışıp şöyle diyor:

"Hah, güzel. İçtiği tüm ilaçları getirmişsiniz bakıyorum."

"Hayır" diye cevaplıyorum onu. "Onlar benim ilaçlarım."

Ve o her bir kutuyu çıkarıp didik didik etmeden önce bir darbeyle torbayı elinden alıyorum. Ultram ® 100 mg kutusu, Compazine ® 5 mg kutusu, Eulexin ® 250 mg kutusu, Pepcid AC Maximum Strength ® 20 mg kutusu, Cardizem ® 240 mg kutusu, Feldene ®

500 mg kutusu, Valtrex ® 500 mg kutusu, Xanax ® 1 mg kutusu ve Prozac ® 60 mg kutusu olmak üzere her şeyi ait olduğu yere koymaya başlıyorum, bu arada doktor neden gözlerini kocaman açıp benimkilerin sapmış rotasını izlemeye çalışarak bana sürekli bakıyor, bilmiyorum. İlaçlarımı almamı sağlayan tüm reçetelerin sahte olduğunu bilmesine imkân olmadığına, maymuncuklar ve kapı zorlama aletleri torbanın alt kısmında kaldığından onları göremediğine, çelik ağzı on dokuz santimetre uzunluğundaki bıçağı Claudio Coello'da bir çöp kutusuna atıp bıçaktan kurtulmuş olduğuma göre, neden bu kadar telaşa kapıldığını bilmiyorum.

Bay Blaisten beni kolumdan çekiştiriyor. Ona yaklaşırken, bel ağrısı çekme, hatta bir çeşit bel fıtığına yakalanma riskini göze alarak, hafifçe eğiliyorum. Kulağım yüzünün hizasına geldiğinde mırıldanıyor:

"Burada bayağı meşhursunuz galiba."

Böyle demesinin sebebi hastaneye girdiğimizden beri bana iki doktor, iki kadın hemşire, bir erkek hemşire, bir de temizlik görevlisinin selam vermiş olması. Ona eskiden bu hastaneye geldiğimi ama artık gelmediğimi söyledim. Lafı uzatmadım çünkü bu konudan bahsetmek istemiyordum. Yine de, Blaisten'in midesini yıkayacakları odaya vardığımızda, kapının yanında ayakta duran ve çok eğleniyor gibi görünen iki genç hekim, bana soruyor:

"Neymiş? Oğlan mı kız mı?

47

François-Marie Arouet ya da daha bilinen adıyla Voltaire, hayatı boyunca tüm Batı Avrupa'nın en iyi hekimleri tarafından muayene edildi. Ona doğru bir şekilde, çiçek hastalığı, grip, erizipel, zatürree, prostat büyümesi ve felç atakları teşhisleri koydular; ancak bu sözümona insan bedeni uzmanlarının hiçbiri onun gutunu, romatizmasını, bronşitini, ateşlenmelerinin, iskorbütünün veya gastrointestinal bozukluklarının beklenmedik kaynağını, çocukluğunun ilk yıllarından öldüğü güne kadar çektiği tüm bu hastalıklarını tespit etmeyi beceremedi.

Hassas bir ruh olduğu için, kader kanunlarınca lanetlenmiş biz seçkinler sürüsüne musallat olan makus talih, onun da peşini bırakmamıştı. Tıp bilimi doktorlarının çabalarına ve Bay Voltaire'in bizzat kendisinin iyileşmek için gösterdiği gayrete rağmen, asla kendisine işkence eden illetlerden kurtulmayı başaramadı; onun elinden yazılmış ve bugüne kadar korunabilmiş 21.000 mektup sağlık durumuna ilişkin sayısız ve sürekli imalarla doludur.

Kasım 1723'te yirmi dokuz yaşındayken, Fransa'yı mahveden salgın sırasında Bay Voltaire kendisini ilk vasiyetnamesini yazmaya zorlayan çiçek hastalığına yakalandı. Hastalıklar, vasiyetnameler birbirini takip etti, ama filozof mucize eseri tuhaf ve benzersiz bir hastalık koleksiyoncusu gibi yaşamaya devam etti. Ocak 1751'de Voltaire Prusya Sarayı'ndan D'Argental Kontu'na yazdı, üç yüz fersah mesafeye ölmeye gittiği için haline üzülüyor, mektupta şimdiden dört ölümcül hastalığı olduğunu iddia ediyordu. O zamana kadar onu neredeyse altı ay boyunca yatağa bağlayan ve dişetlerine verdiği zararla dişlerinin dökülmeye başlamasına yol açan en az bir rahatsızlık geçirmiş olduğu kesindir. Bay Voltaire bir kez daha ölümünün yakın olduğunu tahmin ederek antiskorbütik ilaçlara ve diş çekimlerine dayanan sıkı bir tedavi gördü. Bu, sıkıntılarını artırmaktan başka bir işe yaramadı ve iki sene zarfında tüm üstdişlerini, altdişlerinin de çoğunu kaybetti.

Dişlerine dair bu tecrübeden sonra, Bay Voltaire tıbbın hastayı oyalama sanatından başka bir şey olmadığı, hastalığın o oyalama esnasında doğa tarafından iyileştirildiği sonucuna vardı. O andan itibaren hekimlerin tavsiyelerine uymayı reddetti. Yine de her insan gibi o da ağrılara katlanmaktan âciz olduğundan ötürü, kendi tetkiklerini yürütüp kendine teşhisler koydu, kendini bolca tedavi etti: Haftada iki üç kez müshil alıyor, sürekli olarak kendine sabunlu lavmanlar uyguluyor ve insan midesine yerleşmiş her türlü bakteriyi yok edecek kapasiteye sahip iksirler içiyordu.

Bay Voltaire hayatının ilk yarısını, hastalıklarını muhtemelen daha da ağırlaştıran hekimlerle çevrili olarak geçirdi. İkinci yarısını ise belki ıstırabını hafifleten ya da tam aksine, belki de sadece plasebo etkisi gösteren ilaçlarla sarılı olarak. Genelde hoş bir kıvırcık perukla görüldüğü bu son senelerde, hâlâ tıp loncasına kızgın olan filozof, kendisini dinlemeye hazır herkese sivri ve dişsiz tebessümüyle şunu belirtiyordu:

"Ne kadar düşünürsem düşüneyim, üzerine ne kadar kafa patlatırsam patlatayım, yaşlılıktan ölmeyen bir doktordan daha saçma bir şey bilmiyorum."

Gerçekten de birçok hekimin, gençliğinde kendisini muayene edenlerinin hemen hepsinin öldüğünü görmüş olmalıydı, çünkü Bay Voltaire harap olmuş ve can çekişir halde, bütün hastalıklarına rağmen seksen dört yaşına kadar yaşadı.

New York Üniversitesi Periodonti ve İmplantoloji Bölümü'nden Profesör Doktor Philias R. Garant'in, *Quintessence* dergisinde yayımlanan bir makalede Voltaire'in dişlerinin gizemini çözmesi için iki yüz on üç yılın daha geçmesi gerekti. Doktor Garant, çok sayıda hastalıktan mustarip olan ve çok sayıda hekim için deneme tahtasına dönen Bay Voltaire'in cıva zehirlenmesine kurban gittiği, bunun etkilerinin de elli yaşını tamamladığında ortaya çıktığı sonucuna varmıştı. 16., 17. ve 18. yüzyıllarda cıva, Fransız filozofun da bir ara kendisinde olduğuna inandığı, bulaşıcı bir hastalık olan frengiyi tedavi etmek için masajlarla cilde yedirilir ya da doğrudan ağızdan alınırdı.

En azından bir kez, hekimin teki işe yaradı.

48

Hayali hamilelik şakası yapılacak bir şey değildir. Alay edilecek bir şey de değildir, kimseye komik gelebilecek bir şey değildir, hele ki bir sağlık çalışanına. Somatomorfik bir rahatsızlıktır, beynin interosepsiyon yani bedenin fizyolojik durumunu algılamadan sorumlu bölgesinde yaşanan nörolojik anomalilerden kaynaklanır ve farklı organ sistemlerinde, tamamen otonom sinir sisteminin kontrolü altında olanlarda bile, birçok somatik hastalığa yol açar. Somatomorfik rahatsızlıklar kardiyovasküler, gastrointestinal veya solunum gibi sistemleri etkileyebilir. Rahatsızlığın esas nedeni kortikal seviyede etkili fiziksel ve kimyasal bir değişimde yattığına göre, bunun hangi sebeple insanı gülmeye sevk edebileceğini anlamıyorum.

Hayali hamileliğin en belirgin semptomu, fiziksel olarak kavisli bir duruştan ve karın kaslarının gerilmesinden kaynaklanan karın hacmindeki artıştır. Bu semptoma karın içinde fetüs hareketlerinin güçlü bir şekilde hissedilmesi, mide bulantıları, sabah baş dönmeleri ve kusmaları, hatta neredeyse kabızlık ve iştah bozukluklarına varan belirtiler eşlik eder. Gerçek gebeliklerden daha fazla kilo artışı bile mümkündür, gonadotrofin hormonu seviyeleri de tavana vurur.

Hayali hamilelik rahatsızlığı kadınlarda daha sık görülür, ama erkeklerde daha seyrek görülen bir hastalık olsa da, ona yakalananlar küçük bir azınlığa dahil olsalar da, bu tam olarak da yarattığı hasara karşı daha duyarlı olmak için fazladan bir sebep teşkil etmelidir, mide yıkanacak bir odanın kapısında yakışıksız şakalar patlatıp alay etmek için değil.

Erkekte memelerin salgılama fonksiyonu körelmiştir, o yüzden tüm alterasyonlar –memelerin şişkinliği ve boyutunda büyüme, meme uçlarında renk değişimi ve süt salgılamak için verilen nafile çaba– çok daha ağrılı olur. Var olmayan rahim boynundaki yumuşamanın, karın zarının hacminin ve rahim duvarlarının büyümesinin milimetresine kadar hissedilebilmesi de cabasıdır. Regl kanamasının

olmaması, erkek hasta tarafından gebeliğin doğasında olan gerçek fizyolojik âdet görmemeyle bir tutulabilir.

Gayet deneyimli doğum uzmanları hayali hamilelikleri gerçekleriyle karıştırmışlardır, dayandıkları tek dış ipucu, gerçek hamilelerde göbek deliğinin, sonunda bir çiçek gibi açıncaya kadar dışarıya doğru çevrilmiş halde büyümesidir. Erkekte hayali hamilelik durumunda, doğum uzmanının elinde başka ipuçları da olacaktır, ancak bunların hiçbiri kesin olarak kabul edilemez, çünkü tüm görünüşler gibi bunlar da aldatıcı olabilir.

49

Hatırımda kaldığı kadarıyla, hekimlerle ilişkim 4 Nisan 1971 günü başladı. O diş hekiminin muayenehanesine sağlıklı, mutlu bir çocuk olarak girdim; altdudak gemciğinde gerginlik ve keratinize dişeti alanında aşırı darlık tanısıyla, tüm dişlerimi kaybetmemin artık sadece bir zaman meselesi olduğu ve bir daha asla tebessüm etmeye cesaret edemeyeceğim hissiyle çıktım. Sonrasında, hastalıklardan kırılan vücudum beni her neredeysem oradaki hekimlere bel bağlamak zorunda bıraktı. Madrid'in tüm hastane komplekslerini, üniversite hastanelerini, özel kliniklerini, bölge sağlık merkezlerini, klinik analiz laboratuvarlarını, pratisyen hekimlerini, uzman hekimlerini, acil servislerini ve eczanelerini bilirim.

Başlangıçta kamu sağlığı personeliyle ilişki hep candan olur. Daha saf ve tecrübesiz, kemikleri dizlerinden fırlayan bir delikanlıyken, ilk muayenelerimde dinlendiğimi, incelendiğimi, yoklandığımı, tetkik edildiğimi ve hatta yerinde bir teşhis ve reçete aldığımı hissediyordum. Fakat zaman içinde bu muamele hep kötüleşir, sağlık önlem ve tedavi binalarının temiz, steril odalarında her şey mekanik, aceleci, soğuk ve nihayetinde faydasız bir hale gelir. Kaç sefer, başta yararlı olan, bana birkaç haftalığına itina gösterdikten sonra, işini alelade bir görevmiş gibi, robot gibi yapmaya başlayan bir doktorun muayenehanesine girdiğimi artık sayamıyorum bile. Günaydın, şunu alın, bir de bunu alın, diyorlardı bana. Bakalım nasıl gidecek. Sonra tekrar uğrayın... Hiçbirinin anlamadığı şey şuydu ki ben başkaları gibi muayene edilemem, çünkü ben başkaları gibi bir hasta değilim. Ben bir nevi tıp mucizesiyim, artık pek de uzak olmayan bir gelecekte vücudumun adli tıp incelemesinin dünyanın şaşkın bakışları önünde meydana çıkaracağı gibi. Doktorun beni anlayıp durumumun fevkaladeliğini idrak etmeye çalışmasına, teknolojik açıdan mümkün tüm tahlilleri, en alışılmadık ve imkânsız olanları da göz ardı etmeyip yazmasına ihtiyacım var, çünkü benimki gibi, tüm bozukluklar ve enfeksiyonlar için adeta bir mıknatıs görevi gören eşsiz bir organizmaya hangi olağanüs-

tü hastalığın hücum edeceği asla bilinmez. Benim bir doktordan talebim, beni muayene etmek için saatlerini vermesi, mesaisinin sona ermesinin öneminin olmamasıdır, çünkü önünde daha önce hiçbir hekimin incelememiş olduğu doğaüstü ve şaşırtıcı bir olgu bulunmaktadır; akşam yemeğine çıkmasının gerekmesi onun için önem arz etmemeli, eğer illa gerekiyorsa da benimle bir restoranda yemeğe gitmeli ve orada hastalıklarımın sonsuz listesi üzerine konuşmaya devam etmelidir. Şu istediğim çok mu? Karşılığında ben de yeterince şey sunmuyor muyum, keşfedilecek ve üzerlerinde risklere girilecekbir anatomik, fizyolojik ve nörolojik istisnalar madeni arz etmiyor muyum?

Bir seferinde, gecenin bir yarısı aniden sağ ayağımın baş parmağında ve zaten şiş dizlerimde başlayan akut bir gut atağı geçirdiğim için evinden aradığım son pratisyen hekimim, bana hattın diğer ucundan şöyle demişti:

"Tanrı aşkına, beni her saat aramaktan vazgeçer misiniz, Bay Y.? Bakın, size başka bir telefon numarası vereceğim. Not alın. Dokuz yüz bir. İki yüz kırk iki. Altı yüz yirmi altı. Yazdınız mı? Bu, bir cenaze levazımatçısının numarası, size benden daha iyi hizmet edeceğinden eminim."

O günden sonra insan vücudunun sözümona uzmanlarının tavsiyelerine uymamaya karar verdim. Hekimlerle ilişkim, şüphesiz ki kaderin bir cilvesiyle, Bay Voltaire'inkiyle paralel seyretti, hatta hayatımın farklı dönemlerinde benzer bir sırayı da takip etti. Senelerdir kendi tetkiklerimi kendim yapar, kendi teşhis ve tedavilerimi kendim belirlerim. Tıp yalnızca hastayı oyalama sanatıdır, hatta iddia ederim ki bunu insanın ruh halini ve henüz bozulmamış azıcık sağlığını da mahvetmek pahasına yapar.

1998 senesinde Kuzey Amerika Psikiyatri Birliği ile Sağlık Politikaları ve Araştırmaları Merkezi, yaşları on sekiz ile altmış arasında değişen, depresyon tanısı konmuş kırk kişilik bir denek grubu üzerinde üç farklı tip tedavinin etkilerine dair bir araştırma tasarladı. Denekler rastgele üç gruba ayrıldılar ve her gruba doksan gün boyunca farklı bir tedavi uygulandı. A grubuna günde 20 miligram fluoksetin verildi, psikoterapi seansları yapılmadı. B grubuna haftada bir psikoterapi seansı yapıldı, hiçbir farmakolojik destek verilmedi. C grubunaysa farklı türlerde plasebolar verildi ve haftada bir, psikoterapi içermeyen bir konsültasyon yapıldı. Araş-

tırmanın sonucu şüpheye mahal vermiyordu: Tedavi ve etkilerin yerine oturması için bırakılan pay süresi geçtikten sonra, A, B ve C gruplarının ortaya koyduğu nüksetme ve iyileşme oranları aynıydı.

Hastalar, tıp kendileri için hiçbir şey yapmadan iyileşir, ölür ya da aynı şekilde devam ederler. Bu sebepten ötürü, tıp bilimine aşağı yukarı istatistik bilimi kadar itimat etmek gerekir.

50

Eduardo Blaisten'in midesini yıkadıkları odanın kapısının önündeyim. Şu an otuz dakikadır içeride, o yüzden onu sol lateral dekübit pozisyona almış, ağzından içeri bir hortum sokmuş ve sondanın midesine doğru yönelmesi için ondan yutkunmasını istemiş olacaklarını sanıyorum. İstemsiz bir refleks eylemi sıvıyı dışarıya doğru fışkırtmış olacaktır. O zaman, midesinin içindekilerin bir kısmının boşalması için, sondayı Bay Blaisten'in bulunduğu yüksekliğin altında bir yere yerleştireceklerdir. Sonra hekimler ya da hemşireler sondayı yukarı kaldıracak ve kusma hareketlerini yeniden başlatmak için bir huni yardımıyla serum fizyolojik dökeceklerdir. Sonrasında huniyi tekrar indirecek ve boşaltmaya geri döneceklerdir. Bunu yirmi kez daha, hedefimin midesinde Largactil'in de Sinogan'ın da zerresi kalmayıncaya dek tekrarlayacaklardır. Ona dekstroz solüsyonu ve tansiyonunu düzenleyecek bir başka ilaç vermiş olmaları da mümkün, tabii başka komplikasyonlar çıkmadığı takdirde.

Odanın kapısı açılıp da girmeme izin verdiklerinde, hekimin Blaisten'e şöyle dediğini işitiyorum:

"Şu an pek formunuzda olmadığınızı biliyorum. Ama her şey geçecek, çok yakında daha iyi olacaksınız. Bu ruh haliniz için de geçerli. O yüzden güçlü olun, üzerinize düşeni yapın ve camlardan atlamamaya çalışın."

Hekim odadan çıkıyor. Bay Blaisten'e yaklaşıp kendisine mendilimi takdim ediyorum. Mendili kabul ediyor, hiç tereddüt etmeden gürültülü bir şekilde burnunu silmeye koyuluyor. Ağlamaya ya da sızlanmaya çalıştığı zannedilebilir ama artık kurulayacak bir gözyaşı kalmamış gibi görünüyor.

"Buraya oturacağım. Sağ ayağımı dinlendirmem lazım" diyorum, bir şey demiş olmak için.

"Ayağınızın nesi var?" diye soruyor bana, ben otururken.

"Dikkat çektiğini biliyorum. Onu zaten biliyorum. Ama vücudumun bu kısmından başka bir yerde jigantizm çekmediğim için şanslıyım en azından.

"Jigantizm mi dediniz?"

"Evet, bakın" diye işaret ediyorum, Blaisten'in beni kışkırtma çabalarından biraz bıkmış olarak. Sağ ayağımın ayakkabısını ve çorabını çıkarıyorum.

"Şişmiş mi?" diye ısrar ediyor çıplak ayağıma bakarak.

Sol ayağımdan da ayakkabıyla çorabı çıkarıyorum, iki bacağımı kaldırıyorum ve iki ayağımı yan yana onun suratının önüne yerleştiriyorum.

"Görmüyor musunuz? Biri diğerinden daha büyük."

"Evet, doğru" diyerek kabul ediyor Eduardo Blaisten. "Bu, değil mi? Bu daha şiş."

Sonra mendili yüzüne götürüyor, odanın arka köşesine bakarak burnunu çekip sümkürmeye koyuluyor. Sessizlik içinde on yedi dakika geçiriyoruz.

"Size hiçbir şey tesir etmiyor, değil mi?" diyor bana sonra. "Sizi ne kadar kıskandığımı bilemezsiniz. Hep böyle kayıtsız olmak hoşuma giderdi benim. Çocukluğumdan beri bana hep çok hassas olduğumu söylediler. Annem, öğretmenler..."

"Ben hassas bir ruhum" diye karşılık veriyorum.

"Tabii canım!" diyor Blaisten ve deli gibi gülüyor.

Neredeyse üç dakika, daha önce ağladığındaki gibi minik hıçkırıklar ve biraz yakışıksız bir vurguyla gülmeye devam ediyor. Sonra ekliyor:

"Böylesi benim hoşuma giderdi, bir şeylerin bana tesir etmemesi yani. Şartlardan, kazalardan hakikaten bağımsız bir biçimde yaşayabilmek. Sizin gibi. İyinin ve kötünün ötesinde. Ama insanım ben, fazlasıyla insanım."

Bay Blaisten geriye doğru yaslandı, şimdi de uykuya dalmış gibi görünüyor. Onu böyle, ayarlanabilir yatağında uzanmış, savunmasız ve büyük Alman filozofu Friedrich Wilhelm Nietzsche'nin özgür ruhlar için yazdığı kitabına üstü kapalı bir gönderme yapmasının akabinde seyrederken, ilk defa ona acıyorum. Kendi bengi dönüşümü, içine hapsolduğum bu döngüden kaçmayı düşünüyorum ve bir an için, sevgilisinin veda notundaki el yazısı ile bana önceden ücretimi verdikleri zarfın üzerindeki el yazısının neredeyse tıpkısının aynısı olduğundan ona bahsetme düşüncesi beni cezbediyor. Ama onu uyandırmamak için bu düşünceye kapılmıyorum. Bay Blaisten'in dinlenmeye ihtiyacı var. Odadan çıkar çıkmaz bir yiye-

cek içecek otomatının arkasında saklanıyorum, paltomun içinden zarfı çıkarıp vasiyetnamemin ilk sayfasında yer alan, M. K. baş harflerine tekabül eden ismin üstünü çiziyorum. Şu an ölmem söz konusu olursa diye.

51

Marcel Proust'un, Goncourt Kardeşler'inki gibi koyu ve kaytan bir bıyığı vardı. Onu muhtemelen, Paris'in varoşlarında dolanan genç bir edebiyat hastasıyken, kısmen dikkati yumurta biçimli kocaman kafasından ve gözkapaklarının altında saklanan göz şekilli iki yumurtadan başka tarafa çekmek için bırakmıştı.

Yaşı ilerledikçe, Bay Proust geniş bir hastalık koleksiyonu oluşturmaya başladı; bunların arasında, şikâyetlerinin sıklığına istinaden, alerjik rinit, astım ve annesinin ölümünden sonra başına geliveren depresyon ön plana çıkıyordu. Bu yeni hastalıklar Bay Proust'u Paris'teki Haussmann Bulvarı 102 numaraya hapsetti. Bu son ikametgâhında, yazar kendini gürültüden izole etmek için odasının duvarlarını mantar levhalarla kaplattı; rutubet, polen ve dışarıdan gelecek her türlü sesin girişini engellemek için çift kanatlı pencereleri de daima panjurlar ve kirişlerle kapalı tutuyordu. Bay Proust eserlerini yazdığı dönemlerde burada kalıyor, terleme ve ürperme krizleri geçirip de şömine yanarken bacaklarında sıcak su torbalarıyla iki büyük yastık arasına uzanmadığı zamanlarda hastalıkların nüksetmesini önlemek için evin içinde bile pijamasının üzerine paltosunu giyerek odanın bir tarafından diğerine volta atıp duruyordu. Uyku ve uyanıklık saatlerinden en yüksek verimi elde etmek için komodininden veronal ve kafein hapları eksik olmuyordu ve odası buhar banyolarının dumanından ötürü sürekli karanlıktı.

Bay Proust doğal olsun yapay olsun parfümlere ve çiçeklere dayanamıyordu çünkü astım ataklarını azdırıyorlardı, bitkilerle olan tüm ilişkisi pencere camları üzerinden kuruluydu. Burnunu mendillerinden biriyle kuruladıktan sonra, ona sümkürmediyse bile mendili yere atıyordu, öyle ki etrafı sürekli, kuş sürüsünü andıran bir beyaz bez ordusuyla çevriliydi. Bir seferinde, 1914 yılının kapalı, bulutlu ve hoş kokulu bir akşamüstünde, Bay Proust hizmetçisini bulabileceği en iyi ve en kaliteli mendillerden bir bohça satın almaya gönderdi. Birkaç saat sonra, hizmetçi beraberinde getirdiği

mendillerin zarif ve kaliteli olmalarına rağmen sert bir dokuları olduğunu fark ettiğinden, onları yazara ihtiyatla ve durumun farkına varmamış gibi davranarak gösterdi. Bay Proust şöyle dedi:

"Bu mendiller işe yaramaz, Céleste. Onları asla kullanmayacağım. Siz onlarla ne istiyorsanız yapabilirsiniz."

Hizmetçi satın aldığı mendilleri savunmaya çalıştı.

"Ama Bay Proust, bu mendiller daha yeni. Ben onları bir yıkayıp ütüledim mi, sertlikleri gidecektir."

Bay Proust'un açıklamalarına sessizlikle yanıt vermesinden bulduğu cesaretle, Bayan Albaret yeni mendilleri yıkadı, büyük bir dikkatle ütüledi, üç gün sonra onları diğer mendillerin arasına karıştırdı. Bay Proust o mendillerin ilkine denk geldiği anda kadını çağırdı.

"Céleste, size bu mendilleri kullanamayacağımı söylemiştim. Sizden ısrarla rica ediyorum, ne bir delilik ne de bir kaprisin söz konusu olduğunu anlayın. Bu mendiller yeterince yumuşak değil, burun deliklerimi kaşındırıp beni hapşırtıyorlar. Bunun astımıma hiçbir faydası yok."

Céleste Albaret, kâhya bilgeliğiyle, yaptığı alışveriş boşa gitmesin diye üç denemede daha bulundu, mendilleri tekrar tekrar yumuşatıcı maddelerle yıkadı, ütüledi, eski mendil yığınlarının arasına karıştırdı. Sonunda, hizmetçisinin hiçbir şey anlamamasından ve hastalıkların küçümseyip hafife almasından bıkan Bay Proust, bir terzi makasının yardımıyla mendilleri bizzat lime lime etmek zorunda kaldı.

Tüm bu küçük ayrıntıların yanı sıra, Marcel Proust hassas ruhların o açık ve net görüşüyle, ölümün gölgesinin üzerine çöktüğünü sezebiliyordu. Bronşlarının yanmış lastiklere döndüğünü, kalbinin –bu kadar zaman birazcık daha hava alabilmek için harcadığı çabadan tükenmiş olarak– güçsüz bir kas olduğunu hissedebiliyordu. Günbegün, gösterişli Paris günbatımları sırasında, bunu hizmetçisi Bayan Albaret'ye bu şekilde anlatmaya çalışıyordu.

"Céleste, ölüm peşimde. Topuklarıma basıyor. Artık vaktim kalmadı. Hiç vaktim yok."

Kadın bir dalkavuk sabrıyla dinliyor ve konudan elinden geldiğince kaçınıyordu.

"Her hâlükârda, Bay Proust, bu sürekli ölümden bahsetmek için bir sebep değil. Böyle giderse romanınızı tabii ki asla bitiremeyeceksiniz."

Fransız yazar o kadar uzun seneler boyunca öleceğini haber vermişti ki, artık ne dostları, ne eleştirmenleri, ne yayıncısı ne de okurları ona inanıyorlardı. Ama, onların güvensizlikleri ve şüpheciliklerine rağmen, Bay Proust sonunda öldü. 18 Kasım 1922 tarihinde. Artık kimse ona inanmıyorken öldü. Hekimi Doktor Bize, bir bronşit atağından olduğunu söyledi. Ölümünün vertigolardan, kulak iltihabından, üremiden, gripten, yüz felcinden, kalp enfarktüsünden, bir beyin tümöründen ve kayıp zamanı bulmayı başaramamaktan olduğu bilinir.

Kör talihinin peşinden ayrılmadığı o yıllar boyunca, Bay Proust hastalıklardan asla korkmadı. Korktuğu tek şey, aynı benim gibi, eserini tamamlamadan önce ölmekti.

52

Bay Blaisten uykuya dalalı iki saat geçti. Saat 18:42 ve hava kararalı bir süre oldu. Hastanede, geriye kalan az sayıda ziyaretçi alçak sesle konuşuyor, bir araya toplanıyor ve yere bakıyor. Buna mukabil doktorlar yüksek sesle konuşuyorlar, erkek ve kadın hemşirelerin sesi onlardan da çok çıkıyor. Koridorlarda çamaşır suyu ve dezenfektan kokusu hâlâ hâkim ama etil alkol kokusunun yerini yavaş yavaş antibiyotiklerin ve sterilize hazırlanmış yemekleri taşıyan tepsilerin kokusu almakta. Eduardo Blaisten'in oda kapısının önündeyim, çünkü daha önce ona bir şey söylemek istedim ama söyleyemedim. O yüzden şu an bir hemşirenin odaya girmesinden istifade ederek içeri süzülüyorum.

"İstediğiniz zaman evinize gitmekte serbestsiniz" diyor bana Blaisten, gözünün ucuyla bakıp beni gördüğünde, neredeyse ağzını oynatmadan. "Yoksa iş için mi buradasınız?"

"Size bir şey söylemek istiyorum."

"Eh, söyleyin öyleyse. Sonra da gidin buradan."

Bay Blaisten şimdi kızgın görünüyor ama ben ona daha önce yapmadığım herhangi bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Açıklamaya nasıl başlayacağıma dair neredeyse bir dakika boyunca tereddüt ediyorum. Böyle şeylerden konuşmaya alışık değilim. Ya da genel olarak konuşmaya.

"Bir süre önce bana beni hiçbir şeyin etkilemediğini, olaylara duyarlı olmadığımı söylemiştiniz."

"Öyle dedim."

"Öyle değil ama, ben hassas bir ruhum."

"Bence bu şaka artık kabak tadı verdi."

"Olan şu ki, böyle bir izlenim veriyorum çünkü bir yüz felcinden mustaribim."

Bay Blaisten kafasını bana doğru çeviriyor, tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. Dikkatle beni inceledikten sonra şöyle diyor:

"İyi bakalım, konuşun."

"Bende Möbius Sendromu var. İnanılmaz derecede nadir görülen bir hastalık, kaynağı da altıncı ve yedinci kafatası sinirlerinin

çekirdeklerinin hatalı gelişmesi. Bu da hem göz kırpmaya hem de gözlerin yanal hareketine komuta eden yüz ve göz kaslarının felcine sebep oluyor."

"Ben bir şey görmüyorum."

"Doğuştan gelen karmaşık bir anomali söz konusu. Onun yüzünden yüz ifadelerime hâkim olamıyorum, bu sebeple de olayların bana tesir etmediği hissini vermiş olabilirim. Yüzüm mermere oyulmuş sert bir maske gibi. Gülümsemekten âciz olduğumu, gözkapaklarımın düşük olduğunu ve şaşılık çektiğimi fark etmişsinizdir. Bunların hepsi onun etkileri."

"Hiçbir şey fark etmedim."

"Bu sendrom 1892'de Doktor Möbius tarafından keşfedilmiştir, kendisi Alman bir doktor ve psikiyatr olup Leipzig'de, Weiße Elster Nehri'nin son kıvrımının sardığı bir Saksonya şehrinde dünyaya gelmiştir..."

"Susun ama artık, Tanrı aşkına. Bana söylemek istediğiniz bu muydu sadece? Bir an için bana daha ilginç bir şeyler anlatacağınızı düşünmüştüm. Mesela beni öldürmeyi isteme sebepleriniz gibi."

"Size bununla ilgili de bir şey anlatmak istiyordum" diyorum.

Ama tam Bay Blaisten'e, sevgilisinin veda notundaki el yazısı ile bana önceden içinde ücretimi verdikleri zarfın üzerindeki el yazısının neredeyse tıpkısının aynısı olduğundan bahsedecekken, Gregorio Marañón Hastane Kompleksi personelinin bir üyesi odaya girip yüksek sesle soruyor:

"Mario Yurkievich?"

"Biraz sağduyu ama, lütfen" diyerek azarlıyorum onu, toplayabildiğim tüm kuvvetimle dirseğinden tutup aşağı çekiyorum.

"Ama ne diyorsunuz? Ne oluyor size?"

"Gizlilik hakkı" diye fısıldıyorum kulağına. "Genel sağlık kanunu, onuncu madde, üçüncü bent."

"Bay Yurkievich?" diye fısıldıyor o da bana.

"Evet, buyrun" diyorum çok alçak sesle.

"Talep ettiğiniz boyun yumrusu biyopsisi için her şey hazır. Benimle gelmeniz gerekiyor."

"Pekâlâ" diye mırıldanıyorum, sonra yüksek sesle Blaisten'e sesleniyorum:

"Bir dakika bile sürmez."

53

Bana insizyonel biyopsi yapacakları odada, diş hekimi muayenehanelerinde olanlara çok benzeyen bir koltuğa uzanmış yatıyorum; bu oda da o ilk seferdeki gibi yine çamaşır suyu ve oksijenli su kokuyor.

Yüzüme yerleştirdikleri gazlı bezler ve boynuma enjekte ettikleri anestezik ilacın etkisiyle görüşüm örtülü. İnsizyonel biyopsilerde yumuşak doku veya tümörden bir parça, daha sonra mikroskop lensi altında incelenmek üzere cerrahi müdahaleyle kesilir veya alınır. Benimki gibi cilt biyopsilerinde, lokal anestezi uygulandıktan sonra içi boş silindir şeklinde bir kesici alet kullanılarak iki ila dört milimetre çapında bir örnek çıkarılır. Müdahaleden sonra muhtemelen bir dikişe ihtiyacım olacak.

Cerraha nereyi keseceğini seçerken çok dikkat etmesini söyledim, çünkü yanlışlıkla parazit ikiz erkek kardeşimi öldürmesini istemiyorum. Cerraha büyük bir ahlaki açmazın içinde olduğumu açıklıyorum, çünkü bir kez daha hayatım ile öz kardeşimin hayatı arasında seçim yapmak zorunda kalmak istemiyorum; ama bir süredir, körelmiş ikizim büyümek ve şişmanlamaktan başka bir şey yapmıyor; doğmamış bebekler gibi boynumda tekmeler ve yumruklar atmayı bırakmıyor, ağırlıktan bir yana bükülü halde yürümeye başladığımı hissediyorum. Geceleri, uykusuzluk ve yalnızlık içinde geçen o uzun saatler esnasında, onun büyümeye, büyümeye ve büyümeye devam edebileceği, sonunda neredeyse benim kadar olup bedenimin kontrolünü sonunda ele geçirenin o olacağı fikri beni endişelendiriyor. İşin aslı, bana aynı Sokrates'in *dæmon*undaki "a" ve "e" gibi yapışık o ufak iç ses tarafından yönetildiğim izlenimine kapıldığım zamanlar da pek seyrek değil artık.

O yüzdendir ki zayıflamış belleğimin, olaylarını sıraya dizmeyi bile beceremediği bu bitmek bilmez günün yorgunluğunun beni alt ettiği, anestezinin etkisinin beni tatlı bir uykunun sarmalına daldırdığı ve benden uzaklaştıklarını hissettiğim doktorların ses-

leriyle beni kucakladığı şu değerli anlarda, burada hekimlerden randevu alanın, bu tuzağı kuranın, beni yalan dolanla bu odaya kadar getirenin aslında o, yani kardeşim olduğu, bunları beni aldırmak için yaptığı hissinin, beni ele geçiren son his olmasının önüne geçemiyorum.

54

Uyumuyorum, çünkü sekiz seneden fazla süre önce başıma gelen lanet, uykumu kesin bir ölüm olmaya mahkûm etti. Ama gözlerimin önünde gayet açık ve net bir şekilde, çimleri pamuk tabakalarından oluşan ve hepsi sarı olan gülleri hava sızdırmaz cam silindirlerin içine kapatılmış geniş bir bahçe görebiliyorum. Bahçenin ortasında çok sayıda Büyük Adam toplanmış. Kaç hassas ruhun şu beyaz günbatımında, üstün terbiyeleri ve kibar tavırlarıyla yaşam ve ölüme dair derin fikir teatilerinde bulunarak, miskince muhabbet ettiğini kestiremiyorum. Ama oradalar, başka kişilerin arasında, Bay Kant, Bay Poe, Goncourt Beyler, Bay Swift, Bay Descartes, Bay Byron, Bay Coleridge, Bay Tolstoy, Bay Voltaire, Bay Proust ve Bay Molière paltolarını giymiş ve boyunlarına kadar düğmelemişler. Onların etrafında ve Bay Lampe'nin kumandası altında, yaklaşık aynı sayıda hizmetçi ellerinde polietilen eldivenler, yüzlerinde cerrahi maskeler, soyalı kanapeler ile fincanda yeşil çay ikram ediyor. Gerilerden Bay Rossini'nin *L'equivoco stravagante*'sinin komik notalarını duyar gibiyim.

Birdenbire, pamuklara sarılmış cennet gibi meyve bahçesine bir sessizlik çöküyor, müzik ve büyük adamların sohbetlerinin mırıltısı kesiliyor ve herkes aynı yöne bakıyor. Bahçenin bir köşesinde, aralarına haşhaş çiçekleri karışmış tırmanıcı bitkilerin süslediği yuvarlak bir çardak bulunuyor. Ortasındaki tribünün üzerinde, kırılgan ve çarpık, tırabzana tutunarak şeklinin tüm bozukluğunu sergileyen Joseph Merrick'in ta kendisi duruyor: Kafası girintiler ve çıkıntılarla delik deşik olmuş, derisinin tüm yüzeyine metalik bir rengin yayıldığı Fil Adam. Bay Merrick, selam vermek için şiş alnını eğiyor, tüm misafirler de dar omuzları üzerindeki kocaman kafalarının vakur bir hareketiyle ona karşılık veriyorlar. Sonrasında Bay Merrick ani bir sancı hissetmiş gibi elini hipertrofik sol yanına götürüyor ve Bay Kant, Bay Descartes ve Bay Proust hep beraber kaburgalarının aynı bölgesini yokluyor. Bay Merrick sağ bacağını dinlendirmek ister gibi güçbela kendine doğru çekiyor

ve Goncourt Beyler, Bay Byron ve Bay Coleridge, sağ bacaklarını kasıp dizlerini ovalıyor. Bay Merrick öksürüyor, hepsi beraber öksürmeye başlıyorlar.

Merasimde bir hayranlık ve huşu dolu bir saygı havası esiyor. Ancak bu mümtaz zihinlerin hiçbiri durumu sezinleyemeden, bu derece hayranlığın muhatabı olan kişi, dimdik işaret parmağını tüm bu düşünürler heyetine yöneltip gürlüyor:

"Sizler, sahtekârsınız!"

Dinleyenler arasında kısa, kesik kesik bir mırıltı yaşandı. Bay Merrick ise devam etti:

"Mızmız zavallılar. Müşkülpesent, alıngan erkek kuruları. Cenaze ağlayıcıları gibi inliyorsunuz. Hepiniz birer şarlatansınız!"

Orada bulunanların hiçbiri kulaklarına inanamıyor. Benim de inanamadığım gibi. Suratını kaplayan karnabahar biçimli siğillerden oluşan maskeye rağmen, Bay Merrick'in çok öfkeli olduğu görülebiliyor. Bize karşı başlattığı bu mesnetsiz taarruzun nereden geldiğini anlamıyorum. Besbelli bir haksızlık bu. Bay Merrick tam olarak bizlere, kendisi gibi hassas ruhlara, sebeplerini anlamayı başaramadığım bir gaddarlıkla saldırıyor.

"Bana bakın, hastalık budur!" diye ekliyor devamında, şekil bozukluklarını göstererek. "Neden vücudunuzun dünyanın merkezi olduğunu düşünmeyi bir an için bırakmıyorsunuz ve tanrı vergisi hayal gücünüzü sadece size ne verildiyse onun için kullanıyorsunuz?"

Uyumuyorum, çünkü ben asla uyumam. Ama şu an Bay Rossini'nin operasının sesinin gerilerden yine gelmeye başladığını ve misafir beylerin, Fil Adam'ın bizleri haşladığı çardağa sırtlarını döndüklerini seçebiliyorum. Aynı zamanda bize nutuk çeken adamı paltosunun yakasından tutup dikkatle havaya kaldırarak oradan uzakta bir bahçeye, bizimkinden başka bir bahçeye yerleştirebiliyorum. Akabinde, ben bunu yaptıktan ve her şey yeniden huzurlu bir atmosfere kavuştuktan sonra, paltomun iç cebinden defterimi çıkarıyor ve Büyük Adamlar listemde Joseph Merrick'in adının üstünü çiziyorum. Her ne kadar, evet, onu hâlâ hassas ruhlar listesinde ve kör talihin zavallı kurbanları sürüsü listesinde bırakmış olsam da.

55

Gözlerimi açtım, ayarlanabilir bir yataktayım. Bay Blaisten'inkine paralel bir ayarlanabilir yataktayım; bana bakıyor, yüzü ciddi.

"Birlikte geldiğimiz ve siz tek ziyaretçim olduğunuz için ya aynı aileden ya da ayrılmaz iki arkadaş olduğumuzu düşünüp sizi buraya getirmişler" diyor bana. "Görüyorsunuz işte. Hayatın cilveleri."

"Ameliyata alındım mı?" diyorum kekeleyerek.

"Biyopsinizi yaptılar, ama görünüşe göre biraz anormal yorgunluk belirtileri göstermişsiniz. O yüzden gece sizi müşahede altında tutmaya karar verdiler."

"Pazartesi oldu mu?"

"Evet. Bu öğlen ikimizi de taburcu edecekler."

"Alışılmadık beyazlıkta bir ışık pencereden girip yatakların ayaklarına kadar değiyor. Bir hemşire odaya girip nabzımı ve tansiyonumu ölçüyor. Elleri yumuşak ve ılık. Dakikada seksen iki nabız atışı, büyük tansiyon yüz yirmi altı milimetre cıva, küçük ise yetmiş altı milimetre cıva. Olduğum yerden, kahvaltı tepsilerini taşıyan hemşirelerin servis arabalarından başka bir ses duyulmuyor. Yeni pişmiş ekmek kokuyor."

"Sizi götürmelerinden önce bana bir şey demek üzereydiniz."

"Evet" diye karşılık veriyorum Blaisten'e, ama konuşmaya başlamanın bana zor geldiğini fark ediyorum. "Melaina Hanım'ın size bıraktığı notu okuma fırsatınız oldu mu, Bay Blaisten?"

"Evet. Tabii ki. Hemen gittiği anda."

"Onu ben de okudum. Ve şunu bilmelisiniz ki ben bir el yazısı uzmanıyım."

"E yani? Onun kişiliğinde bir şey gördüğünüzü mü söyleyeceksiniz bana?"

"Hayır. Sanırım artık geldiğimiz şu noktada sizi öldürmeye çalıştığımı biliyorsunuz, değil mi?"

"Yani bir şeyler fark ettim, evet."

"Peki o zaman, size hayatınızı sona erdirmem için bana kimin ödeme yaptığını söyleyemem, çünkü bilmiyorum. Bilsem de size

söylemezdim, tabii, mesleki etikten ötürü. Ama durum şu ki size söyleyememenin nedeni bilmiyor olmam, istememem değil."

"Tüm bunlar bir yere varacak mı?"

"Parayı bir zarfın içinde aldım, üzerinde el yazısıyla bir anahtar kelime yazılmıştı. Zarflardaki adresler, ölüm tehdidi notları ve benzeri şeyler asla şahsi el yazısıyla yazılmamalıdır. Bunu her acemi böyle bilir."

"Devam edin!"

"Melaina'nın notu ile zarftaki el yazıları aynı, Bay Blaisten."

Eduardo Blaisten bana bakmayı bıraktı, başını çevirdi ve ayarlanabilir yatağının üzerinde sessiz kalıp tavanı inceledi. Vücudunun hiçbir tarafı hareket etmiyor, gözünü bile kırpmıyor. Öyle ki, ciğerlerinin hakikaten hafif bir solunum ritminde kalkıp inmeye devam edip etmediğini kontrol etmek için birkaç dakika harcıyorum. İlk defa olarak, Prusya Kralı Friedrich tarzında geriye taranmış, gür ve kırlaşmış saçlarının o baş döndüren zarafetini kaybettiğini ve şu an, gecenin ortasında bir fırtınaya yakalanmışçasına solgun ve cansız, yüzünden aşağı sarktığını fark ediyorum.

"Onun olabileceğini hayal edemiyor muydunuz?" diye soruyorum ona bir süre sonra.

"Anlamıyorsunuz."

Bunu, bakışları hâlâ havanın derinliklerinde kaybolmuş haldeyken söyledi, bir şey daha demek üzere olduğunu sanıyorum, ama o sırada odadaki telefon çalarak dostça sohbetimizi böldü. Elimi göğsüme götürdüm çünkü metalik zil, bana lütfedilmiş bu pazartesi sabahında gardını indirmeye başlamış olan zavallı kalbimi hazırlıksız yakalamıştı. Bay Blaisten ahizeyi kaldırdı, şimdi onu omzu ile yüzü arasına sıkıştırmış, şöyle diyordu:

"Hayır, onu bana vermeyin... Israr etmesi umrumda değil, elinizden telefonu almayı çalışması da. Onunla konuşmak istemiyorum... Ama... Alo? Laura? ... Evet, evet, iyiyim. Sen nasılsın? ... Ne demek senin nasıl olduğunun önemi yok? Of ya, lafın gelişi işte, telefonda konuşurken sana ne diyebilirim?.. Hayır, hayır, şimdi çıkma yukarı. Beni şu an taburcu ediyorlar zaten. Hayır, yukarı çıkma... Laura? Bana!.. Hay ağzına sıçayım be!"

Bay Blaisten uzun uzun poflayıp yatağa yeniden uzanıyor. Benim olduğumun binde biri kadar bile kendini kötü hissedebileceğini düşünmekten ziyade sessizliği bozmak için ona iyi olup olmadığını

soruyorum, ama bana cevap vermiyor. Yine sessizliğe gömüldü, bir tür seçici konuşma bozukluğu çekiyormuş gibi. Her ne kadar, tavana doğru böyle bakarken, daha çok bir otizm tipinden ya da onu bitkisel hayata sokan bir felçten mustaripmiş gibi görünse de. Verdiğim haberin onda tam bir duygusal şoka sebep olduğunu sanıyorum.

"Ablanıza anlatmak istemediniz mi?" diye soruyorum patavatsızlık etmeden, kibar görünmeye çalışarak. "Sevgilinizin size suikast düzenlemeyi arzu ettiğini demek istiyorum."

"Anlamıyorsunuz. Melaina değildir."

"Nasıl yani? Hayır, hayır, korkarım kendimi doğru izah edemedim. El yazılarının birbiriyle aynı olduğunu size söyledim. Hata olasılığı yok. Ben el yazısı uzmanıyım."

"Vakit yok. Buradan gitmemiz gerek. Ablam yukarı geliyor."

Şaşırtıcı biçimde atik bir atlayışla Eduardo Blaisten yataktan iniyor. Onu kıskançlıkla izlerken, kaymaz tabanlı hafif polipropilen terlikleri ayağına geçirdiğini ve odanın küçük gardırobuna yöneldiğini görüyorum. Uzun sırtını açıkta bırakan ince hastane önlüğünün üzerine paltosunu giyiyor, düğmeliyor ve benim paltomu kucağıma bırakmak için yatağıma doğru yaklaşıyor.

"Haydi gidelim" diyor bana, kalkmama yardım ederken. "Gelmek üzere."

Olayları akışına bırakıyorum, çünkü ani bir psikoz atağına maruz kalan bireylere daima bu şekilde davranılmalıdır; hastane önlüğünün üzerine paltomu giyiyorum.

Odadan çıktığımızda Blaisten iki tarafa bakıyor, koluma giriyor ve beni koridorda dikkatle yürümeye zorluyor; her ne kadar kolumu aynı zamanda destek almak için kullandığını, gözlerinin altındaki büyük torbaları, benzinin soluk, biraz sarımsı bir tonda olduğunu fark etsem de. Asansör kapılarının önünde duruyoruz. Isıtma çok yüksek seviyede çalışıyor, bunun bu tür tesislerde büyüyen, mutasyona uğrayan ve baş başa veren virüslerin üremesini önlemek için pek işe yarayacağını sanmıyorum. Kapılar açılıyor ve Bay Blaisten'in beni şiddetle öne ittiğini fark ediyorum, ancak bu da nereden çıktı diye dönüp arkama baktığımda, ortalarda görünmüyor. Asansör kabininin içine bakıyorum ve lacivert bir tayyör giymiş, boynunun etrafına da dar bir inci kolye takmış, hedefimin ablası olduğu şüphesiz irice bir kadınla karşılaşıyorum.

"Müsaade eder misiniz?" diyor bana.

"Evet, elbette" diyorum ona ve asansörün iki otomatik kapısı arasında öylece duruyorum.

Bana doğru yaklaşıp ardından geriye bir adım attıktan sonra, "Geçmeme müsaade eder misiniz demek istiyorum" diye tekrarlıyor hanımefendi kaşlarını çatarak.

"Tabii ki evet, ben hep müsaade ederim" diyorum doğaçlama. Kadim ve asil suikast sanatına kendini adamış herkesin doğaçlama yapmayı becerebilmesi gerekir; yine de şu an tüm vücudumda, özellikle de yanaklarımda, kulaklarımda ve saçlı derimin yüzeyinde sıcaklığın yükselmekte olduğunu ve hafif bir baş dönmesi hissinin beni sardığını hissediyorum, çünkü tüm bunların neden yaşanmakta olduğunu da, benden ne beklendiğini de aslında pek iyi bilmiyorum.

"Yahu ne diyorsun be, deli? Çekil yolumdan" diye sözümü kesiyor kadın. Dudaklarında kontur var, muhtemelen bir mikropigmentasyon tekniğiyle kalıcı olarak yaptırmış; ancak kendisine yakıştığını söyleyemem.

"Yine de" diye sürdürüyorum istifimi bozmadan, "bu tesislerde çok dikkatli olmak lazım. Bina doktorlarla dolu. Ve bir hekimin yapmadığı bir şey varsa o da müsaade etmektir. Ben aslında onları tam tersi biçimde tarif ederdim: Esasen çok kısıtlayıcı insanlardır."

İnsan bedeni uzmanlarının da tıpkı kamu sağlığı personelinin kalanı gibi, fazla hassasiyet türünden bir özelliğe sahip olmadıklarını da ayrıca ilave etmek isterdim, ama Blaisten'in ablası yüzüyle mimikler ve kollarıyla işaretler yapıyordu, şimdi de bir güvenlik görevlisi asansörün girişinden çekilmeme yardımcı oluyor ve sanırım hastane kompleksinden çıkmama da yardım etmeyi umuyor.

Biz koridorda yürürken Bay Blaisten bize yetişti, güvenlik görevlisine bir kart gösterip bana eşlik edeceğine ve her şeyle ilgileneceğine dair onu temin etti. Geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz, bu sırada hedefim kafasını kaldırıp her yöne bakmaya devam ediyor.

"Teşekkür ederim" diyor bana birkaç dakika sonra.

Şimdi asansör kabinindeyiz, zemin kata iniyoruz. Blaisten bir süredir benim bir şey anlamadığımı fark etmiş olacak, boğazını temizleyip gözlerini asansör zeminine dikerek mırıldanıyor:

"Melaina olamazdı. Teoriniz hatalı." Bay Blaisten konuşmaya devam etmeden önce, bakışlarını yerden kaldırmadan, bir an için

duraksıyor. "Melaina'nın sağ elinde bir çıkık var, o eliyle yazmak şöyle dursun, hiçbir şey yapamıyor. Dün sabah evimden çıktığında ablamın kapısını çaldı. Merdiven aralığında bir süre konuştuklarını duydum. Melaina o notu ablama dikte ettirdi. Ablamdı yani. El yazısını derhal tanıdım. Biraz önce patronunuzla konuştunuz."

Birkaç saniye sessiz kalıyorum. Görüşüm bulanıyor, gözlerimin güzergâhını hizalamakta zorlanıyorum. Eduardo Blaisten'in ne derece haklı olabileceğini ve benimki gibi antrenmanlı bir zihne sahip olmamasına rağmen, bu karmaşanın doğru çözümüne gerçekten de benden önce ulaşmasının mümkün olup olmadığını değerlendiriyorum.

"Duygusal ilişki yaşadığınız kişinin sizi öldürmek istemesini anlıyorum, Bay Blaisten" diyorum, yeni durumu hâlâ kafamda düzenlemeye çalışırken. "Evinize belli sayıda dinleme cihazı yerleştirmiştim ve aranızın pek iyi olmadığını fark edebilmiştim. Ama öz ablanız sizi öldürmeyi neden istesin ki?"

"Sorunları vardı."

"Sizin hayatınız ile kendi hayatı arasında seçim yapmak zorunda olduğunu mu düşünüyordu acaba?" diye soruyorum ona, çünkü seneler içinde, insan ilişkilerinin gizemlerini anlamanın en iyi yönteminin, şahsi tecrübelerime başvurmak olduğunu öğrendim. Fakat Blaisten bana tuhaf tuhaf bakıyor, hiçbir şey demiyor, o yüzden biraz daha pragmatik görünmeye çalışıp ekliyorum: "Ekonomik sorunları mı kastediyorsunuz?"

"Evet, ekonomik de var. Bize miras kalan bazı mülkleri satmak istiyordu, ben de rıza göstermedim... Ama asıl problemi başka. Daima onun istediği yapılmak zorunda. İşlerin ne zaman, nasıl yapılacağına o karar vermek istiyor. Dünyayı başkalarının gözünden görme kabiliyeti yok... O manyağın teki. Hep öyleydi. Esasında neden şaşırdığımı bilmiyorum."

Giriş salonunu ve resepsiyonu geçtik, kimse bunu yapmamızı engellemeye çalışmadı. Ve biraz başımız dönerek, biraz yalpalayarak, birlikte yürüyerek hastaneden çıktık. Sanırım bir an gelir de yere yapışmamak için desteğe ihtiyacımız olur diye bu kadar süredir birbirimize bu kadar yakın durduk, zira belimizden aşağısı çıplak.

Gregorio Marañón Hastane Kompleksi'nden çıktığımız anda Bay Blaisten duraksıyor, bana doğru dönüyor ve gözlerime bakıyor.

Kapalı ve bulutlu bir akşam, havada kış kokuları var. Soğuğun ayaklarımın altından çıplak bacaklarıma yükselişini hissedebiliyorum.

"Beni öldürmek için girişimlerinize devam edecek misiniz?" diye soruyor bana.

"Öyle yapmam lazım, ödememi önceden aldım."

"Ne fark eder ki? Ablam yakında içeri alınacak. Onu bir yere kapatmaları için ne gerekiyorsa yapacağım. Bir akıl hastanesine. Neden parayı alıp başka bir yere gitmiyorsunuz?"

"Bu mümkün değil, Bay Blaisten, ben Kantçı ahlak sahibi bir adamım. Immanuel Kant insanın, yalnızca tüm dünyanın da davranmasını arzu ettiği şekilde davranması gerektiğini söylerdi. Bir kiralık katile birini öldürmesi için para ödediğim halde, onun benim paramla başka bir yere gitmesi hoşuma gitmezdi benim."

Eduardo Blaisten bana birkaç saniye boyunca bakıyor. Şaka yaptığımı düşündüğünü sanıyorum. Sonra bana elini uzatıyor. Ben, ondan farklı olarak, elini fazla kuvvetli sıkmıyorum, çünkü takatimin son raddesindeyim, çünkü beni hastalık mikroplarından, bakterilerden ve mantarlardan koruyacak eldivenlerimi giymiş değilim. Sonra hedefim dönüyor ve yukarıya kadar düğmelenmiş paltosuyla, ki o *pardösü* derdi, sonbaharın yapraksız bıraktığı bir sıra ağacın altında, kaldırımda yürümeye koyuluyor. Ben sokağın karşı tarafına geçiyorum ve onunkine paralel bir güzergâhta, birkaç metre arkadan, tedbirli bir mesafeden onu takip ederek yürümeye başlıyorum. Paltomun klapalarını kaldırıyorum ve bir iç sesin dediklerini tüm netliğiyle duyabiliyorum:

"İşte böyle yürüyerek uzaklaşıyorlardı, kalabalık Madrid şehrinin kış akşamları boyunca, sonbaharın yapraksız bıraktığı bir sıra ağacın altında, Bay Blaisten ve Bay Y..."

56

Bay Kant öldü. Kimse artık onun öleceğine inanmazken, öldü. 12 Şubat 1804 tarihinde. Herkes artık o sonsuz soğuk algınlıklarına bağışıklık kazanmış olduğunu düşünürken, Königsberg katedralinin yanındaki bir mezara gömüldü. Ama huzur içinde yatma hakkı bile ona nasip olmadı: 1945'te küçük Prusya şehrine yapılan Sovyet bombardımanı asıl mezarını imha etti, bugün muhafaza edilen hali basit bir kopyadan başka bir şey değil.

Bay Poe da öldü, ölümün ve kör talihinin peşinde olduğunu bildiğini söylediğinde kimsenin ona inanmamasına rağmen. 7 Ekim 1849 tarihinde. Ve mahvolmuş cenazesi Baltimore'daki Old Western Burial Ground'a gömüldü, kimse onun kabrine bir mezar taşı yaptırmakla uğraşmadı bile. Sonunda kendisine yakışır bir mezar yapılması için senelerce beklemesi gerekti, ancak mezar taşının yerleştirilmesinden tam önce, yorulmak bilmeyen kör talihi, uzak bir tarihte şairin peşine takılmış olduğu trenin camlarından ne olup bittiğinin farkına vardı, karanlık güçlerini uyandırdı ve sadece mezar taşını paramparça etmek amacıyla treni raydan çıkardı. O günden sonra, bahtsız Bay Poe'ya yeni bir mezar sunulmasına kadar öyle uzun bir zaman geçti ki, 1875 yılında olay resmiyet kazandığında, bu işten sorumlu kişiler tabutu ve kalıntıları karıştırdı; bugün hâlâ binlerce hayranı yanlış adamın mezarını ziyaret etmektedir. 1994'ten beri her 19 Mayıs'ta doğru mezarı ziyaret eden, şairlerin en talihsizinin doğum günü için kadeh kaldıran ve şişeyi üç sarı gülle beraber orada bırakan benim dışımda herkes.

Bay Descartes öldü. Çağdaşları onun üşümesiyle ve soba sevdasıyla dalga geçseler de, 11 Şubat 1650 günü öldü ve donmuş cenazesi Stockholm'deki Adolf Fredrikskyrkan kilisesinin mezarlığına gömüldü. Ama kör talihin peşini bırakmadığı biri olarak, öldüğünde bile istirahat etmek ona nasip olmadı ve 1666 yılında cesedi Paris'teki Sainte-Geneviève-du-MontMezarlığı'na taşınmak üzere mezarından çıkarıldı. Bu yetmezmiş gibi, Fransız İhtilali

sırasında yine mezarından çıkarıldı ve Entelektüeller Panteonu'na taşındı. Ve bir kez daha, 1819 yılında, kader onun naaşından ne kalmışsa dördüncü kez mezarından çıkarılmasını ve Saint-Germain-des-Prés Manastırı'na taşınmasını sağladı. Ancak bu sefer tabut açıldığında, Bay Descartes'ın kafasının vücuduna bağlı olmadığı keşfedildi. Naaşın İsveç'ten Fransa'ya taşınması esnasında kafatası, radikal bir Anti-Kartezyen mi yoksa tam tersine, *res cogitans* ile *res extensa* arasındaki ayrım ilkesinin ateşli bir savunucusu mu olduğu bilinmeyen kaptan Israel Hanstrom tarafından çalınmıştı.

Herkesin, rahatsızlıklarını zarifçe abarttığını düşündüğü Bay Byron da öldü. 19 Nisan 1824 tarihinde, otuz altı yaşında, ailesinin erkeklerinin başına musallat olmuş laneti gerçekleştirerek. Âşık olduğu Yunanistan'a gitti, Osmanlı İmparatorluğu'na karşı, Yunanistan'ın bağımsızlığı için savaşmaktı amacı. Orada bir epilepsi nöbeti geçirdi ve sıtmaya yakalandı. Güvenmediği hekimler ona hacamat esaslı bir tedavi önerdiler. Bay Byron başta tedavi olmayı reddetti. Ancak günler sonra, hastalık onu takatinin sonuna getirdiğinde, hekimlerin kanını istedikleri kadar akıtmalarına müsaade etti. Üç gün sonra, iki litre kan eksiğiyle, "Katiller!" diye çığlık atarak öldü. Suyu sıkılmış cenazesi Nottinghamshire'de bulunan St. Mary Magdalene Kilisesi'ne gömüldü. Peşindeki kör talih, yüz kırk beş yıl sonra naaşının çıkarılıp, bu kez Westminster Manastırı'ndaki Şairler Köşesi'ne taşınmasını sağladı.

Tüm Fransız toplumunun bir gün olacağından şüphe ettiği şey oldu, Bay Voltaire de en nihayetinde öldü. Onlarca hekim ve yarım düzine ölümcül hastalık sonrası hayatta kalmayı başardıktan sonra, heyecandan hayatını kaybetti. 30 Mayıs 1778 tarihinde, Paris'te, şereflere boğulduğu ve hayranlarının, kalmakta olduğu Madame Villette'in oteline törenle gidişini görmek için akın ettiği bir günün sonrasında. Cesete dönüştüğü anda, Parisliler ona mezar yapmayı reddettiler. Ve Bay Voltaire'in heyecanlı cenazesi istirahat için şehrin dışına, yeğeninin başrahip olduğu Sellières Manastırı'na gitmek zorunda kaldı. Ancak kendisine tek bir gün bile istirahat nasip olmadı, çünkü gömülmeden hemen önce kimliği bilinmeyen bir hekim, muhtemelen Descartes'ın kafatasının çalınmasının sonrasında filozof organlarının piyasada eriştikleri fiyatlardan etkilenerek veya belki de aydının kendi loncasına karşı ilan ettiği düşmanlığın intikamı olarak kalbini çıkarmıştı. Yıllar sonra, 1791'de, Descartes'ın

kafası kesik cenazesine yapıldığı gibi, Bay Voltaire'in naaşı da Fransız İhtilali sırasında mezarından çıkarıldı ve Paris Entelektüeller Panteonu'na taşınarak, ebedi düşmanı Jean-Jacques Rousseau'nun kemiklerinin hemen yanına yerleştirildi. Bugün, hastalıkların yiyip bitirdiği bedeni mermerin altında hâlâ kıpırdanırken, buna karşılık kalbi Paris Milli Kütüphanesi'nde kapaklı bir cam vazoda sergilenmekte, Voltaire'in aslında bir kalbi olduğunun çürütülemez kanıtı olma işlevi görmektedir.

Ve Jean-Baptiste Poquelin, daha bilinen adıyla Molière, hastalığın peşini bırakmadığı ve kendisinin hekimlerden hep kaçtığı bir hayatın sonunda, herkes gibi öldü. Bay Molière, teknik terimlerin ve Latince kelimelerin ardına saklanan şarlatanlar, insanın karanlık düşüncelere doğal olarak meyilli olma zaafını emen sülükler olarak gördüğü doktor ve eczacılara karşı acımasız eleştirileriyle şöhrete kavuşmuştu. Ama tam da herkes onun sürekli ölüm kehanetlerinde bulunmasına alışmışken, tam da tüm Paris onun vücudunu mahvettiğini söylediği çok sayıda illete karşı dayanıklı olduğuna inanmışken, öldü. 12 Şubat 1673 tarihinde, *Hastalık Hastası* eseri sahnelenirken. Palais Royal'in sahnesi üzerinde sarılar giyinmiş, kendi saçından sarımsı kahverengi yelesini sergilerken, karnına tuhaf bazı ağrılar girdi ve tüm seyircilerin önünde bayılıp düştü. Bay Molière tekrar ayağa kalktı, canını dişine taktı, ağrıyı dindirmek için elini karnına bastırdı ve temsilin sonuna kadar devam etti. Sonra nihayet, öldü. Paris'te 1654 yılında yürürlüğe giren bir yasa fahişelere, metreslere, tefecilere, büyücülere ve tiyatroculara Hıristiyan cenazesi yapılmasını yasaklıyordu, o yüzden Bay Molière'in bedeni de Paris sokaklarında beş gün boyunca gezinmek zorunda kaldı, ta ki hamisi Kral XIV. Louis'nin girişimiyle, bir gece vakti gizli gizli Saint Joseph Mezarlığı'na gömülünceye kadar. Elbette istirahat etmesine izin vermediler ve 1804 senesinde, her türlü hastalığın yiyip bitirdiği bozulmuş cesedi mezarından çıkarılıp fazla özen gösterilmeden Père-Lachaise Mezarlığı'nda bir panteona taşındı.

Bütün bu Büyük Adamlar öldüler. Yıllarca, günbegün ölümlerini ilan ettikten sonra, ne dostları ne de eleştirmenleri, ne yayıncıları ne de okurları, kimse artık onlara inanmazken, o kişilerin tüm güvensizliklerine ve tüm şüpheciliklerine rağmen öldüler.

57

Bugün günlerden salı, o yüzden biliyorum ki Eduardo Blaisten, Virgen de los Peligros Sokağı'nın Alcalá Caddesi'yle kesiştiği yerde çok gecikmeden belirecek, çünkü salı günleri camın önündeki yüksek bir tabureye oturup kahve içiyor. Saat 10:24 ve hedefimin sokağın ucunda minik bir nokta gibi belirdiğini şimdiden görüyorum, onun küçük bir kasabada yürüyormuş ve herkesi tanıyormuş gibi sağa sola gülümsediğini tahmin ediyorum. İşte, buraya doğru geliyor, sağlam deri evrak çantasını elinde sallayarak, yürürken adeta ufak ufak sekiyor. Sonra dönüp kafeye giriyor, hayat dolu. Can çekişmesinin son anlarını tüketen benim tam zıddım o ve kesin bir ölümden on beş gün esirgedikten sonra, bana artık tek bir gün kaldı. En fazla iki. Bugünden tezi yok öleceğimden kesinkes eminim. En geç yarın.

Teşekkür

Her mesleğin kariyer yolunda sana inanacak, her şeyin başlamasını ve hareketin mümkün olmasını sağlayacak kişiler olması daima gereklidir. Benim durumumda bu kişiler Antonio Jiménez Morato, Loli Domínguez, Ana Roldán, Laura Barrachina, Jordi Barcia, Julio Valverde, Daniel Martine, Pablo Mazo, Clara Obligado ve Alberto Marcos oldular. Onlar benim hikâyemin dönüm noktaları.

Bay Y. kiralık katil olarak aldığı son işi bitirmek zorunda... Zorunda, çünkü parasını peşin aldığı bu işi bitirmek onun için ahlaki bir zorunluluk, zira kendisi Kantçı ahlak sahibidir. Ne ki önünde aşması gereken tek bir sorun var: Bay Y.'nin sadece bir günlük ömrü kaldı... Ya da iki.

Hastalık hastası kiralık katil Bay Y. neredeyse doğduğu günden beri, her akşam, ertesi günü göremeyeceğinden emin olarak yatağına girer. Zira o kadar çok hastalığa yakalanmıştır ki... Ayrıca kronik bahtsızlıktan da mustariptir. Her şeyini mesleğine adamış, yalnızlığını edebiyat ve felsefe dünyasının hayali, psikolojik veya büyük fiziki acılar çektikleri bilinen Poe, Proust, Voltaire, Tolstoy, Molière gibi meşhur hastalık hastalarının hayat hikâyeleriyle gidermeye çalışmıştır.

Bu son işinde hedefini uzun süre takip eder, sıra son darbeye gelir. Ama her seferinde kronik makus talihi ya da nadir semptomlar araya girer. Bay Y. her başarısız girişimden sonra yeni yöntemlere başvuracak, bu arada hayatlarını okuduğu meşhur hastalık hastalarıyla şaşırtıcı ortak yönlerini ifşa edecektir...

"[Proust] o kadar uzun seneler boyunca öleceğini haber vermişti ki, artık ne dostları, ne eleştirmenleri, ne yayıncısı ne de okurları ona inanıyorlardı. Ama, onların güvensizlikleri ve şüpheciliklerine rağmen, Bay Proust sonunda öldü. [...] Hekimi bir bronşit atağından olduğunu söyledi. Ölümünün vertigolardan, kulak iltihabından, üremiden, gripten, yüz felcinden, kalp enfarktüsünden, bir beyin tümöründen ve kayıp zamanı bulmayı başaramamaktan olduğu bilinir. Kör talihinin peşinden ayrılmadığı o yıllar boyunca, Bay Proust hastalıklardan asla korkmadı. Korktuğu tek şey, aynı benim gibi, eserini tamamlamadan önce ölmekti."

ISBN 978-975-08-5031-8
9 789750 850318
22 TL
KDV'den muaftır.